MERCENAR

57 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Joia dreptăţii

Colecţia MERCENAR

57

Dick Stanford

JOIA DREPTĂŢII

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

CAPITOLUL I

Era un răsărit timid şi încă pătat de întuneric. Unicul reper pentru aterizare era o baliză din cârpă, situată la capătul unei piste, care indica direcţia vântului. Grimaldi făcu un semn cu degetul şi survolă locul la joasă înălţime pentru o recunoaştere rapidă. Lângă el, Hunter verifică dacă arma sa, Beretta, era încărcată, înainte de a o strecura sub geacă, şi începu să verifice configuraţia terenului.

Abia se distingea un fel de insuliţă de mai multe sute de metri lungime, cu o lăţime de o sută cincizeci de metri, îngropată în mijlocul mlaştinilor ierboase. Nu se vedea nici un copac, însă un ochi exersat putea să repereze câteva urme de vegetaţie, semn că cineva, nu de mult timp, încercase să cultive acel petic de pământ situat la suprafaţa apelor. Astăzi, el nu constituia decât o pistă de aterizare rudimentară, pierdută în inima regiunii mlăştinoase Everglades din sudul Floridei. Era una dintre nenumăratele oaze „inversate” cu care erau presărate apele puţin adânci ale mlaştinilor. Pe acesta nu era nimic construit, în afara unui mic dig care se clătina, aflat la extremitatea nordică a pistei. Două ambarcaţiuni uşoare erau acostate acolo şi o barjă care tocmai fusese scoasă din apă.

Hunter numără cinci siluete umane grupate pe o mică ridicătură de pământ în apropiere de dig. Şi, mai la vest, la un kilometru şi jumătate de acolo, se aflau două bărci mari, cu fund plat, care se apropiau de insuliţă, alunecând pe un canal strâmt, abia vizibil între ierburile înalte. Era aproape imposibil să le observi de pe insulă.

— Începe petrecerea, mormăi Hunter către pilot.

— Au spus în zori, zise Grimaldi. Începem?

— Da, răspunse Hunter fără nici cea mai mică emoţie.

Avionul Cessna făcu un viraj de nouăzeci de grade, atunci când Grimaldi îl fixă pe axul pistei.

Petrecerea nu avea să întârzie! Moartea plana deasupra acestui decor paşnic, năclăit, sordid şi rece, pe care un om ca Bob Hunter învăţase de mult timp să-l recunoască. O entitate care îţi ardea pielea ca vântul deşertului, îţi usca buzele ca ploaia sălcie şi îţi ardea plămânii ca un fum înţepător...

Da, moartea era acolo, tangibilă, iminentă, inevitabilă.

Hunter şi pilotul său ar fi putut s-o evite, încă o dată. Dar cele

cinci siluete de jos, cu siguranţă că nu. Iar Hunter avea misiunea să provoace moartea, nu să o evite.

— Ai reperat „Forţa Diavolului”? întrebă Grimaldi, continuându-şi manevrele pentru aterizare.

— Da, la un kilometru şi jumătate spre vest.

— OK. Atenţie. Am ajuns. Poate fi un pic cam dur. Strânge din dinţi!

Însă fu o aterizare mai degrabă domoală. Solul insuliţei se dovedise a fi foarte compact şi bine egalizat. Cessna nu avusese nevoie decât de o treime din pistă ca să se oprească şi să se întoarcă rapid spre extremitatea nordică, exact în locul în care se afla „comitetul de primire”.

Şi ce mai comitet! Erau nişte ţânci! Cinci în total: trei băieţi şi două fete.

Grimaldi strânse din dinţi înainte de a spune:

— Dumnezeule! Priveşte! Te-ai crede la grădiniţă! Ce naiba îşi imaginează?

— Puştani mai tineri decât cei care au pierit în Vietnam, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală.

— De acord, dar... Nu se poate, sunt şi două Lolite!

— Asta mă şochează cel mai mult, mormăi Hunter, sărind din avion.

Simpatice Lolite, fără îndoială! Sprinţare, zâmbitoare, zglobii la ideea de a trăi, în sfârşit, mare aventură. Aveau nişte ochi vioi, fese mici şi tari, care se legănau în mers în nişte blugi prea strâmţi, în timp ce înaintau să-l întâmpine pe noul venit.

În privinţa băieţilor, erau şi ei nişte adolescenţi. Nu chiar micii golani pe care ni-i imaginăm. Ar fi fost în mod sigur la locul lor într-o tabără de cercetaşi, sau chiar într-un joc de piste: îndrăzneţi, activi. Credeau că nimic cu adevărat fatal nu li se putea întâmpla. Pentru ei viaţa nu era decât un joc. Iar riscul ar fi fost să piardă banii care le fuseseră promişi. Asta ar fi trebuit să fie adevărat.

Dar era fals!

Căci Hunter îşi scoase Beretta în faţa lor, ordonându-le cu răceală:

— Urcaţi în avion şi nu vorbiţi.

Zâmbetele voioase se metamorfozară în grimase neliniştite, iar privirile deveniră întrebătoare. Toţi cei cinci săriră în avion fără să fie nevoie să li se repete şi fără cel mai mic comentariu.

Credeau, fără îndoială, că se întâmplase ceva. O chestie gravă, care aruncase totul în aer. Urmau să piardă banii şi poate

chiar vor ajunge la puşcărie. Două mii de franci, la dracu'! Adio joc...

Grimaldi aruncă două pachete la pământ, în timp ce dădea ordine scurte noilor pasageri. Întoarse rapid avionul şi se pregăti de decolare.

Cele două pachete erau identice. Dar numai la ambalaj. Unul conţinea cocaină de prima calitate, de o valoare evident mai mare de două sute de dolari, la cursul *underground.* Celălalt conţinea două grenade cu fragmentare şi o mitralieră de tip Uzi, împreună cu două centuri suplimentare de muniţie.

Hunter duse pachetele până la dig. Îl deschise pe cel care conţinea armele, când aparatul mic aflat în buzunarul de la piept începu să semnalizeze sonor. Ridică antena şi răspunse imediat:

— Buldozerul!

Vocea lui Grimaldi se auzi în acelaşi timp cu vibraţiile avionului care lua în altitudine:

— La optzeci de metri de dig, în drobiţe. O dublă. Câte patru în fiecare unitate.

Două barje, opt puşti. Asta era „Forţa Diavolului". Un nume nou murmurat aproape peste tot în Everglades şi de-a lungul coastelor Floridei, pentru acelaşi joc feroce de altă dată. Li se spunea: predatori, sălbatici cu dinţi lungi, piraţi moderni care seamănă devastarea în drumul lor cu o sălbăticie încă neegalată. Însă astăzi, „Forţa Diavolului" nu va mai găsi tineri de colegiu, naivi, cu mâinile goale, fără cea mai mică idee despre viitorul care le era rezervat şi de care ei erau acum cruţaţi. Nu, de data asta diavolul va cădea în mâna Exterminatorului...

— OK, răspunse Hunter. Stai calm acolo sus şi fii cu ochii-n patru!

— Bine, răspunse Grimaldi.

Hunter întrerupse legătura cu un zâmbet grav. Grimaldi se dovedise a fi un prieten fidel şi un aliat capabil, încă de când începuse războiul lui Hunter. El era pilotul Mafiei. Într-o zi, la Puerto Rico, el făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l doboare pe Hunter. Iar Hunter, altă dată, făcuse la fel. Apoi, prin una dintre acele ciudate răsturnări ale destinului, cei doi bărbaţi deveniseră prieteni, iar colaborarea cu Grimaldi oferise războiului lui Hunter o altă dimensiune. Una de o importanţă capitală. Era genul de tip care putea pilota practic orice fel de aparat, cu condiţia ca acesta să aibă aripi. De asemenea, se dovedise rapid că nu simţea o dragoste fără limite pentru patronii lui şi devenise astfel o sursă preţioasă de informaţii, dar ce era mai important era

faptul că avea experienţă de luptă şi se dovedea un soldat eficace şi perfect fiabil în acţiunile dificile. Numai datorită legăturilor pe care Grimaldi le avea cu Mafia, Hunter reuşise să intervină în acest nou eşichier din Florida. În aparenţă, partida în curs de desfăşurare era mult mai mult decât o simplă piraterie, dublată de contrabandă. Iar acesta nu era, desigur, decât punctul de plecare.

Ca şi în alte „partide”, din alte locuri.

Sălbaticii apărură brusc între ierburile înalte. În fiecare barjă, un bărbat era înarmat cu un pistol-mitralieră. Ceilalţi aveau mai multe puşti. Nu era pentru prima dată când operau... o, nu... indivizii efectuau un lucru de rutină în această dimineaţă. Păreau chiar că se plictisesc.

Barjele erau la mai puţin de cincizeci de metri de ţărm când unul dintre ei apucă de un corn şi strigă:

— Fii calm, domnule! Nu te mişca. Nu intra în panică. Totul va fi bine.

Hunter era calm, nu era deloc cuprins de panică. Ştia că totul va fi „bine”. Avea ambele mâini în punga ce conţinea armele şi scoase cuiul unei grenade dotate cu un detonator reglat la zece secunde. Când corsarii fură la mai puţin de douăzeci de metri, aruncă grenada în aer, în direcţia barjelor.

La bord, reacţia fu aproape aceeaşi ca cea care o provocaseră atacurile surpriză de pe pista Ho Si Min: un comportament absolut instinctiv, ieşind din sfera gândirii raţionale şi care obligă pe fiecare individ să se supună schemei proprii de reflexe pentru supravieţuire.

Câţiva corsari săriră în apă, iar ceilalţi se culcară pe fundul barjelor, încercând zadarnic să se pună la adăpost. Unul dintre pistoalele-mitralieră zbură în aer, „scuipând” spre cer o salvă de gloanţe. Toate aceste lucruri se întâmplau înainte de scurgerea celor zece secunde.

Hunter, aflat în picioare în mlaştina de lângă dig, îşi îndreptă arma Uzi spre perimetrul de tragere, când grenada explodă, tot în aer, la mai puţin de cinci metri deasupra barjelor. Una dintre cele două ambarcaţiuni se ridică în sus de la un capăt, înainte de a se răsuci cu faţa în jos, vărsând conţinutul şi eşuând cu brutalitate pe mal. Cealaltă luase foc, iar tipul aflat în ea murise. Un altul, înspăimântat, cu un pistol mare în mână, se afla în apă până la mijloc şi se uita cu o privire goală la măcelul din jurul său. Cu o singură rafală, Hunter îl nimeri în piept, în diagonală. Gloanţele îl ridicară la aproape un metru deasupra apei înainte

de a fi înghiţit de mâl. Mitraliera Uzi semănă încă o dată moartea în locul în care doi înotători disperaţi se zbăteau să ajungă la ierburile înalte.

Nu rămăsese decât un singur supravieţuitor: un bărbat cu o pată mare de sânge la spate, care încerca cu o mare strădanie să se urce la bordul barjei eşuate.

Hunter îl ignoră în mod deliberat şi îşi concentră puterea de foc asupra celeilalte ambarcaţiuni în flăcări. După o secundă, ea explodă, iar resturile ei incandescente căzură în apele agitate. Când Hunter îşi îndreptă atenţia spre barja eşuată, bărbatul cu pata mare de sânge reuşise să ajungă în mlaştini şi se fofila printre drobiţe, la o sută de metri de mal.

Nu era deloc rău.

Hunter deschise micul aparat de emisie-recepţie şi spuse:

— Aici totul e curat, restul e pentru tine.

Răspunsul îi parveni imediat:

— Îl văd. Zmeul intră în acţiune.

Hunter opri aparatul, de data asta cu un zâmbet amar. Îşi strânse apoi materialul şi porni barja pe care copiii o lăsaseră pe ţărm. Aruncă o ultimă privire în jur şi se îndepărtă în grabă.

Ciudat loc pentru un început... Dar foarte bine ales ca să servească scopurilor „Forţei Diavolului”. Câte insuliţe asemănătoare fuseseră folosite în acelaşi fel şi câţi mici amatori inconştienţi, dezarmaţi, naivi, abandonaseră astfel ca să servească drept hrană zilnică pentru crocodili?

Oricum, mult prea mulţi.

Nu erau decât zorii acestei zile de joi, un răsărit modest pentru o zi care ar fi trebuit să prevadă desfiinţarea unui imperiu deosebit de vicios...

Joi, da, ziua luptei... Ziua Dreptăţii. Zorii tocmai îşi făceau apariţia.

CAPITOLUL II

Harold Brognola fusese însărcinat de guvernul american să conducă comisia oficial creată pentru represiunea crimei organizate. Acest lucru se petrecea la puţin timp după ce Bob Hunter îşi începuse războiul personal şi neoficial împotriva Mafiei. De-a lungul campaniei sângeroase a lui Hunter, cei doi bărbaţi fuseseră aliaţi, în mod neoficial bineînţeles, schimbând informaţii şi uneori luptând chiar mână în mână. Dar Brognola nu se simţea în largul lui în acest tip de relaţie secretă cu un individ care, în acelaşi timp, figura în capul listei indivizilor căutaţi de FBI. Nu trebuia văzută aici o chestiune de deontologie oficială, ci mai degrabă o problemă de etică personală. Brognola era un individ dotat cu o conştiinţă morală extrem de exigentă. De aceea, resimţea asocierea lui cu Hunter ca un element foarte perturbant, generator de conflicte intime, care uneori atingea proporţii dramatice.

O dată, este adevărat, Brognola nu ezitase să tragă în acest om pe care îl admira şi respecta, în acest om pe care îl iubea ca pe un frate. Iar dacă Hunter nu murise, asta nu trebuia să fie pus, cu minus sau cu plus, pe seama lui Brognola. Se întâmplase aşa pentru că intervenise destinul. Iar ceea ce era incredibil era faptul că Hunter înţelesese şi iertase, comportându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată.

În termenii eticii şi ai principiilor sale morale, Brognola ştia că Bob Hunter era o fiinţă care îşi trăia idealul cu o forţă şi o exigenţă rar întâlnite. Era un fel de figură anacronică, pură ca un diamant, dar născută dincolo de timpul său şi capabil de un angajament fizic şi moral şi de o dăruire personală care nu mai pot fi găsite în zilele noastre.

Cu toate acestea, omul nu era numai din gheaţă şi din sânge.

La acea vreme, unul dintre prietenii lui din Vietnam îi spusese:

— Sergentul ştie să se folosească de inimă, dar în acelaşi timp şi de minte.

Da, Hunter, care îşi câştigase denumirea de Exterminatorul în infernul din Vietnam, era la fel de cunoscut şi acolo, în special de antenele medicale şi de echipele de ajutor, cu numele de Sergentul-Compasiune.

Un chirurg, dintr-o tabără de ajutor, spusese într-o zi:

— Un singur om, acest Hunter, a făcut să progreseze mai mult

cauza americană în sectoarele rebele, decât toate programele oficiale cunoscute.

Într-o zi, s-a ştiut că Exterminatorul, specialist în misiunile de penetrare în teritoriul inamic, transporta sistematic cu el medicamente şi calmante pe care le distribuia civililor, victimelor acestui război sălbatic.

— De câte ori, continua chirurgul, nu l-am văzut venind cu un bătrân, sau o femeie aflată pe moarte, legaţi în spatele său, şi cu câte un copil sub fiecare braţ! Un tip cu o forţă şi o voinţă absolut incredibile. Toată lumea a auzit vorbindu-se de ziua în care el transportase un copil rănit mai mult de treizeci de kilometri în teritoriul inamic, sub focul continuu al vietcongilor. Şi, în plus, în timp ce fugea, a reuşit să aibă grijă de copil şi să-l ţină în viaţă. Cu pericolul vieţii sale, bineînţeles.

Dar toate acestea nu erau decât anecdote printre multe altele. De altfel, această poreclă de Sergentul-Compasiune nu îi venea de la medici, ci era traducerea directă a numelui pe care i-l dădeau locuitorii satelor de acolo. Cu toate acestea, el nu era medic. Meseria sa era să „cureţe”, să lichideze, nu să îngrijească şi nici să ajute.

O, nu, Sergentul-Compasiune nu era medic! Duşmanul îl botezase Exterminatorul. Fără îndoială că era unicul soldat al timpurilor moderne pe al cărui cap fusese pusă o recompensă de către un comando vietcong.

Atunci... cum să evaluezi omul? Era Bob Hunter un ucigaş rece, metodic, sau, dimpotrivă, un campion al cauzei umane, animat de un curaj şi de o compasiune dificil de judecat după criteriile normalităţii?

Brognola, care reflectase îndelung la personaj, reuşise să se convingă că cele două aspecte nu erau antagoniste. Toate faţetele personalităţii se aranjau într-o schemă coerentă: aceea a unui bărbat care nu putea sau nu voia niciodată să se îndepărteze de propria sa viziune a „dreptului”. Acest „drept”, care îl autoriza să ucidă anumiţi indivizi numai pentru că el servea cauzei unui „bine”, era infinit mai frumos, infinit mai esenţial. Şi, bineînţeles, acel „bine” era direct legat de simţul său de compasiune şi de dorinţa sa de devotament.

Ipso facto, Bob Hunter era în război împotriva Mafiei.

Şi, *ipso facto*, acest război era un angajament total care nu împiedica nici limitele legalităţii, nici cerinţele de confort, de comoditate şi chiar de supravieţuire.

Dar, mai important, războiul lui Hunter era cât se poate de

discriminator şi selectiv. Nu servea cauza „binelui suprem”, sacrificând victime inocente. În comparaţie cu teroriştii care ucid, masacrează fără discriminare pentru nevoile cauzei lor, Hunter, în războiul său, avea o foarte mare grijă, îşi asuma riscuri nenumărate pentru a distinge vinovaţii de nevinovaţi, pentru a identifica duşmanul şi pentru a-l izola într-o zonă de atac suficient de sigură înainte de începerea luptei.

Soldatul văzuse prea multe suferinţe inocente în sud-estul asiatic. Nu voia cu nici un preţ să aplice aceleaşi orori propriilor săi concetăţeni din propria lui ţară. De fapt, chiar împotriva acestui lucru lupta.

Aşadar, pentru a combate crima din stradă, Bob Hunter nu se plimba prin Central Park. Nu era deloc unul dintre acei iluminaţi care proclamau că succesul unui ideal justifică orice preţ. Adeseori, Exterminatorul anulase un masacru minuţios programat, sau chiar se năpustise în interiorul taberei duşmane, asumându-şi astfel riscuri imense, numai pentru că nişte nevinovaţi apăruseră pe scenă.

În mod paradoxal, acest tip era un fel de sfânt: un sfânt cu o armă într-o mână şi cu o grenadă în cealaltă, dar gata să o folosească pe oricare dintre ele pentru a întinde o mână de ajutor unui nevinovat.

Era un sfânt cu mâinile însângerate...

Pentru Hal Brognola, această personalitate dublă şi complementară în acelaşi timp reprezenta un caz de conştiinţă uneori dificil de suportat. În momentele de criză, şeful federal avea impresia deloc confortabilă că avansează într-un echilibru precar pe tăişul unui brici. Chiar şi acum, când Casa Albă oferea sprijinul oficial al operaţiunii, Brognola îşi găsea destul de greu rolul de garant al acestei ultime campanii sângeroase.

Hunter era conştient de acest lucru. El era, de altfel, primul care îl trimisese la plimbare pe Brognola. De fapt, de câte ori îl respinsese el încă de la începutul acestei ultime descinderi în infern?

— Dă-te din calea mea, Hal! îi repeta el cu încăpăţânare.

Dar, Dumnezeule, cum să te dai din calea unui asemenea tip? Miza era prea importantă. Nu era vorba numai de viaţa lui Hunter, după cum nu era vorba să elimine câteva mici focare care renăşteau în cadrul industriei crimei. Miza de astăzi era aceea a unei situaţii internaţionale explozive şi, foarte veridic, destinul unei Americi libere, într-o lume în plină convulsie. Un tip ca Hunter putea face ca balanţa să se încline fie într-o parte, fie

în cealaltă. Toată viaţa lui îl pregătise şi condiţionase pentru acest moment istoric: un moment în care un om şi o situaţie se combină şi se adaptează unul la celălalt, astfel încât să influenţeze cursul evenimentelor şi să ajute o naţiune să evolueze într-o direcţie bună. Mai mult decât o armată întreagă de soldaţi şi de generali, Bob Hunter reprezenta o forţă capabilă să găsească soluţii la problema terorismului aflat într-o continuă creştere.

Da, miza era foarte importantă.

Unica problemă a lui Brognola era să-l predea pe Bob Hunter viu în mâinile preşedintelui, la sfârşitul acestei ultime partide sângeroase. Nu era un lucru uşor, mai ales că tipul în cauză repeta întruna:

— Dă-te din calea mea!

Pentru a complica situaţia, un alt personaj se afla din ce în ce mai strâns legat în derularea operaţiunilor. Iar personajul menţionat, chiar în acel moment, se învârtea nervos ca un leu în cuşcă, examinând cu o privire iritată enorma hartă de pe perete, care reprezenta regiunea Everglades. Şi acelaşi personaj, pentru a facilita şi mai mult lucrurile, se afla la ordinele lui Brognola, în propriul său departament.

Anumiţi indivizi nu se mulţumesc numai să muncească sub ordinele altuia. Iar acest lucru este cum nu se poate mai adevărat când e vorba de femei.

Personajul în cauză era o femeie. O femeie care avea un interes personal în această operaţiune. Ea semăna mai mult cu un manechin din *Vogue,* decât cu un ofiţer federal. Iar ea era, trebuie să spunem asta, în mod direct în legătură cu Marele Om.

— Nu te mai agita, Dumnezeule! mormăi Brognola. Ce câştigi?

— Nu e nevoie să câştig ceva, răspunse Rose d’Avril. Şi îmi închipui că nici lui. El nu are nevoie de nimic. Dar de ce nu ne contactează?

— Linişteşte-te! spuse oftând şeful federal. Soarele a răsărit în urmă cu aproape o oră. Lasă-i, deci, timp să trăiască!

— O oră e mai mult decât suficient ca să mori, răspunse Rose d’Avril ca şi cum ar fi vorbit pentru sine. Te-ai mai aflat deja cu el în prima linie? Lasă-mă să-ţi spun un lucru, totul se întâmplă extrem de repede când intră Buldozerul în joc.

Buldozerul era, bineînţeles, Hunter. Ipocriziile birocraţiei cereau ca el să nu fie strigat pe numele său adevărat, când beneficia de un suport oficial. Ca şi cum o poreclă conferea o asigurare a legalităţii în tot ceea ce făcea...

— Ai dreptate, admise Brognola, lăsând să se ghicească un moment angoasa care îl cuprinsese. Să-i mai dăm o jumătate de oră şi, dacă nici atunci nu ne contactează, pun totul în mişcare.

— De ce nu pui chiar acum? contraatacă Rose d'Avril.

Era o fată încântătoare. O brunetă strălucitoare, foarte înaltă, cu un corp care scotea din minţi pe oricine. Dar putea să fie sâcâitoare, incredibil de autoritară, chiar şi atunci când lucra sub ordinele cuiva.

— Stai calmă, Rose, spuse politicos Brognola. Sentimentele personale nu trebuie să-ţi influenţeze cu absolut nimic gândirea. Trebuie să-i lăsăm omului nostru timp să acţioneze. Crede-mă, dacă ai intenţia să joci vreun rol în viaţa lui, ar fi bine să te convingi de asta, şi cât mai repede.

— Care viaţă? oftă ea. Nu este vorba despre viaţă, ci mai degrabă de un fel de moarte.

Avea mare dreptate!

Dar Hunter nu ar fi fost în totalitate de acord. La începutul jurnalului său intim, el scrisese:

Un bărbat nu este cu adevărat viu decât atunci când a găsit un ideal valabil, care îl poate face să-şi rişte viaţa.

Brognola o privi pe tânăra femeie stresată şi spuse:

— Ei bine, Rose, asta trebuie să împărţi cu el: un fel de moarte.

— Chiar şi aşa, el nu va accepta să o împartă, spuse ea cu tristeţe.

Şeful federal oftă din nou şi o luă pe fată în braţe:

— Această misiune a Buldozerului nu-i una dintre cele care poate fi împărţită cu cineva, zise el calm. Mai ales cu cineva pe care îl iubeşti. Încearcă să-ţi aduci aminte de asta şi să nu uiţi punctul lui de vedere. Mai ales, aminteşte-ţi că treaba noastră, a ta şi a mea, este de a-l ajuta să găsească ceva care merită să fie împărţit.

— Şi tu ce crezi că fac eu? murmură tânăra femeie.

— Prima metodă de a-l ajuta este să-l înţelegi, să-l respecţi şi să-i dai libertate. Ştie ce face şi o face al dracului de bine. Nu-l obliga să-şi asume riscuri, cocoloşindu-l. Ăsta e un lucru pe care trebuie să nu-l facem.

— Cu alte cuvinte, trebuie să-l accept aşa cum e? Chiar dacă nu-mi rămâne decât să-i iubesc cadavrul, ciopârţit, ciuruit de gloanţe?

— Exact, răspunse Brognola, întorcând privirea. Dar mai sunt doar câteva zile. Lasă-l să termine.

Îl va lăsa. Ce putea face altceva? Brognola ştia cât de greu îi va fi. Şi chiar şi lui... Nu îl iubea pe Bob Hunter ca pe un frate? Ar fi împărţit de bunăvoie această formă de moarte cu o fiinţă ca Exterminatorul. Ar fi împărţit chiar mai multe. Ce mândrie era să împărţi acelaşi mormânt...

Hal Brognola era, într-un fel, un filosof al câmpurilor de bătălie. Iar învăţătura sa o evoca pe cea a lui Hunter. Ea se putea rezuma la asta: un bărbat este cu adevărat mort în ziua în care se dezinteresează complet de omenire.

— Mergem, spuse el brusc, ca şi cum s-ar fi supus unei decizii dictate.

— Adică imediat?

Da, imediat. O formă de moarte nu era ceva vesel, căci moartea nu este niciodată o perspectivă îmbucurătoare. Dar să faci parte din batalionul celor „cu adevărat morţi” era, într-adevăr, intolerabil.

CAPITOLUL III

În Florida, traficul de droguri – importul, distribuirea şi revinderea lor – era considerat industria cea mai prosperă din stat. Poliţia, care nu era formată din netrebnici şi îi hăituia fără încetare pe traficanţi, recunoscuse în mod public că intercepta mai puţin de zece la sută din drogul ilegal introdus, şi asta în ciuda eforturilor comune ale forţelor federale, ale serviciilor de stat din Florida şi ale poliţiei locale. Traficul de droguri reprezenta miliarde de dolari pe an. Şi nu trebuia să fi fost mare expert în socoteli ca să calculezi procentajul de risc asumat de un traficant. Era derizoriu în raport cu profiturile scontate. Cum să te mai mire faptul că din ce în ce mai mulţi amatori se lăsau seduşi de cloşca cu puii de aur. Nişte amatori, atât în domeniul economic, cât şi în domeniul social.

Oricare puşti al străzii, şmecher sau nu, învaţă cu rapiditate „melodia”, odată ce mirosul profitului îi mângâie nările. Or, câţiva dintre aceşti „puşti” primiseră deja *magna cum laudae* şi adesea cu menţiunea „botezul crimei organizate”, acesta fiind, în mod caracteristic, administrat într-o baie de sânge. Or, cu cât candidatul era mai viclean, mai crud, cu atât baia era mai abundentă.

Hunter cunoştea şi el „melodia” şi mai ştia că riscurile asumate de profesionişti erau infinit mai mici decât cele asumate de amatori. Un profesionist organizat avea mai puţin de o şansă la o sută să fie prins. Şi chiar, odată prins, avea nouăzeci la sută şanse să scape fără să intre la zdup.

Traficul de droguri constituia, deci, un câmp de activitate extrem de prosper pentru industriaşii crimei. Iar acest lucru, în mod natural, aducea un nou element consecvent pentru o situaţie, de fapt, până în prezent, confortabilă: când o mie de rechini îşi împart o pradă imensă, va apărea mereu unul mai crud, mai avid decât ceilalţi, care încearcă să şi-l însuşească numai pentru sine.

Bineînţeles, acest lucru va creşte în mod semnificativ procentajul de riscuri asumate de către micuţul amator. În acest joc, cel care pierde îşi plăteşte eşecul cu propriul sânge.

Iar, în ultimul timp, pe scena din Florida, fuseseră destui care pierduseră.

Adevărul, trist de admis, era că lumea interlopă producea

întotdeauna propriii ei „poliţişti”, mult mai eficace decât cei ai poliţiei. Aceşti poliţişti cunoşteau toate meandrele, toate relaţiile, toate sursele şi toţi intermediarii. Pentru a rămâne stăpân al acestui labirint, ei nu făceau economie nici de bani, nici de violenţă.

Recent, un mic şmecher descoperise un joc mai profitabil, ale cărui reguli nu erau aşa de diferite de cele practicate de gangsterii şi proxeneţii epocii prohibiţiei: atunci, numeroşi şefi de bande de răufăcători făcuseră averi colosale, finanţând investiţii în contul unei terţe persoane. Noul joc din Florida părea să funcţioneze într-un mod similar.

Amatorii se ocupau de aprovizionarea lor şi le introduceau marfa în ţară pe riscul lor. Aici intervenea micul şmecher: îi lichida şi îşi însuşea marfa.

Un joc curat şi sigur. O treabă bine gândită.

Hunter era convins că situaţia prezentă se desfăşura după aceeaşi schemă. Fără îndoială, Grimaldi ştia unde se negociase aprovizionarea, spre cine fusese îndreptată marfa şi care fusese destinaţia sa pe teritoriul american. Pilotul cunoştea foaia de traseu pe de rost. Corsarii şmecherului puteau lovi practic oriunde, de vreme ce încărcătura era deja introdusă în ţară.

Dar Grimaldi pusese o frână acestui program, rupând lanţul. Motiv pentru care Hunter făcuse pe bătăuşul pe acea insuliţă pierdută în mlaştini, când cinci adolescenţi complet uluiţi se aflau fără îndoială într-o postură mai bună, pe care nici nu şi-o imaginau.

Ei erau aşezaţi pe jos, exact în faţa intrării micului hangar, beau bere şi vorbeau în şoaptă. Conversaţia încetă imediat ce Hunter intră în hangar, iar toate privirile se îndreptară spre el. Trecu pe lângă grup salutând, dar fără să pronunţe vreun cuvânt. Îl găsi pe Grimaldi instalat la un birou vechi, în fundul hangarului, studiind cu atenţie o hartă aeronautică a sectorului şi încercând să rezolve cu un creion şi un raportor o mică problemă de navigaţie. Pilotul ridică privirea spre Hunter şi spuse cu un zâmbet ironic:

— Cred că am nimerit peste un bârlog ieşit din comun.

— Iar? întrebă Hunter.

Grimaldi făcu cu creionul un cerc pe hartă, explicând:

— Bărbatul rănit se îndreaptă exact spre insula asta. O bucată de pământ care trebuie să aibă opt sute de metri diametru, poate puţin mai mult. Am reperat două clădiri destul de importante şi fără îndoială o duzină de grupuri modeste

amplasate în jurul unui mic ghiol din partea de vest. Asta dacă acest ghiol nu-i un heleşteu mare. Nu am putut să mă plasez într-un unghi bun, de teamă să nu fiu observat. Oricum, heleşteul sau ghiolul este situat exact lângă mal.

Hunter examină harta înainte să întrebe:

— Insula asta mare, din nord, ce este?

— Asta, răspunse pilotul, zâmbind, este domeniul lui Tommy Santelli. Îţi aminteşti, ţi-am spus că a investit, de curând, în trestie de zahăr.

— Hm, hm!

— Insula asta mare, reluă Grimaldi, este în întregime domeniul de exploatare al lui Tommy. Am adus eu acolo, acum câteva luni, nişte tipi, imediat după ce a cumpărat plantaţia. Pun pariu că Tommy deţine atât insula, cât şi ghiolul. De altfel, el se poate duce acolo înot, sau chiar pe jos, călcând prin apă. Bineînţeles, prefer s-o facă el, nu eu. Acolo e paradisul crocodililor şi al şerpilor.

— Eşti sigur că tipul a acostat pe insuliţă?

— Da. Era rănit. Am văzut doi tipi care îl transportau spre clădiri.

— Nu te-au observat?

— Erau mici şanse să fiu reperat. Am zburat în soare cât am putut de mult. În orice caz, tipul din barjă nu m-a observat. După cum conducea, nu cred că era în măsură să vadă mare lucru. Abia a ajuns până acolo. Am avut mare noroc că n-a murit pe drum.

— Şi copiii... Nu i-a deranjat să te vadă zburând la joasă altitudine?

— Mă îndoiesc. Au rămas complet năuci pe tot timpul zborului.

— N-ai avut probleme?

Grimaldi zâmbi.

— Nu. În afară de fata cea blondă. A încercat să mă seducă.

Hunter îi zâmbi.

— Dar te-ai ţinut bine, oricum?

— Serviciul mai întâi, zise Grimaldi. De altfel, sunt simpatici copiii ăştia. Deocamdată, nu-şi dau seama prea bine ce s-a întâmplat. Le-am oferit un bax cu şase beri, spunându-le să plece liniştiţi. Oricum, ce altceva ar putea face?

— Să-i mulţumească cerului că au avut noroc, mormăi Hunter.

— O, şi-au dat seama de asta! De altfel, au văzut foarte bine acest lucru. Din acest motiv erau năuci.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu. Te las pe tine.

Hunter oftă şi îşi aprinse o ţigară înainte să privească, din nou, harta. După câteva clipe, spuse:

— Am impresia că va trebui s-o sunăm pe Alice. Te ocupi tu de asta?

Alice era Hal Brognola, bineînţeles, care nu aştepta decât un singur cuvânt ca să-şi pună forţele federale în acţiune.

— Dacă aşa vrei, răspunse Grimaldi. Ce fac? Numai îl sun?

— Da, e suficient pentru moment.

— Nu vrei să vorbeşti cu el?

— Nu acum, nu, răspunse Hunter calm.

Relaţiile sale cu Brognola erau puţin încordate în ultimul timp, şi asta numai din cauza neîncrederii lui Hunter cu privire la viitorul pe care îl trasase Brognola şi ceilalţi, acolo, la Washington. Din acest motiv nu dorea să vorbească cu vechiul său prieten din Ţara Minunilor, de pe malul Potomacului.

— Bine, spuse Grimaldi, doar îi voi aduce la cunoştinţă noile descoperiri şi îi voi cere s-o lase mai moale.

— Da, atât cât se poate, spuse Hunter.

Ieşi din birou şi se îndreptă spre puşti.

Aceştia din urmă erau dornici să stea de vorbă. Văzându-l pe Hunter venind, săriră imediat în picioare şi-şi îndreptară spre el feţele temătoare. Hunter îi întrebă cu calm:

— Toată lumea e bine?

Această întrebare îi miră foarte tare. Îi lăsă perplecşi un moment, după care fata cea înaltă şi blondă luă cuvântul:

— Bineînţeles că toată lumea e bine. Dar am vrea să ştim ce se petrece aici.

Aflat lângă ea, un adolescent slăbănog adăugă:

— Suntem arestaţi, sau nu? Unde e Luke?

Luke era al şaselea prieten al lor.

Foarte calm, Hunter îi linişti:

— Luke e bine. Este la Key West. Iar voi nu sunteţi arestaţi. Nu sunt poliţist.

— Atunci ce eşti? întrebă blonda.

Hunter ignoră întrebarea şi puse o alta:

— Care dintre voi răspunde la numele David Johnson?

Tânărul slăbănog ridică mâna în sus. Hunter îşi desfăcu cămaşa şi scoase un teanc de bani pe care i-l întinse:

— Iată ce aţi primit pentru produs, zise el.

Încă o dată puştii rămaseră încremeniţi.

— Ce... ce... mormăi el.

— V-am cumpărat totul, explică Hunter.

Celorlalţi nu le venea să creadă ce le auzeau urechile. Blonda emise o interjecţie neinteligibilă, dar fu singura care îşi făcu auzită vocea.

Hunter continuă:

— Escapada a fost pe banii voştri. Dar consideraţi-vă norocoşi şi mulţumiţi-i lui Dumnezeu. Aţi scăpat ieftin. Iar dacă aţi făcut acest lucru numai ca să vă distraţi, este pentru că nu aveţi pic de minte. Acum, plecaţi cât mai repede acasă. Vă veţi găsi barja pe mal, spre vest.

Apoi le întoarse spatele şi porni spre hangar. Ajuns în pragul uşii, aruncă o privire peste umăr: toţi dispăruseră. Toţi sau aproape toţi. Fata cea blondă îl urmărise. Pentru prima dată, Hunter o privi cu atenţie şi observă că era puţin diferită de ceilalţi. Era puţin mai în vârstă, puţin mai bronzată, ca cineva obişnuit de mult timp cu soarele din Florida şi nu ca un turist în tranzit.

— Am spus să plecaţi mai repede, mormăi Hunter.

— Lasă prostiile, răspunse ea pe acelaşi ton. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci. Eşti un agent federal de la Narcotice?

— Dar tu? răspunse Hunter prompt.

Ea clătină din cap, zâmbind:

— Eu nu sunt altcineva decât o simplă fată, care caută o partidă bună de pescuit.

— Nu te-ar amuza deloc dacă ar trebui să dureze, zise Hunter.

— Cu toate astea, până acum m-am distrat, răspunse ea, veselă.

— Atunci eşti nebună.

Ea îşi păstră în continuare zâmbetul.

— Poate. Şi poate şi pentru că prefer bărbaţii puternici, curajoşi şi puţin dilimache.

— Las-o baltă, zise el cu duritate. Dacă nu vrei să mori aici, grăbeşte-te să-ţi prinzi din urmă prietenii.

Ea nu se lăsă intimidată. După toate aparenţele, ştia foarte bine despre ce era vorba.

— Eşti Bob Hunter, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton natural, dezarmant.

— Cine?

— Naiba! răspunse ea, intrând în hangar fără să aştepte să fie invitată.

Judecând după aparenţe „jocul” se complica brusc, neaşteptat de mult.

CAPITOLUL IV

Ea răspundea, după cum mărturisea, la numele de Jean Russel, dar nu avea acte ca să-şi certifice spusele, iar povestea ei nu era convingătoare. Pretindea că îl cunoscuse pe David Johnson într-o seară, la Fort Lauderdale, cu o săptămână în urmă. Ea acceptase să-i însoţească pe tineri la Everglades „ca să se distreze”.

După ce o ascultă, Grimaldi nu îşi ascunse iritarea: mai întâi, nu-i plăcea felul în care îşi plimba privirea curioasă pe harta aeronautică. Iar apoi, în mod vizibil, nimic din persoana ei nu îl seducea cu adevărat. Strânse harta şi îi zise lui Hunter:

— Pute!

În ciuda insultei, fata afişă un zâmbet plin de blândeţe.

— Am petrecut noaptea în mlaştini şi nu mi-am luat cu mine îmbrăcămintea necesară. Îţi este suficient ca scuză?

— Nu puţi fizic, scumpo, mormăi pilotul.

Ea îl străfulgeră cu privirea pe Hunter şi răspunse:

— Mulţumesc, oricum. Iar tu, care este opinia ta, Gânditorule?

Hunter îi adresă o grimasă rece, răspunzând:

— Aceeaşi ca şi cea a prietenului meu. Dar asta n-are importanţă. Vom pleca în câteva minute. Aşa că nu-i momentul potrivit pentru semnarea unui pact de prietenie, nu?

— Oricum, n-ai de gând să mă laşi aici singură? întrebă ea.

— Nu, răspunse Hunter, te vom duce în lumea civilizată, iar apoi ne vom lua la revedere.

— O, la naiba! spuse tânăra femeie, oftând, aşezându-şi posteriorul rotund pe marginea biroului.

— Întotdeauna trebuie să fii atent înainte să spui bună ziua unor necunoscuţi, mormăi pilotul cu o voce puţin domoală.

— Aici ai dreptate, frumosule, răspunse ea. De altfel, ai dreptate în totalitate. E adevărat că put. Dar cine s-ar fi gândit că într-o zi voi fi actriţă?

— Sub ce nume de scenă? întrebă calm Hunter.

— Jean Kirkpatrick. Dar în acest moment nu profesez. De altfel, nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Numele gâdilă ceva în adâncul memoriei lui Hunter, dar nimic precis. El răspunse:

— Dacă ne-am fi întâlnit, mi-aş fi amintit în mod sigur.

— Dacă ne-am fi întâlnit, repetă fata ca un ecou, cu un zâmbet

subînţeles, la adresa lui Jack Grimaldi.

Apoi adăugă, arătând spre Hunter:

— Acest om mi-a salvat viaţa, după care mi-a bulversat-o în totalitate.

Privirea sa era acum îndreptată spre Hunter.

— Nu astăzi, bineînţeles... Vreau să spun... în principiu, ai o memorie vizuală excepţională. Am făcut un întreg album cu tine, de când... Hai să ne oprim, trişez. Nu mai sunt la fel ca înainte. Atunci nu eram blondă.

Ea îşi aplecă uşor capul şi îşi scoase din ochi două lentile de contact albastre.

— De altfel, reluă ea, nu mă mai simt aceeaşi. Trebuie să spun că acum mult timp...

Hunter o observa cu atenţie pe tânăra femeie, ca şi cum ar fi disecat-o din priviri, reconstruind trăsăturile feţei, cu părul diferit, cu altă îmbrăcăminte, un alt decor... Apoi, brusc, neuronii memoriei sale se mobilizară şi amintirea ţâşni imediat.

— Johnny Protocci, spuse el încet.

— Exact, răspunse ea, zâmbind. La puţin timp după aceea, m-ai vizitat. La Palmetto Lane, în Miami.

Fata îi aruncă lui Grimaldi o privire triumfală.

— E adevărat că are o bună memorie vizuală!

— De ce nu ai pus cărţile pe faţă de la început? întrebă Hunter. Ce joc faci?

— Pentru că...

Ea căzu un moment în contemplarea propriilor mâini, după care reluă:

— Mai întâi, ca să vă spun totul, nu fac decât să mă joc de când ţi-ai pus amprenta pe oraşul Miami şi pe mine cu aceeaşi ocazie. Poliţia m-a ajutat să-mi creez o nouă identitate şi să-mi fac o nouă viaţă. Acum, numele meu e Russel. De altfel, nu încercam să-ţi pun memoria la încercare. Speram numai să o tulbur, măcar o dată.

— De ce?

Ea îşi strânse mâinile, înainte să răspundă:

— Îmi era frică... Mă temeam că nu mă vei crede. Ai fi putut să te gândeşti că încă mai lucrez pentru ei.

— Ce tot îndrugă? interveni Grimaldi.

— Poţi să-i spui şi lui, zise ea încă pierdută în contemplarea propriilor mâini.

Hunter se întoarse spre pilot.

— Era la începutul primelor zile ale războiului, Jack. Chiar

înainte de apariţia ta. Miami a fost al patrulea raid al meu.

— Ţi se pare că nu sunt la curent cu cele întâmplate acolo? îl întrerupse Grimaldi. Toată lumea din Organizaţie vorbea numai de asta. Eu însumi am fost acolo. Eu l-am transportat pe Ciro Lavangetta la marea întâlnire la vârf, înainte de a-l vedea plecând într-o cutie de brad. Pe el şi pe alţi şefi. Dar toate acestea nu-mi spun unde a intervenit *ea.*

— Ea era una dintre dansatoarele pe care Vino Balderone le adusese acolo cu ocazia acelui eveniment.

Grimaldi fu surprins, se îndepărtă până în fundul încăperii şi se aşeză pe un scaun, excluzându-se în mod deliberat din conversaţie. Hunter o întrebă pe tânăra femeie:

— Ce faci aici, pierdută în văgăuna asta?

— Ţi-am spus că mi-am structurat o nouă viaţă, răspunse ea solemn.

— Să nu-mi spui că eşti de la biroul Narcotice?

— Eşti foarte aproape.

— Cât de aproape?

— Anumiţi oficiali de la Narcotice, din statul Florida, îmi încredinţează din când în când misiuni. Bineînţeles că nu sunt poliţist. Dar lucrez cu poliţişti camuflaţi, când au nevoie de o dublă acoperire.

— Pentru bani?

— La naiba! Pentru ce altceva?

— Cine te-a băgat în treaba asta?

Ea oftă, îşi frecă ochii, apoi, cu un gest abil, îşi puse la loc lentilele de contact.

— Astea sunt lentile neutre, explică ea. Adică nu sunt lentile corectoare. E doar un truc estetic.

— Cine te-a băgat în treaba asta? repetă Hunter.

Ea oftă din nou.

— Îţi aminteşti de acel detectiv care a scăpat fugind pe acoperiş, în acea noapte faimoasă, exact în faţa casei melc?

— Da, Wilson, spuse Hunter. Îi amintesc foarte bine.

— Ei bine, am fost să-l vizitez la spital, o dată sau de două ori, şi am devenit prieteni. Apoi lucrurile s-au înlănţuit, un lucru aduce cu sine un altul, şi am întâlnit anumiţi prieteni de-ai lui. Şi tot aşa... Dacă tot a venit vorba de asta, Bob Wilson ştie perfect că îţi datorează viaţa. Şi el şi-a făcut un album cu tine.

— Pentru cine serveai drept acoperire, în dimineaţa asta?

— Îmi dai o ţigară? întrebă ea în chip de răspuns.

Hunter îi oferi una şi i-o aprinse. Ea trase un fum lung şi luă

brusc o înfăţişare foarte nefericită în timp ce dădea fumul afară.

— Porcăriile astea te vor ucide într-o zi! spuse ea cu calm.

— Nu-ţi face probleme, mă voi preocupa de asta la timpul potrivit, răspunse Hunter pe acelaşi ton.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise fata, aruncând o privire vagă spre decorul lugubru. Ai o viaţă ciudată, nu-i aşa?

— De ce nu-mi răspunzi la întrebare? insistă Hunter.

— Mai exact, mă gândeam la ea.

— Adevărat? Nu cumva eşti pe cale să inventezi un răspuns pentru tot?

Ea râse încetişor, amuzată.

— Nu. Nu vreau deloc să te păcălesc. Numai că este atât de confuz... compromiţător, dacă preferi... Pe scurt, am anumite obligaţii. Poţi înţelege, nu?

— O, bineînţeles că pot înţelege! o asigură el. Dar şi tu înţelegi, sunt sigur de asta, de ce mă grăbesc să te las la primul aeroport.

— Cu toate astea, pot să te ajut, murmură ea.

— La ce să mă ajuţi, Dumnezeule?

— Să lichidezi piraţii. Nu ăsta e „jocul”?

Hunter o privi un moment pe tânăra femeie înainte de a răspunde:

— În parte, da. Dar, sincer să fiu, nu mă amuză faptul să ard furnici. Prefer să atac furnicarul.

— Iată un lucru care nu mă uimeşte deloc, observă ea cu mare seriozitate. Tocmai acesta este motivul pentru care mi-ar plăcea să fac puţin exerciţiu.

— Dar nu eşti un poliţist? Nu aşa ai zis?

— Exact.

— Şi nu e nimic de acoperit?

— Mai mult decât exact. Dar, de data asta, am un interes personal.

— Tot nu vrei să-mi explici de ce?

— Nu, sincer nu vreau, nu acum.

— Bine, spuse Hunter, aşteaptă o clipă.

Aruncă o privire spre Grimaldi şi ieşi din hangar. Pilotul îl urmă.

— Să nu-mi spui că ai înghiţit prostiile ei, murmură el cu o voce ciudat de tulburată.

— Ai vorbit cu Brognola?

— Nu cu el personal, dar i-am transmis raportul. Am o vagă impresie că se pune în mişcare.

— La dracu'! zise încet Hunter.

— Chiar o suporţi pe această ploşniţă?

Hunter oftă şi mărturisi:

— Accept să joc la vedere. Dar tu?

— Ţi-am spus, mirosul ei mă scârbeşte, răspunse Grimaldi. Dar, oricum, tu eşti şeful. Cred că dacă jucăm nuanţat... Pe scurt, nu avem prea multe şmecherii la dispoziţie ca să ieşim de aici. Programul tău de astăzi nu ne lasă deloc timp să ne gândim la aiureli. Aşa că tu ordoni, iar eu mă supun. Dar să ştii, sergent, că există încă mulţi nemernici care ar dori să se răzbune pe tine. Dacă blonda asta este încă cu ei... înţelegi ce vreau să spun... Lumea întreagă va fi a ei dacă semnează cecul cu sângele tău. De unde ştii că nu-i un turnător al „Forţei Diavolului"? Căci, să fim realişti, asta îmi vine în minte, pentru a explica prezenţa ei alături de acei puşti.

— Aşa este, admise Hunter. Dar, după cum ai spus mai devreme, nu avem timp de pierdut. Este adevărat. Dar, cum ne trebuie o momeală, Jack, şi încă una solidă, să privim lucrurile dintr-un... alt unghi. Sincera sau nu, onesta sau ipocrită, aliat sau duşman, această fată ne poate servi drept momeală.

— E un joc foarte periculos, observă cu nervozitate pilotul. În sfârşit, dacă instinctul tău îţi spune că...

— Instinctul meu nu-mi spune nimic, îl întrerupse Hunter, şi tocmai asta e problema. Întâmplarea face că această fată este aici. Deci, să ne folosim de ea. Dar poate că-i periculos şi pentru tine. Ştii foarte bine că ai drept de veto în această împrejurare.

— De mult timp am încetat să mi-l mai exersez, murmură pilotul cu un zâmbet amar. Asta îmi aduce aminte de Puerto Rico. Şi eu am micul meu album, bătrâne. Şi, în plus, meseria mea este să pilotez. Iar tu eşti cel care comandă.

Hunter zâmbi şi îl prinse pe Grimaldi de umeri.

— Pregăteşte repede avionul. Eu fac bagajele.

— Destinaţia: bârlogul dezertorului?

— Nu încă. Vom merge mai întâi să vizităm plantaţia de trestie de zahăr a lui Santelli.

— La dracu', nu ştiu dacă...

— Însoţiţi, bineînţeles, de Jean Kirkpatrick.

— Mă gândeam eu că pui la cale ceva de genul ăsta.

— Vrei să-ţi exersezi dreptul de veto?

Pilotul zâmbi plictisit şi răspunse:

— Tu eşti şeful. Eu mă ocup de avion. Nu-i nimic nou.

— În acest timp, reluă Hunter, eu fac bagajele.

Căci va avea nevoie, ştia foarte bine, de întregul său arsenal.

CAPITOLUL V

Era prima ratare a unei operaţiuni care mersese, până acum, ca pe roate. Asta era opinia şefului proiectului, Guido Riappi. Se spunea despre el că se încinge puţin prea repede pentru un ratat fără mare importanţă. El explică asta celui care era mâna sa dreaptă şi şef al trupei, Carlo Papriello, zis Bijuterie, şi adăugă eu nostalgie în glas:

— Organizaţia s-a ramolit, Bijuterie. Oamenilor li s-a dus curajul. Îmi amintesc de timpurile acelea cu adevărat dure. Nu era loc pentru spaghete. Seara, când îţi terminai munca, aveai în buzunare propriii bani. Stăteai jos toată noaptea şi numărai biştarii. Tipii ăştia de azi, crede-mă, n-au stofa. Încep să urle imediat ce o treabă măruntă nu merge bine. Sunt nişte adevăraţi burghezi!

Riappi avea cincizeci şi cinci de ani, lucru care nu era de ajuns ca să fie clasat printre veterani. În privinţa lui Papriello, la treizeci şi şapte de ani, el aparţinea generaţiei următoare, dar toată viaţa sa fusese auzit trăncănind poveştile „marii epoci”, ca şi cum ar fi fost vorba de o perioadă preistorică al cărei singur supravieţuitor era povestitorul. Cu toate acestea, pentru Bijuterie, nimic nu se schimbase, şi nimic nu se va schimba niciodată, dar el îi răspunse şefului său:

— Mda, ştiu. Asta-i viaţa, Guido. Dar nu trebuie să pui totul la inimă. Până la urmă, ce-ar vrea să facem? Să fim toţi în doliu?

— Au spus să oprim totul.

— Ce?

— M-ai auzit: punct mort.

— Pentru mult timp?

— Până când vor „sonda”, după cum spun ei. Presupun că vor să ne trimită o echipă de ploşniţe care să cerceteze.

— Hm, hm! Şi pe cine vor să cerceteze? întrebă Papriello cu o voce posomorâtă.

— Pune-ţi puţin creierii în mişcare, răspunse brusc şeful.

— Toate astea pentru că o mână de copii au avut baftă, mormăi Papriello. Şi, totuşi, nu-i o dramă! Nu merită să-şi deplaseze trupa lor de ploşniţe. Le-ai spus?

— Cum să nu!

— Pe cine trimit?

— N-au precizat, răspunse Riappi, cu jumătate de gură.

Se aşează în fotoliu şi îşi întinse picioarele pe birou.

— De altfel, nu ne-au spus nimic. Dar nu-i nevoie să ne spună, Bijuterie. Am priceput şi singur. Rahatul ăsta îl simţi de departe, să ştii. După cum miroase...

Bijuterie îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre fereastră. Depărtă perdelele groase, ca să arunce o privire temă spre neantul înconjurător.

— În fond, pe mine mă aranjează foarte bine, Guido, mormăi el. Ca să fiu sincer, m-am săturat până peste cap de ascunzătoarea asta şi de nenorocita asta de afacere. Mai bine ajung în Suiber!

— Totuşi, niciodată nu te-am auzit smiorcăindu-te din pricina banilor, răspunse cu răceală Riappi.

— O, nu zic că nu e rentabil, dar până la urmă este mereu acelaşi „cântec”! Bogaţii se îmbogăţesc în timp ce săracii îmbătrânesc. Iar eu n-am de gând să îmbătrânesc în ţinutul ăsta mizerabil, Guido. Ca să fiu sincer, m-am gândit să cer o altă afacere, undeva în altă parte.

Guido râse înainte să răspundă:

— Fii atent, Bijuterie, s-ar putea să-ţi dea una să n-o poţi duce!

Remarca, în mod vizibil, era cu dublu înţeles, şi Guido continuă:

— În locul tău, eu nu le-aş băga în cap o idee ca asta.

Papriello zâmbi şi el. Insinuarea lui Riappi era ridicolă.

Cel puţin dacă...

— Nu vorbeşti serios, Guido, nu? murmură el.

— Nu se ştie niciodată, răspunse şeful proiectului, oftând, în vremurile astea, cu nişte tipi ca aceştia... ai grijă tot timpul pe unde calci. Îţi repet, Bijuterie, nu mai e ca pe vremuri.

— Hai, Guido, răspunse calm Papriello, ştii la fel de bine ca şi mine că lucrurile nu se schimbă niciodată, în profunzime cel puţin.

Riappi oftă din nou.

— Poate că ai dreptate. Poate că în profunzime nu se schimbă. Un exemplu este ceea ce banda lui Marinello i-a făcut vărului meu Gus. Şi fără nici un motiv, fără nici un motiv!

Bijuterie cunoştea pe de rost povestea lui Gus, vărul lui Riappi. Iar motivele morţii sale premature nu lipseau, Dumnezeule! Dar nu-i putea spune asta şefului său. Se mulţumi să răspundă:

— Ştiu foarte bine că Organizaţia se duce dracului de ceva timp, Guido. Numai că, în profunzime, nimic nu se schimbă cu adevărat. Dacă ne trimit un comando de ploşniţe ca să lingem pe

jos de fiecare dată când un afurisit de copil are baftă...

Se opri brusc şi întinse gâtul ca să vadă mai bine cerul.

— Nu auzi nimic? întrebă el.

— S-ar spune că zboară la joasă altitudine, zise Riappi, sărind în picioare ca să ajungă lângă Papriello, la fereastră.

Aiurea, joasă altitudine! Era aproape în poziţia de aterizare. Era un mic avion cu reacţie bimotor.

— E un avion de-al nostru? întrebă Riappi, încordat.

— Aşa se pare, răspunse Bijuterie. Un Cessna, cred.

— La dracu'! N-au pierdut timpul, zise şeful, aruncând o privire la ceasul de la mână. Nu... Nu-i posibil... Sau poate că erau deja pe drum când...

— Ar fi mai bine să mă duc acolo şi să-i întâmpin, spuse Papriello cu un oftat resemnat.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Riappi calm. Poate fi oricine. Poate doar fermierii. Lucrurile sunt în general mai puţin rele decât credem.

Dar Bijuterie era de altă părere. Lucrurile în această Organizaţie erau mai rele decât se credea. În plus, Bijuterie ştia asta, nimic nu se schimba... în orice caz, niciodată pentru ceva mai bun.

Îl lăsă pe Riappi nemişcat în faţa ferestrei şi se îndreptă spre un şofer care mânuia cu stângăcie o maşină de tuns iarbă în curtea din spate.

— N-ai văzut avionul, prostule? bombăni el.

— Ba da, domnule, l-am văzut, dar nu...

— Mai bine să luăm limuzina. S-ar putea să fie granguri. Dar, Dumnezeule, te-ai uitat la tine! Eşti murdar de benzină. Uită-te la mâinile tale! Atâta pagubă! Du-te la naiba, merg singur!

Îl părăsi pe tipul cu mâinile murdare de benzină şi conduse singur Cadillac-ul până la pista de aterizare ca să primească VIP-urile. Căci erau VIP-uri, era sigur de asta.

Pista era la mai puţin de cinci sute de metri, pe un mic drum şerpuit între câmpurile cu trestie de zahăr. Cu toate astea, Bijuterie nu ajunse înainte. Pilotul coborâse deja din avion – un tip a cărui faţă îi spunea ceva – şi ajuta o blondă fermecătoare să sară jos.

Fata avea un şort foarte scurt şi un tricou mulat. Bijuterie ivea impresia că şi pe ea o mai văzuse undeva. Brusc, se simţi mai bine. Această vizită, în aparenţă, nu era...

Un tip imens apăru în cadrul sasului şi sări cu nonşalanţă la sol. Papriello îl privi intens şi simţi un mic nerv jucându-i în obraz.

Tipul acela bine făcut, calm, îmbrăcat în pantaloni de mătase impecabili, cu o cămaşă cu desene desfăcută aproape până la talie şi o fină batistă de mătase înnodată în jurul gâtului, aruncă o privire nepăsătoare asupra decorului înconjurător şi, în cele din urmă, se opri asupra lui Bijuterie. Atunci, brusc totul deveni evident: Papriello nu îl mai văzuse niciodată pe acest tip, dar cunoscuse destui asemănători lui ca să ştie de unde venea... cu ce scop venea... şi fără îndoială de ce venea. Întrebarea care se punea acum era *cine* şi nu *de ce.*

Şeful trupelor ieşi din limuzină şi înaintă repede, cu mâna întinsă.

Pilotul o strânse cu zel, murmurând cu amabilitate:

— Salut, Bijuterie. Cum merge febra noroaielor mlaştinilor?

Aşadar, nemernicul îl cunoştea!

Bijuterie avea impresia că îl cunoaşte şi el. Numai că, Dumnezeule, avea atâta...

— Mereu aproape la fel, răspunse el, întrebându-se cu cine avea onoarea să vorbească.

Tipul cel înalt scotea bagajele. Blonda avea grijă să nu uite ceva în avion. Papriello îl întrebă pe pilot pe un ton detaşat:

— Pe cine aţi adus cu voi, de data asta?

Pilotul cu privire misterioasă răspunse într-un murmur:

— Cu tipii ăştia. Pe blondă am mai văzut-o la Lauderdalc Cred că făcea parte din şeptelul de târfe a lui Vino de la Miami. Cunoşti?

Cum să nu-l cunoască Bijuterie pe răposatul Vino şi pe târfele sale legendare!

— De ce mulţimea asta de bagaje? întrebă el nervos. S-ar spune că intenţionează să se stabilească aici. De unde l-ai îmbarcat?

— Nu mă face să spun ceea ce nu trebuie să spun, mormăi pilotul.

Scoţând o batistă albă din buzunarul de la spate, îşi şterse fruntea şi adăugă:

— Ăsta e un zbor de clasă X. Ştii ce înseamnă asta?

Da, Papriello ştia acest lucru. Un zbor de clasă X nu sosise niciodată. Era şters de pe listă, uitat. Atunci de unde putea şti pilotul unde a încărcat marfa şi unde trebuia s-o lase?

Apoi, tipul cel înalt se apropie şi Papriello înţelese brusc că întrebările nu-şi mai aveau locul.

Fără o strângere de mână, fără chiar un zâmbet, tipul bine făcut spuse cu o voce glacială:

— Relaxează-te, Bijuterie. Presupun că ştii de ce mă aflu aici.

— Nu sunt prea sigur, domnule, răspunse respectuos Papriello.

— Tu eşti şeful trupelor locale?

— Da, domnule. Sunt la ordinele directe ale lui Guido. Vă aşteptam. Doi sau trei copii au avut o baftă extraordinară. Asta e tot ce vă putem spune. Dar noi ne facem treaba. Avem o imensă forţă de atac aici, domnule.

— Ştiu asta, Bijuterie.

Era rece... neînduplecat, dur ca marmura. Cu toate astea, era destul de amical. Destul...

— Necazul, domnule...

— Nu este vorba de tine, Bijuterie. Asta e tot ce trebuie să ştii pentru moment.

— Da, domnule. Apreciez. Eu...

Privirea acestui tip îl străpungea până la măduvă.

— Închidem uşile până la noi ordine. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Ai înţeles?

Întorcându-şi privirea rece spre pilot, tipul bine făcut continuă:

— Este valabil şi pentru tine, Grimaldi. Poţi să te faci comod.

Desigur, Grimaldi... Bijuterie îşi amintea acum de pilot. El nu transporta niciodată decât granguri. De ce nu, până la urmă? Pentru că el, Bijuterie, nu va servi drept hrană pentru ploşniţe. Iar acesta era adevărul, nu-i aşa? Bijuterie nu avea nevoie să ştie mai multe pentru moment. Totuşi, avea respiraţia puţin greoaie, când răspunse acestui ordin de o autoritate impecabilă:

— Am înţeles, domnule... Totul e închis până la noi ordine.

— Poţi să-mi spui Frankie, zise Hunter.

— Da, Frankie, repetă Papriello, care se simţi dintr-odată mult mai bine. Şi nu ezitaţi să mă sunaţi, domnule, dacă aveţi nevoie de ceva.

— Stai liniştit, aşa voi face, răspunse Exterminatorul.

Bijuterie nu se îndoia de acest lucru.

Aşa era viaţa. Şi nimic nu se schimba cu adevărat, iar Bijuterie ştia foarte bine acest lucru.

CAPITOLUL VI

Hunter se conducea numai după fler. Nu avea nici o idee de felul de primire care îl aştepta la debarcarea sa cel puţin îndrăzneaţă în „citadela” lui Santelli. Nu cunoştea deloc climatul ambiant al insulei, ţinând cont de circumstanţe. Totuşi, circumstanţele şi le imagina destul de bine, dar mai ales îşi cunoştea duşmanul a cărui psihologie o înţelesese pe deplin. Motiv pentru care probabilităţile reuşitei meritau, după părerea sa, riscurile acestei penetrări.

Pentru că aici era vorba de o penetrare, adică o manevră aleatoare, în acest stadiu încă preliminar. Evenimentele îi puteau scăpa de sub control oricând, şi totul depindea de nuanţele extrem de subtile pe care Hunter trebuia să le prindă din zbor imediat ce intra în joc. Totul s-ar fi putut întoarce repede în primele minute şi, în cazul unui eşec, retragerea ar fi fost dificilă, ţinând cont de cronologia foarte strânsă a acelei zile de Joi a Dreptăţii.

Cu toate acestea, când Grimaldi îşi scoase batista ca să-şi şteargă fruntea, Hunter înţelese că penetrarea lor se derulase fără dificultăţi majore şi beneficia chiar de o „undă verde”. Cei de pe insulă erau încordaţi, nervoşi, nu foarte în largul lor văzându-i pe noii veniţi. Acesta era semnificaţia batistei albe. Acesta era exact genul de climat de care avea nevoie Hunter ca să se infiltreze mai bine în tabăra inamicului.

Totuşi, aici nu era vorba de un joc de copii. Sigur, breşa era făcută, dar numai Hunter putea să o încerce. El îşi datora forţa în acest gen de misiuni pregătirii, pe de o parte, dar şi datorită informaţiilor pe care le avea despre tabăra inamicului şi, mai ales, datorită înţelegerii perfecte, analitice şi sintetice, a psihologiei şefilor lui. El folosea subterfugii care deveniseră legendare chiar şi pentru adversarii săi, dar nu era vorba de simple deghizări pentru fiecare rol. Dacă reuşeau, asta se datora în principal faptului că Hunter îşi cunoştea duşmanul mai bine decât el însuşi. Hunter ştia că punctele forte ale adversarului pot deveni punctele cele mai fatale. Juca, deci, pe aceste puncte forte, se servea de ele, le manevra şi, în sfârşit, le întorcea împotriva duşmanului, ca să-l elimine definitiv.

În această privinţă, Carlo Papriello era un specimen de vis. Tipul, cu conştiinciozitate, se îmbrăcase cu uniforma sa curată şi

se postase cu mare atenţie drept la mijloc, astfel încât Hunter nu avea decât să tragă sforile ca să-l facă să pice în cursă.

Era un pistolar, nimic mai mult. De mai bine de douăzeci de ani de când era în Organizaţie, Papriello nu depăşise stadiul de executant şi nici nu avea să avanseze. Ajunsese acum la stadiul care îi pândea pe toţi pistolarii când nu mai sunt foarte tineri: acela în care te plafonezi în timp ce speranţele promovării se diminuează. Să fii un pistolar este un mijloc de trai ca oricare altul, nimic mai mult, dar cu care nu faci niciodată avere. Ca să ai o parte mai bună din pradă, trebuie să fii în spatele unui „birou”, şi Papriello, realist, îşi analizase bine destinul. Niciodată Bijuterie nu se va afla în spatele unui „birou”... Era realist în privinţa asta. Avea chiar stofa de supravieţuitor. Un tip ca el era un chilipir pentru jocul lui Bob Hunter.

Dar cei ca Papriello nu erau neapărat proşti. Adesea ei erau şmecheri, de o cruzime fără pereche, şi trebuia să fii prudent când îi manevrai.

În timpul scurtului drum care îi ducea la fermă, Bijuterie se adresă VIP-ului pe tonul unei conversaţii mondene:

— Aţi venit exact la ţanc. După recoltă şi înainte de muson. Ştiţi, când plouă aici... Sincer, trebuie într-adevăr să vezi ca să crezi. Pare că apa ajunge până la un metru, în plin sezon. Şi asta din iunie până în octombrie. E clar că, pentru Scara lui Lucifer, acest lucru complică puţin situaţia. Lucrul se organizează în funcţie de asta.

Nu prea semăna cu o „conversaţie mondenă”.

Papriello îşi punea la încercare musafirul ca să vadă dacă era la curent cu ce se întâmpla acolo. Nu menţionase la întâmplare de Scara lui Lucifer. Hunter auzise vag vorbindu-se despre această misterioasă „scară” şi din pricina acestui lucru se deplasase aici, având o idee foarte vagă de ceea ce putea ea reprezenta. Nici Grimaldi nu ştiuse mai mult despre ea...

Aşteptă puţin, după care răspunse cu răceală:

— Cred că înţelegi de ce sunt aici, Bijuterie.

— Da, înţeleg, răspunse celălalt cu jumătate de gură.

Cei doi nu mai schimbară nici un cuvânt până ajunseră la destinaţie.

Era o insulă destul de mare, legată de o alta mai mică, situată la trei sute de metri în partea de est, pe o mică limbă de pământ. Totul era în întregime cultivat, în afară de pista de aterizare şi sectorul de locuire, de pe malul sudic. Aici se aflau o casă în stil spaniol cu două etaje, cu un acoperiş din ţiglă roşie, mai mult

bungalouri mici, câteva hangare şi un adăpost mare, deasupra căruia erau amenajate locuinţe. Totul era înconjurat de sârmă ghimpată, mai puţin partea de apă.

Papriello explică:

— Ferma se află la nord. Aici nu sunt decât două familii stabilite în permanenţă: familia Eddington şi familia Winklers. Eddington e şeful de exploatare, dar noi nu avem de-a face cu el. El primeşte ordine direct din biroul domnului Santelli.

— Faceţi multă de trestie de zahăr aici, observă calm Hunter.

— Aveţi dreptate, domnule. Presupun că utilizează mână de lucru sezonieră în momentul tăierii. Lumea vine, pleacă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Mai ales, negri. Sunt cazaţi în barăcile din nord. Acolo locuiesc. Oricum, noi nu dăm niciodată ochii cu ei, doar în caz de urgenţă.

Ridicând o sprânceană, Papriello adăugă:

— Înţelegeţi ce vreau să spun?

Nu tocmai, dar Hunter avea în vedere oricum posibilităţile interesante. El zise:

— Este o bună acoperire, Dumnezeule!

— Şi super rentabilă, adăugă Bijuterie. Vreau să spun, totul reprezintă ceva legal. Cursul zahărului a urcat vertiginos pe pieţele oficiale.

Hunter zâmbi şi spuse:

— Se pare că te interesează acest gen de lucruri?

Bijuterie roşi uşor şi mormăi:

— Nu, nu prea. E destulă muncă aici, după cum merge treaba! Şi nu-i mereu amuzant. O persoană trebuie să se gândească din când în când la viitorul ei. Ca să vă spun totul, m-am gândit să-mi ofer o mică parte din pradă.

— Ar putea să te coste scump jucând rolul unui trădător, observă calm Hunter.

— Poate că e mai bine aşa decât să rămân complet cu buzele umflate, zise Bijuterie. Ca să fiu sincer, domnule, nu-mi face plăcere să fiu aici.

Hunter bănuia. Zise:

— Haide, Bijuterie, nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Vântul se poate şi întoarce, ştii asta.

Hunter înţelesese imediat că atinsese un punct sensibil. Papriello nu răspunse nimic, dar privirea sa era elocventă. Era un tip realist, sigur... şi făcea parte din rasa supravieţuitorilor.

Hunter era şi el realist.

Iar realitatea de acum se prezenta sub forma unei tabere,

înarmată până-n dinţi şi plină de arme. Bungalourile şi locuinţele de deasupra adăpostului serveau drept barăci şi puteau adăposti o adevărată armată. La prima vedere, Hunter numără o duzină de oameni înarmaţi, împrăştiaţi între fermă şi ţărm. Fără îndoială, se aflau mai mulţi în spate. Dumnezeu ştie câţi alţii se puteau ascunde în interiorul şi între clădiri...

Acest gen de camuflare cerea manevre tactice studiate cu grijă. Un pas greşit, o nuanţă stângace, şi totul risca să se transforme într-un dezastru instantaneu. Era lesne de imaginat cât de fericiţi ar fi fost toţi aceşti nemernici să-i facă de petrecanie lui Bob Hunter. Fără îndoială, recompensele erau încă în vigoare, poate chiar mărite, chiar dacă cea mai mare parte dintre cei cărora le fuseseră promise aparţineau acum regatului morţilor. Dar, prestigiul putea să-i seducă mai mult decât banii pe nemernicii adunaţi aici, dacă din întâmplare unul dintre ei reuşea să trântească capul lui Bob Hunter într-o pungă.

În această împrejurare, tipii de pe insulă păreau că se plictisesc de moarte. Pentru Bob Hunter, acesta era un atu care nu putea fi neglijat. Întreaga trupă era menţinută în incinta fortăreţei insulare. Ici şi colo, se puteau vedea nişte amenajări destinate creşterii nivelului distracţiilor acestor oameni aproape prizonieri. Era o pistă foarte proastă pentru bowling, câteva fileuri deteriorate de badminton, un teren de volei părăsit şi o jumătate de duzină de canoe aflate într-o stare jalnică, trase la ţărm... Nişte distracţii al naibii de excitante pentru soldaţii obişnuiţi cu luptele de stradă!

Privirile senzuale pe care le atrăgea tânăra Kirkpatrick erau destul de elocvente: prezenţa unei femei acolo nu era ceva obişnuit.

— A trecut mult timp, Bijuterie? mormăi Hunter la adresa şoferului.

— Ce, domnule?

— De când n-au mai văzut femei?

— Da! Nici nu mai ştiu ce înseamnă aia, domnule.

— Asta se va schimba, şi cât mai repede, promise Hunter şefului trupelor.

Din nou, Hunter îl nimerise într-un alt punct sensibil, lucru pe care îl ştia foarte bine. Promisiunea sa urma să se răspândească în întreaga fortăreaţă înainte ca el să intre în baracă.

„Noul şef” al insulei Santelli se va bucura de o popularitate inegalată... chiar înainte de a intra în funcţie.

Guido Riappi apăru în cadrul uşii ca să-i întâmpine pe noii

sosiţi. Hunter îl situă imediat în fişierul său mental. Gus, vărul lui Riappi, în timpul său de glorie, fusese moştenitorul imperiului criminal al lui Arnie Castiglione, zis Fermierul, în Maryland. Dar norocul se schimbase şi Gus căzuse în dizgraţie, cu puţin înainte de a-i da lui Hunter ocazia să-l lichideze pe sir Edward Steward, marele patron al *Caruselului* din Caraibe[1].

După acest nefericit episod, lucrurile nu au fost uşoare pentru Guido. Mai întâi, a plâns îndelung soarta vărului său şi se hotărâse să-şi spună păsul în legătură cu cei în care ar fi trebuit să nu se încreadă: grangurii lumii interlope din New York. Dacă informaţiile lui Hunter erau exacte, postul în care se afla acum Guido reprezenta prima sa treaptă aproape onorabilă, după căderea vărului său Gus. În acest timp, Guido pricepuse ceva: el înţelesese instabilitatea şi, în consecinţă, insecuritatea caracteristică a societăţii canibale.

Dar nu-şi pierduse totuşi semeţia. Gras şi roz la faţă, avea o înfăţişare aproape „apetisantă" în pantalonii săi de mătase albă şi cămaşa cu flori. Dar temperamentul omului cumsecade nu avea nimic atrăgător. Guido Riappi îşi făurise reputaţia pe spinarea docherilor de pe Coasta de Est. Mai întâi, făcuse pe sindicalistul, apoi pe ucigaşul cu plată, devenind în cele din urmă paznic redutabil de ocnaşi, însărcinat cu respectarea autorităţii Mafiei sub îndrumarea lui Castiglione, în sectorul Baltimore.

Autorităţile federale erau sigure, însă fără să poată dovedi acest lucru, că redutabilul lup din Baltimore era personal răspunzător de vreo cincizeci de asasinate şi sălbăticii de acelaşi ordin, comise în timpul unei greve de scurtă durată, de la sfârşitul anilor '60.

Văzându-l, niciodată nu ai fi putut bănui acest lucru.

El înaintă spre Hunter, zâmbind, plin de bunătate. În mod vizibil, îşi catalogase vizitatorul de la prima privire şi acţiona cu abilitate, ca să stabilească nişte relaţii amicale, dacă nu pe picior de egalitate.

Hunter o prezentă pe tânăra femeie care îl însoţea, dar evită să-i spună pe nume, gândindu-se că era mai bine să aştepte, pentru această formalitate, un moment mai intim. Apoi, o încredinţă pe tânăra domnişoară lui Bijuterie, căruia nu-i venea să-i creadă ochilor, sfătuindu-l să o ia cu el şi să viziteze insula. Apoi, trecând un braţ blajin pe după umerii lui Riappi, îl introduse politicos, dar cu fermitate, în interior, străduindu-se să-şi

[1] Vezi nr. 34 din colecţia MERCENAR. *Represiune în Caraibe* (n. ed.).

stăpânească temerile eventuale cu glume cunoscute:

— Hai, Guido, să fim calmi. Ştiu foarte bine că nimic nu-i uşor. Dar lucrurile nu sunt niciodată atât de tragice pe cât credem, nu-i aşa? Cu toate astea, cred că-ţi ţii băieţii prea din scurt. Într-o zi, vor exploda. Primul lucru pe care ţi-l cer este să-i laşi puţin mai liberi.

— Mda, şi eu m-am gândit la asta. Necazul este că nu e atât de uşor. Nu pot deloc să aduc aici un vagon de prostituate în fiecare weekend. Ştii că gagicile sunt bune de gură. Aşa că nu vreau ca ascunzătoarea asta să se transforme într-un bordel. În acelaşi timp, nu vreau să risc lăsându-i pe proştii ăştia să se plimbe prin oraş. Este prea periculos. Imediat mă voi trezi cu un federal în spatele fiecărui tufiş, cu camere de luat vederi. Aş vrea să fiu de acord, dar nu-i pot lăsa pe aceşti tipi liberi. Nu-i deloc sănătos. Asta i-ar ramoli. Cred că asta e într-un fel explicaţia harababurii din această dimineaţă. Dar cred că ai o părere a ta în privinţa asta, nu?

Da, tipul învăţase bine regulile lumii canibale: instabilitate, insecuritate. Pe scurt, Guido făcea deschiderea.

Iar Bob Hunter era dispus să intre în joc.

Stând de vorbă, ajunseră în biroul lui Guido, o cameră sobră, cu draperii grele, destul de deprimantă. Un miros dulceag de mucegai se simţea aproape peste tot. Hunter întrebă:

— Dumnezeule, dar cum suporţi aşa ceva?

— Ce? răspunse Guido, realmente surprins.

— Baraca asta este ca un mormânt de faraon. Nu faci niciodată să intre puţin aer sau lumină?

— Aici nu e raiul pe pământ. Nu avem aer condiţionat. Dacă ai ghinionul să deschizi o fereastră, eşti invadat imediat de muşte şi de alte zburătoare; în privinţa căldurii, nu e nevoie să faci caz. Rămâi două sau trei zile pe această insulă nenorocită, crede-mă, şi vei începe să găseşti baraca foarte confortabilă. Eu nu ies, practic, deloc de aici.

— Poate că tocmai asta e chichiţa, răspunse Hunter cu o voce glacială şi, pentru prima oară, îi aruncă şefului o privire încruntată.

Lovitura reuşise. Riappi lăsă privirea în jos şi îi întoarse spatele vizitatorului, ca să se aşeze în fotoliul din faţa biroului. Realizase deschiderea, dar Hunter o găsea prea „îngustă” şi era gata să o mărească atâta cât va fi nevoie.

— Poate că nu te înşeli, mormăi Riappi. Ce aştepţi mai exact de la mine?

Exterminatorul ştia, în sfârşit, pe unde călca. Situaţia, cel puţin momentan, era în totalitate sub control. Insula lui Santelli îşi găsise un nou stăpân.

CAPITOLUL VII

Rose d’Avril îl informă pe Brognola:

— Am toate datele de care avem nevoie. Cumpărătorul este *Atlantica Holding Company.* Numele lui Santelli nu figurează în act, dar tipul este titular în toate societăţile pe care le grupează *Atlantica* şi, mai ales, este preşedintele consiliului de administraţie de la *Atlantica Promotion,* o filială a lui *Atlantica Holding. Atlantica Promotion* a cumpărat aproape în acelaşi moment micuţa insulă de alături, cea care se numeşte Labirintul Satanei. Şi asta, pentru o sumă exorbitantă. De fapt, pentru cele două vânzări, se pare că ei, cumpărătorii, nu au discutat niciodată preţul. Au plătit, pentru aceste insule, aproape dublul preţului la metru pătrat practicat în sector.

— Mă întreb de ce? zise Brognola.

— Trebuie să mărturisesc că, până în prezent, nu este foarte clar nici pentru mine, admise Rose d’Avril. Presupun că a fost nevoie de multe pacte de interese politice ca să se negocieze cumpărarea Labirintului Satanei. Căci, de douăzeci de ani, un decret al statului a făcut din acesta un sit protejat, care a fost anulat cu câteva săptămâni înainte de tranzacţie.

— Ce încercau să protejeze acolo?

— Dacă am înţeles bine, acolo se făceau săpături arheologice. Dar, în aparenţă, tot ceea ce putea reprezenta un oarecare interes fusese luat de ani de zile. După petiţia de anulare a decretului, săpăturile încetaseră de şapte ani.

Brognola murmură:

— Vestigiile unei civilizaţii indiene, nu-i aşa?

Rose d’Avril clătină din cap şi explică:

— Nu, descoperiri paleolitice. Lucruri din timpul epocii de piatră. Arheologii se interesau de o piesă numită „cenot”. Ştii ce înseamnă asta?

— Habar n-am, mormăi şeful federal. De ce nu cauţi în dicţionar?

— Am căutat, dar cuvântul nu există.

— Atunci, întreabă un arheolog.

— Am făcut-o, răspunse ea, zâmbind.

— Atunci, spune-mi! Ai aflat! exclamă şeful federal. Unde ai ascuns-o pe înlăcrimata care îmi ţinea companie astăzi dimineaţă?

— Nu ştiu, răspunse Rose, veselă. Mi se pare că... în sfârşit, am impresia că treaba începe să se „decanteze”.

Brognola făcu o grimasă.

— Poate pentru că avem ştiri despre omul nostru, nu? spuse el ironic.

— Sigur nu, răspunse Rose, zâmbind. Ştii foarte bine că sunt o profesionistă. Nu las niciodată sentimentele să-mi influenţeze munca.

Brognola se pregătea să contreze cu umor această minciună flagrantă, când un tehnician de la serviciul de comunicaţii îl chemă la interfon:

— O nouă ştire de la Zmeu, anunţă el. Au plecat. În rest, n-o să vă vină să credeţi!

— Despre ce-i vorba? întrebă Brognola, sărind în picioare.

— Spune că îl are la bord pe domnul Smith. Adică e cu Guido Riappi. Se îndreaptă spre aeroportul din Miami. Aterizarea este prevăzută pentru ora unsprezece, ora locală. Ar vrea un comitet oficial de primire a domnului Smith!

— Spune-i că ne vom ocupa de asta! răcni Brognola.

Se întoarse spre Rose d’Avril şi exclamă cu un aer înspăimântat:

— Dumnezeule! Cum a...

— Omul nostru este *la treabă*! zise ea, strălucitoare.

— De acord, dar, Dumnezeule, cum?

Apăsă pe butonul consolei de comunicaţie şi chemă tehnicianul ca să-i ordone:

— Legătură directă!

Îşi puse repede casca prevăzută cu aparat de ascultare şi zise în microfon:

— Zmeul, aici Alice. Ce se întâmplă mai exact?

Ascultând răspunsul, Brognola aruncă o privire gânditoare spre Rose d’Avril şi zise:

— Este OK, îmi imaginez. Bună treabă. Spune-mi, ai nevoie de întăriri?

Brognola aruncă din nou o privire gânditoare spre Rose, înainte să adauge:

— Presupun că trebuie să mă mulţumesc cu asta. Sper că şi tu ai acelaşi ordin...

Rose d’Avril aştepta nerăbdătoare.

— Zici că este la treabă! exclamă Brognola după ce închise telefonul. Buldozerul a rămas pe insulă. Pur şi simplu, a luat conducerea acesteia. În privinţa lui Riappi, crede că este condus

la o reuniune la vârf la Miami.

Rose îşi muşcă buzele înainte de a spune:

— Dar...

— Asta e tot ce ştiu. De unde vrei să ghicesc ce pune la cale prietenul nostru?

— L-am văzut acţionând, murmură ea.

— Şi eu, răspunse Brognola cu o voce surdă. Din acest motiv, îmi este foarte frică.

— Ai spus că ar trebui să fii mulţumit, reluă Rose. De ce, mai exact?

— De o bună siestă la soare! explodă Brognola. Cere să-i lăsăm spaţiu liber de acţiune. Se pare că acesta este ordinul *sine qua non* pentru a-şi duce la bun sfârşit miracolele.

— Atunci, nu putem decât să ne supunem, zise Rose cu o voce hotărâtă.

Observând privirea dubitativă a şefului ei, tânăra adăugă:

— Nu, vorbesc serios. Am reflectat destul în această dimineaţă şi am înţeles multe. Dar nu asta te interesează. Spune-mi, ce se petrece?

Privirea lui Brognola evadă câteva momente spre tavan, după care, în sfârşit, explică:

— Zmeul afirmă că sunt cel puţin cincizeci de pistoale-mitralieră pe insulă. Părea destul de îngrijorat.

— Înţeleg, zise Rose.

— Buldozerul ne cere să stăm deoparte şi să ne limităm la o supraveghere pur electronică. Nu vrea absolut nici o pătrundere fizică.

— Până când?

În acel moment, telefonul lui Rose d’Avril începu să sune, şi Brognola păru fericit de această întrerupere. Rose privi beculeţul înainte de a ridica receptorul.

— Departamentul de Justiţie, postul 310.

O voce de la celălalt capăt al firului anunţă:

— Aici Louis Cardinez.

Brognola se îndepărtase ca să se întâlnească cu doi dintre colegii lui fideli. În aparenţă, recentele descoperiri ale operaţiunii nu îi provocau prea multe probleme.

Rose d’Avril nu era deloc liniştită, dar învăţase să nu arate acest lucru. Angajamentul profesional... era cheia tuturor reuşitelor!

Ea îi răspunse interlocutorului ei:

— Oh, bună ziua, domnule profesor, îmi pare bine că m-aţi

sunat.

— Am înţeles că treaba este destul de urgentă. Cu cine am plăcerea să vorbesc?

Rose d'Avril îşi spuse numele şi întrebă:

— Îmi puteţi explica ce înseamnă un cenot?

Binecunoscutul profesor crezu pentru un moment că cineva îşi bate joc de el la telefon... Răspunse în acelaşi fel:

— După câte ştiu eu, este o expresie de argou care desemnează o bancnotă de o sută de dolari, nu-i aşa?

Rose d'Avril râse încetişor şi îi explică puţin mai în detaliu care era misiunea ei. Apoi, adăugă:

— Noi lucrăm la o anchetă de foarte mare importanţă şi am dat din întâmplare peste un raport care menţionează existenţa unui cenot.

Rose spuse cuvântul pe litere.

— N-am găsit cuvântul în dicţionar, reluă ea, dar am înţeles că este vorba despre un termen de arheologie. Centrul de Informaţii Universitare la care m-am adresat m-a sfătuit să iau legătura cu dumneavoastră, asigurându-mă că sunteţi cel mai autorizat în acest domeniu.

— Înţeleg. Să zicem că, dacă nu aţi găsit numele în dicţionar, este, fără îndoială, pentru că el nu este intrat cu adevărat în limba engleză. Iar acesta nu este numai un termen strict arheologic. Ar trebui mai degrabă să consultaţi un geolog.

— Ştiţi, reluă Rose, n-am nevoie decât de nişte informaţii foarte generale. Credeţi că mă puteţi ajuta?

Acum, profesorul părea puţin enervat.

— Ce aţi vrea să ştiţi mai exact?

— Ce este un cenot.

Profesorul Cardinez oftă înainte de a răspunde:

— Numele ne vine de la mayaşi. Pe scurt, un cenot nu este nimic altceva decât un puţ de apă dulce sau un rezervor.

— Daţi-mi voie să vă întreb în alt mod, insistă Rose d'Avril. De ce un arheolog s-ar interesa de un cenot?

— Ar trebui mai întâi să definim termenul cu mai multă concizie, zise Cardinez pe un ton doctoral de data asta. Fenolul e ceva obişnuit în Peninsula Yucatan şi a fost descoperit şi în Floridă, mai exact în regiunea de sud-vest. Acesta este o formaţiune geologică destul de specială, caracterizată de un strat calcaros foarte dens. Un cenot apare atunci când o suprafaţă calcaroasă intră în dezagregare şi sfârşeşte prin a se prăbuşi, dând naştere unui fir de apă subteran, alimentat de

rezervoare naturale, care sunt amenajate pe suprafaţa poroasă. Presupun că nu vă interesează fenomenul decât la modul general, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Dar unde intervine arheologia?

— Trebuie să ştiţi că, pentru multe popoare primitive, cenotul constituia unica lor sursă de apă dulce, în special în timpul lungilor perioade de secetă. Veţi înţelege mai uşor că, în aceste condiţii, triburile primitive au conferit adesea o semnificaţie magică, ca să nu spun sacră, acestui gen de fenomen. Apa, copilul meu, reprezintă sursa vieţii. Iar cei care depind de ea ca să trăiască nu o aveau mereu. Vă puteţi imagina destul de uşor şocul psihologic al unui nomad aflat pe moarte, complet însetat, descoperind dintr-odată că pământul se afundă sub paşii săi, scoţând la lumina zilei un rezervor de apă dulce cu un conţinut aparent nelimitat.

— Da, dar...

— Popoarele primitive dădeau acestor fenomene o semnificaţie supranaturală de mare importanţă. Câteva dintre aceste cenoturi, care au putut fi explorate, ating adâncimi considerabile şi sunt, în general, alimentate de râurile subterane. În acele timpuri îndepărtate, era obiceiul să se arunce în aceste fire de apă tot felul de obiecte preţioase, ca ofrandă Dumnezeului binefăcător. Acest obicei a supravieţuit, până în zilele noastre, şi îl întâlnim în ţări civilizate ca a noastră, unde vedem în mod curent indivizi aruncând obiecte de valoare în aşa-numitele fântâni miraculoase, care totuşi au fost construite de mâna omului. Strămoşii noştri erau mai fanatici ca noi: ofereau chiar şi sacrificii umane cenotului lor. Un cenot vechi poate fi o sursă foarte bogată în vestigii, obiecte sau unelte confecţionate de om, unele datând chiar din paleolitic.

— Foarte interesant, murmură Rose d’Avril. Ştiţi dacă s-au făcut descoperiri datând din paleolitic aici, în Florida?

— Cred că nu-mi puneţi această întrebare întâmplător? răspunse Cardinez ca să se apere.

— Mă gândesc la Labirintul Satanei, zise Rose, fără să clipească.

Profesorul Cardinez îşi drese vocea înainte să răspundă:

— O, înţeleg. Aceste săpături s-au dovedit foarte dezamăgitoare. Cenotul descoperit sub acest Labirint al Satanei era relativ recent. El data, după calculele efectuate, de mai puţin de patru sute de ani. Deci, la mult timp după paleolitic. Nu am găsit acolo decât câteva obiecte lăsate de triburile *calusa* care şi-

au instalat tabăra prin preajmă. Dar, vezi tu, pe toată Peninsula Floridei, apele de suprafaţă au fost mereu abundente de aproape cinci mii de ani. Cenotul nu interesa triburile locale decât în perioadele în care apa dulce era rară, adică în timpul sezoanelor secetoase. În paleolitic, perioadele secetoase durau foarte mult timp, aşa că, bineînţeles, amplasamentul cenotului a influenţat în mare măsură repartiţia populaţiei. Pe scurt, oamenii din paleolitic se grupau mai mult sau mai puţin ca să se aşeze în jurul unei surse de apă dulce...

— Florida a fost populată în timpul epocii de piatră?

— O, bineînţeles! Descoperirile arheologice de la Little Salt Spring, de exemplu, au arătat foarte clar urme de prezenţă umană în regiune de aproximativ cincisprezece mii de ani.

— În Florida?

— Da, bineînţeles, mai ales lângă Charlotte Harbour, pe coasta Golfului Floridei.

— Little Salt Spring[2] este un cenot? Eu credeam că este vorba numai de pânze de apă dulce.

— Apele din Little Salt Spring, au fost poluate în cursul proceselor de mineralizare care au avut loc după aceea. Este o consecinţă aproape inevitabilă. Dar Labirintul Satanei, printr-un fenomen de contrast destul de uimitor, conţine o apă perfect dulce. Ca să ştiţi mai multe, va trebui să consulţi un geolog. Ce este esenţial e că cele două cenoturi sunt în mod curios identice. În ambele cazuri, pânza de apă subterană se află în întregime acoperită de o întindere de apă de o suprafaţă mai mare, provenită bineînţeles de la acest cenot, şi care se prezenta ca un heleşteu obişnuit, sau mai degrabă un mic lac. Dar acesta este un fenomen foarte curent, în special în regiuni ca...

— Nu înţeleg, domnule profesor.

— Ce anume? Oh, înţeleg. Să zicem că, la suprafaţă, observatorul nu distinge decât o întindere de apă, în toate punctele asemănătoare cu aceste lacuri sau aceste heleşteie alimentate de un izvor mic. În Florida, ele există peste tot. Un proverb vechi spune că, dacă plimbi un vrăjitor în toată ţara, el va găsi apă din zece în zece metri.

— Înţeleg.

— Bine. Numai fenomenul este puţin diferit. Şi chiar un ochi exersat – cel al unui geolog, de exemplu – nu poate bănui prezenţa unui cenot pe fundul unui lac sau al unui heleşteu. În

[2] Mic izvor sărat (n. a.).

orice caz, nu înainte de a explora cu minuţiozitate fundul întinderii de apă de la suprafaţă.

— Şi ce anume îi indică prezenţa cenotului sub lac?

— Totul depinde de dimensiunea şi constituţia geologică a sălii subterane. În cazul Little Salt Spring – şi a Labirintului Satanei – ceea ce s-a descoperit, explorând fundul suprafeţei de apă, este destul de impresionant: o cavitate cu pereţi complet verticali şi foarte adâncă, de opt sau zece ori mai adâncă decât lacul care acoperea cu o deschidere de comunicaţie largă de aproximativ douăzeci de metri.

— Ah...

— Pot să vă întreb din ce motiv Departamentul de Justiţie se interesează de Labirintul Satanei?

Fără să răspundă la întrebare, Rose d'Avril puse o alta:

— Ştiţi că săpăturile arheologice de acolo au fost abandonate şi că situl nu mai este protejat?

— O, bineînţeles! Nu e nimic uimitor, vă pot garanta asta. Departamentul de Cercetări Arheologice a abandonat proiectul de ani de zile.

— Ştiţi că de curând insuliţa a fost cumpărată de o societate de promovare care a plătit pentru ea un preţ exorbitant?

— Nu, nu mă interesează, răspunse arheologul cu o voce gânditoare. Dar preţul trebuie să fie greu de stabilit dacă acolo vrea să se facă, de exemplu, promovare turistică.

— Credeţi că un asemenea loc poate atrage turişti?

— Dumnezeule, bineînţeles! Nu aţi fost niciodată la Silver Spring?

— Nu.

— E o mină de aur! Turiştii vor veni în goană din toate părţile Statelor Unite. Primele filme cu Tarzan au fost turnate acolo. Labirintul Satanei poate foarte bine să fie amenajat în acelaşi mod. Bineînţeles, ar fi o problemă accesul, mai ales dacă se are în vedere să primească o mulţime de vizitatori. La ora actuală, se ajunge pe insuliţă numai prin mlaştini. Dar insula cea mare din partea de nord este accesibilă cu maşina. Se va putea, deci, construi un pod între cele două insule. Este evident că va fi nevoie de o investiţie foarte mare...

— Fără îndoială, recunoscu Rose d'Avril. Ei bine, domnule profesor, aţi fost foarte amabil. Vă mulţumesc mult pentru ajutorul acordat. Oh... încă un lucru... Aţi fost acolo?

— La Labirintul Satanei? Bineînţeles, de nenumărate ori. Dar nu am rămas niciodată pentru mult timp. De ce mă întrebaţi?

— Cunoaşteţi adâncimea cenotului?

— Sala principală are o adâncime de aproximativ şaizeci de metri. Şi nu vorbesc decât de sala principală.

— Acum nu vă înţeleg. Vreţi să spuneţi că există mai multe cavităţi sub întinderea de apă de la suprafaţă?

— Copilă dragă, Labirintul Satanei este, ca să spun aşa, o întreagă reţea de galerii subterane. O mulţime de râuri subterane converg în sala principală. De unde crezi că vine numele de Labirintul Satanei? Configuraţia este atât de complicată, încât se poate întinde la infinit... Oricum, pentru moment, este imposibil să explorezi cavităţile de dincolo de sala principală... Acest lucru se va schimba, fără îndoială, într-o zi... Pentru asta, e nevoie de cineva cu puteri financiare nelimitate, cu o curiozitate fără margini şi cu destul curaj. Totodată, îţi repet, a fost stabilit foarte clar că acolo nu există nici un vestigiu arheologic.

Rose d’Avril îi mulţumi profesorului şi închise telefonul.

Brognola, care revenise în birou, o privi lung. În timpul conversaţiei ei telefonice, Rose aproape că pierduse noţiunea timpului. Cu atât mai mult cu cât discuţia luase o întorsătură mai tehnică decât se putea aştepta.

Ea îndreptă o privire perplexă spre Brognola şi murmură:

— Aş vrea să mă spânzur.

— Ce ai aflat? o întrebă el.

— Nu sunt încă sigură, răspunse ea, dar cred că... în sfârşit, poate... Imposibil să fi descoperit...

— Ce? zise el.

— Scara lui Lucifer, răspunse ea cu calm.

CAPITOLUL VIII

Hunter devenise mare maestru al războiului psihologic. Prin bluful său plin de îndrăzneală, îl bulversase serios pe Guido Riappi, profitând de ghinioanele de care avusese parte şi care îl făcuseră deosebit de vulnerabil. Dacă Hunter ar fi dezvăluit adevăratul motiv al vizitei sale fostului lup din Baltimore, acesta ar fi fost complet doborât. Hunter îi spusese că nu apreciază metodele lui, dar că nu era genul care să sară cu picioarele pe cineva care era, printr-o întâmplare nefericită, incapabil să se apere. Şi mai ales când individul respectiv făcea parte de mult timp din familie...

Guido încercase să înţeleagă şi îl întrebase pe Hunter-Frankie unde voia să ajungă şi despre ce era vorba mai exact, în acest moment, Guido cedase...

Dărâmat, distrus, învins, el mormăise un fel de litanie de afurisenie, izvorâtă din fundul sufletului său:

— Exact ca Gus, Dumnezeule! Ca Gus. De ce îmi fac asta? E o nebunie! De ce...

Hunter răspunse:

— Trebuie să înţelegi Guido. Ai atins un anumit nivel şi nu mai există nici un mod în care să dai înapoi.

Guido ştia acest lucru. În Organizaţie, nu erau decât două moduri de a avansa: fie cu capul, fie cu picioarele în faţă. Ducă primul nu mai funcţiona, nu mai rămânea decât un singur mod de avansare...

Guido nu era de acord. El jurase pe toţi sfinţii că afurisitul său de creier funcţiona, ba chiar că mergea ceas! Şi acum, dacă avusese un mic ghinion, un fleac, chiar trebuia să se decreteze că nu-i mai mergea mintea?

Cu ce drept acţionau ei astfel şi drept cine se credeau, Hunter îi explicase deja. Era o chestie din care ieşeau bani mulţi, cu care nici el nu era de acord. Guido putea să-l creadă pe cuvânt în privinţa asta.

Cum naiba să nu-l creadă! îşi spuse Guido. Cu el nu avea nimic. Lui Frankie i-ar fi spus numai vorbe bune. Îi fusese chiar recunoscător pentru simpatia pe care i-o arăta executorul său. Acest lucru îi permisese lui Hunter să manevreze. Acordându-i un colac de salvare spart pentru un ultim reflex de supravieţuire.

— Suntem oameni, Guido, zise Hunter. Suntem fraţi! Şi, între

fraţi, nu trebuie să ne facem necazuri...

Cu acest lucru, Guido fusese de acord în totalitate. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu cineva ca acesta, la rândul lui să le arate că ei se înşelau în privinţa lui...

Hunter răspunsese că acest lucru făcuse chiar el şi în mai multe rânduri. Le spusese că Guido era un frate; că făcea parte din familie de ani de zile; că nu i se putea reproşa nimic; că trebuia să uite povestea vărului său Gus, singurul său pas greşit...

Dar Guido trebuia să înţeleagă că nu mai era nimic de făcut. Ceilalţi l-au avut mereu în vedere şi păstrau în memorie anumite erori greu de uitat. Şi că a fost de ajuns un fleac ca să reînvie o mulţime de amintiri deloc vesele...

Guido putea să fie de acord cu el, dar nu acceptară treacă drept un ramolit la creier. O bucata mare de slănină, cum spuneau ei. De ce, Dumnezeule, gândeau astfel? De ce el?

— Din cauza bănetului, remarcase Hunter cu cinism.

Guido ştia foarte bine acest lucru. Când „plăcinta cea mare” se clătina, ei deveneau foarte nervoşi şi răi. Dar, oricum, el lucrase mereu mână-n mână cu ei. După reguli, ca întotdeauna.

Da, în mod evident, i-ar fi plăcut să vorbească cu cineva. Dar cine era cel mai bine plasat? Cine îl putea convinge?

Era ceea ce Hunter numea un ultim reflex de supravieţuire. Pe care el trebuie să-l încurajeze.

— De cât timp sunt aici? întrebase el. De zece minute? Poate de mai puţin. Poate că nici nu am ajuns, cine ştie?

Deschiderea fusese enormă pentru cineva mai mult sau mai puţin chibzuit. Guido era o astfel de persoană, iar Hunter crezuse un moment că mafiotul îi va cădea în genunchi ca să îi sărute picioarele.

„Dumnezeule! Un om grozav, acest Frankie! Un tip adevărat!”

Dar, încă o dată, cum să procedeze?

Acum Hunter interveni, punându-se în locul lui Guido. Îi spusese că el, dacă ar fi aflat că ei îi trimit pe cineva, nu ar fi telefonat. S-ar fi deplasat la faţa locului, preferând să discute direct cu responsabilii, faţă în faţă, ca de la bărbat la bărbat, înainte ca zbirul să vină să-l găsească... Şi, dacă beneficia de un avion şi de un pilot, atunci nu ar fi ezitat chiar deloc. Pe cine urma să găsească? Pe Muscatei la Miami Beach? În orice caz, el asta ar fi făcut, fără să aştepte prea mult.

„Da, acest Frankie era un tip grozav. Un as”. Guido nu îl va uita niciodată, îi promisese asta.

Hunter n-ar fi spus nici un cuvinţel despre discuţia lor. De altfel, nici nu se văzuseră vreodată. Nu se petrecuse niciodată nimic între ei. Dar dacă, din întâmplare, Guido se hotăra să fugă în altă parte decât Miami Beach, ca să se ascundă...

Dumnezeule! Guido nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva lui Frankie. Tot ceea ce conta pentru ei era să dovedească faptul că nu avea un creier ramolit!

*

* *

În acest fel, Guido îşi părăsi bârlogul, lăsându-i lui Hunter conducerea operaţiunilor din insula lui Santelli. Trupele care erau ţinute la curent cu cele întâmplate nu îşi reţinuseră nici un moment admiraţia pentru noul şef al proiectului...

În privinţa lui Carlo Papriello, acesta era bucuros la gândul că se afla, în sfârşit, alături de un as. Chiar se grăbise să-i arate „cloşca cu puii de aur”.

— Nici măcar Guido n-a văzut-o vreodată! spuse Carlo. E incredibil, nu?

Dar Exterminatorul îl credea. El avea să-i viziteze cele zece miliarde de dolari ai „săi”.

Deloc uimitor.

CAPITOLUL IX

Şeful cantonamentului era un anume Johnny Paoli, un tip între două vârste, care avea reputaţia unui executant fără nici un scrupul. Nu era prea inteligent, dar înţelegea ordinele, iar în lipsă de creier, poseda suficienţi muşchi ca să le îndeplinească.

Hunter îl luă deoparte şi îi explică cu răbdare că el era de acum înainte noul şef al insulei Santelli, după care adăugă:

— Ţi-o încredinţez pe tânăra femeie, Johnny. Este interzis să intre cineva aici. Nimeni nu are voie să intre în baraca asta până nu mă întorc.

— Am înţeles, mormăi Paoli.

— Fii cu ochii pe ea!

— Am înţeles.

— Nimeni nu are voie să se folosească de telefon.

— OK, am înţeles.

— Dacă este chemat din exterior Guido, spui că nu-i aici, fără să dai vreun detaliu.

— Guido nu-i aici deocamdată.

— Exact. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de Frankie Cavaretta.

— OK, n-am auzit niciodată de acest tip. De altfel, cine e nemernicul ăsta de Frankie Cavaretta, şefu'?

— Eu sunt, Johnny. Dar nu m-ai văzut niciodată, nu ai auzit niciodată vorbindu-se de mine.

— OK, am înţeles.

— Contez pe tine, Johnny. Ogeacul trebuie să rămână complet etanş.

— OK, şefu', la ordinele dumneavoastră!

Apoi, numărând pe degete, Paoli reluă:

— Să fiu cu ochii pe fată. Nimeni să nu intre. Este interzisă folosirea telefonului. Guido nu e momentan aici. Nu am auzit niciodată de Cavaretta.

Hunter îl atinse amical pe cap, apoi o luă deoparte pe tânăra femeie:

— Acum, fii calmă. Fă o baie, orice, dar...

— N-am venit aici ca să fac pe odalisca, protestă ea.

— Întâi, jucăm varianta mea, zise el autoritar. Când nu vom mai avea atuuri, o vom juca pe a ta. Dar ai încredere în mine şi, deocamdată, stai liniştită.

Ea îi aruncă o privire insistentă cu ochii ei imenşi, înainte să răspundă:

— OK, am încredere în tine. Dar acţionează repede. Şi eu am un program încărcat.

— Vrei să discutăm despre asta acum? întrebă el calm.

— Nu, pot să mai aştept.

Ea îl sărută pe gură, înainte de a pleca.

Hunter o privi dispărând, apoi, după ce îi aruncă o privire autoritară lui Papriello, îşi începu vizita în teritoriu. Şeful trupelor îl conduse până la o construcţie mică, în centrul zonei cu barăci, şi îi explică:

— Iată intrarea subterană. Guido nu a mers niciodată mai departe. Cred că are o problemă la cap. Ştii, treaba aia, cred că se numeşte claustrofobie.

Un tip bine făcut şi cu privirea plină de cruzime deschise uşa imediat ce Papriello bătu în ea:

— Iată-l pe noul nostru patron, îi explică Bijuterie. Salută-l pe domnul Frankie Cavaretta.

Paznicul afişă un zâmbet strâmb la adresa noului stăpân al locului şi, ca să-i arate cât de repede circulă zvonurile, exclamă:

— Salut, şefu'! Când vin femeile? Cu cât mai devreme, cu atât mai bine!

Fişierul mental al lui Hunter se puse instantaneu la treabă, astfel că Exterminatorul avu într-o secundă toate elementele necesare.

— Salut, Rocky, răspunse el pe un ton calm. Domnişoarele sunt programate în seara asta. Aşa că păstrează-ţi forţele ca să le faci faţă cu bine.

Tipul care răspundea la numele de Lucian Vesperanza, zis Rocky, era un fost membru al bandei lui Castiglione. El nu depăşise niciodată stadiul de pistolar, dar făcea în mod sigur parte dintre cei mai duri. Iar Hunter începea să înţeleagă ce deveniseră supravieţuitorii imperiului lui Castiglione. După toate aparenţele, erau sănătoşi şi prosperau în Florida. Cel puţin, pentru moment.

Vesperanza arboră acum un zâmbet până la urechi, fără să acorde atenţie privirii incendiare a lui Papriello, deloc în largul său, văzându-l adresându-se noului patron cu atâta familiaritate.

Bijuterie îi făcu cu ochiul lui Hunter, drept scuză, şi explică:

— Băieţii sunt foarte fericiţi să te vadă aici, Frankie.

— Oh, sunt sigur de asta! răspunse Hunter pe un ton amuzat.

— Vom coborî, îi zise Bijuterie lui Vesperanza.

Borfaşul, încă zâmbind, se trase în interiorul construcţiei, ca să-i lase să intre. Încăperea nu conţinea nimic altceva decât un fotoliu amărât, o cuvertură şifonată şi o ladă de portocale servind drept masă, pe care era aşezat un tranzistor. Nu existau ferestre, iar pereţii şi tavanul erau nefinisaţi. Parchetul era un placaj, acoperit pe o pătrime din suprafaţa lui de o carpetă veche, scămoşată şi jegoasă, care ascundea o trapă ce se deschidea spre o scară subterană foarte îngustă şi abia luminată.

Cu un semn din ochi făcut lui Hunter, Papriello îl precedă şi începu să coboare. După trapa din parchet, scara trebuia să fie orientată spre sud. Hunter numără douăzeci şi nouă de trepte din fier şi calculă rapid că se aflau la aproximativ patruzeci şi cinci de metri înainte de a ajunge la o platformă mare, unde scara făceau un unghi de nouăzeci de grade spre vest şi continua cu încă douăzeci şi nouă de trepte.

Hunter, care bănuise totuşi existenţa unei astfel de amenajări, nu era pregătit din punct de vedere psihologic pentru ce descoperi în josul scărilor.

Era o grotă imensă în formă de dom, lată de aproximativ zece metri şi ai cărei pereţi verticali se rotunjeau ca să formeze un dom la aproape cincisprezece metri deasupra unei întinderi de apă subterane, care umplea tot fundul cavităţii. Scara ducea la un palier din fier, închis între pereţi de piatră la aproximativ treizeci de metri deasupra nivelului apei. El conducea la o altă grotă în formă de galerie longitudinală, care pornea de la peretele din sud şi pe unde se scurgea apa care se deversa în întinderea de apă de jos.

Papriello nu scosese nici un cuvânt de când începuseră să coboare scările. Dar, acum, zise:

— Este oricum uluitor, nu?

Hunter clătină încet din cap, apoi întrebă:

— Care este adâncimea pânzei de apă?

— N-am coborât niciodată să văd, răspunse Bijuterie. Dar ei spun că această cavernă nu are fund.

— Totul are un fund, mormăi Hunter.

— Ei mi-au garantat, reluă Papriello pe un ton de încredere, că apa devine din ce în ce mai caldă pe măsură ce înaintezi în jos. Poate că la fund e infernul.

— Până la urmă, de ce nu? zise Hunter laconic.

— Ca să fiu sincer, din când în când mă enervează tot acest vacarm. Şi asta nu pentru că sunt superstiţios, înţelege-mă. Dar o chestie ca asta te pune pe gânduri.

Hunter înţelegea bine ce simţea Papriello. Probabil că o mulţime de religii primitive îşi găseau originea în aceste minuni ale naturii pe care inteligenţa umană nu reuşea să le explice. Zise:

— Hai înainte, Bijuterie. Să nu adormim.

Zâmbind, şeful trupelor deschise drumul de-a lungul palierului până la o grotă în formă de galerie. Pipăi cu mâna peretele, ca să găsească un întrerupător electric, şi spuse:

— Atenţie la cap, aici, şefu'.

Apoi trecu pragul grotei.

Solul din piatră al galeriei era acoperit de o apă curgătoare de aproximativ cincisprezece centimetri. Hunter trebui să se curbeze, pur şi simplu, ca să avanseze în tunelul strâmt, care dădea într-o altă cavitate din rocă, la aproximativ treizeci de metri mai departe. Aceasta era perfect boltită, dar amenajată de mâna omului. Mai exact, ea fusese mărită. Şi asta, în mod sigur, de curând.

Pereţii şi plafonul fuseseră scobiţi şi întăriţi cu nişte bare de oţel, suportând o reţea metalică destinată evitării eventualelor surpări. Un palier mai mic ducea spre o altă galerie orizontală – fără îndoială, continuarea celei dintâi – în care fusese instalat un vehicul cu o singură linie.

— De acum înainte, călătorim la clasa întâi, zise Papriello, arătând un aparat mic, deschis, în formă de obuz, instalat pe şine şi care putea transporta şase persoane aşezate una în spatele celeilalte.

Bijuterie se aşeză la comanda aparatului şi Hunter se instală în spatele lui.

— Numim asta tunelul dragostei, zise calm Papriello.

Apoi, adăugă:

— Deşi n-am regulat pe nimeni în chestia asta!

Hunter avea impresia că urcase într-un mic tren al unui parc de distracţii, însă nu avea de ce să se amuze.

— Fii atent la braţe, zise Papriello, pornind vehiculul. Mai ales, la curbe. Sunt două sau trei foarte, foarte strânse.

Vehiculul era electric. Înainta uşor, fără nici un zgomot. Aerul era foarte sănătos, iar temperatura agreabilă. Închizând ochii, nu îţi imaginai că te afli într-un tunel aflat la aproape o sută de metri sub pământ.

Dar Hunter, care avea ochii larg deschişi, nu găsea echipamentul atât de ciudat. El se aventura, ştia asta, într-un labirint incredibil, demn de Satana, dacă se lua în considerare

pericolul care îl putea reprezenta, dând superstiţia la o parte. Căci Bob Hunter nu subestima puterea Răului. Satana, ştia acest lucru, era viu, întruchipat în toată splendoarea de anumiţi canibali. Adevărata Scară a lui Lucifer se afla în firea indivizilor care ştiuseră să descopere firul Ariadnei în Labirintul Satanei. Iar adevărata putere a acestei Scări a lui Lucifer, Hunter ştia foarte bine asta, o obţineau din naivitatea celorlalţi.

Dar mai ştia că niciodată oamenii de rând nu vor moşteni acest pământ, atâta timp cât Satana îşi impunea propria lege.

Bob Hunter îşi consacrase întreaga viaţă pentru eliminarea Satanei. Peste tot pe unde o găsise, o zdrobise.

Însă niciodată nu îşi imaginase că va descoperi sub pământ un asemenea labirint machiavelic. Şi, cum nu era până la urmă decât un om, el începu să se întrebe dacă Bob Hunter va ieşi de aici viu...

CAPITOLUL X

A doua cavitate sfida tot ceea ce imaginaţia cea mai delirantă ar fi putut concepe. Grota măsura cincisprezece metri în lungime şi patruzeci şi cinci în lăţime. În privinţa înălţimii, era imposibil să evaluezi cu o precizie chiar relativă... Probabil că era echivalentul unui imobil ce avea între opt şi zece etaje.

Şi exact asta era pe cale să ridice această bandă de nebuni în caverna lui Ali Baba: o construcţie din beton armat, întărită cu oţel şi fixată, la fiecare nivel, direct în pereţii de stâncă. Avea scări metalice şi paliere în diferite locuri, pentru a lega nivelele între ele. Pe cele patru laturi, în faţa pereţilor grotei, erau un fel de sasuri cu uşi enorme, echipate probabil cu un sistem etanş pentru apă şi aer. La cel mai înalt nivel, aproape sub boltă, era instalată o macara pe şine, care cobora încet către nivelele inferioare o dală de beton prefabricată. Undeva, jos, funcţiona un compresor, abia acoperind zgomotul asurzitor al enormelor mase de apă în mişcare. De fapt, zgomotul era pur şi simplu infernal. Şantierul era bine luminat, fiind asigurate condiţiile atmosferice necesare ducerii la bun sfârşit a acestui tip de muncă. Numai vacarmul rămânea insuportabil.

Micul vehicul pătrunse în nivelul superior, situat la aproape trei metri sub macara. Într-o cabină cu geamuri, la cealaltă extremitate, Hunter văzu doi bărbaţi în salopete kaki, cu căşti galbene pe cap, care discutau aprins, cu nişte planuri în mână.

Papriello a trebuit să-l tragă pe Hunter de mânecă, pentru a-i atrage atenţia.

— Pe aici, strigă el, ca să se facă auzit, şi îşi trase gazda în direcţia cabinei de sticlă.

Era un post de control cu tot felul de aparate electronice destul de neverosimile şi chiar un terminal de calculator... Dar, slavă Domnului, cabina era insonorizată. Cei doi tipi abia dacă fură atenţi la noii sosiţi, mormăind un vag bună ziua, după care se cufundară din nou în studiul planurilor lor.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă? întrebă Papriello. Nu văd pe nimeni la treabă. Iar vacarmul ăsta, ce mama naibii e?

Cei doi tipi nu erau „oameni din trupă”. Erau nişte ingineri desăvârşiţi, care, în mod vizibil, ştiau ce făceau. Unul dintre ei zise fără să ridice capul:

— Încă o ruptură la adâncimea de patruzeci de metri. Un nou

râu subteran. Peretele a cedat. Am reuşit să îndiguim apa şi acum încercăm să evaluăm pagubele.

— Poţi s-o deviezi? întrebă Papriello.

— Bineînţeles.

— Cât timp va dura?

— Pentru asta, trebuie să vorbesc cu şefu', zise tipul.

Ridică o privire mirată spre Hunter şi reluă:

— Auzi, aici n-avem timp de distracţii. Asta e o treabă serioasă. Nu-i momentul ca turiştii să viziteze şantierul.

— Vezi cum vorbeşti, prostule! răcni Papriello cu ochii lucind de furie.

— N-are nimic, zise calm Hunter. Ai auzit ce a zis. Are treabă. Să-l lăsăm în pace.

Ajunseră din nou pe palier şi trecură printr-unul dintre acele ciudate sasuri, a cărui uşă enormă dădea într-un mic pasaj, ce ducea aproape imediat la o scară situată în aceleaşi punct ca cea pe care o folosiseră pentru coborâre. Vacarmul încetă imediat. Papriello se întoarse spre Hunter şi mormăi, gâfâind:

— Îmi pare rău pentru comportamentul acelui tip insolent. Când treaba se va termina, crede-mă, le voi plăti cu aceeaşi monedă acestor nemernici încrezuţi.

— Haide, Bijuterie, răspunse Hunter, calm, atâta timp cât obţinem de la ei ceea ce vrem...

— Nu-ţi face sânge rău, reluă Bijuterie cu un aer destins. Imediat ce şantierul va fi lichidat, o să-i fac să-şi blesteme zilele.

Încă mai gâfâia de furie când cei doi bărbaţi ajunseră în aer liber. Intrarea scării subterane era o mică uşă încastrată într-o dală de ciment. Ieşiră orbiţi de soare şi Hunter descoperi atunci un încântător decor tropical. Ghiolul pe care Grimaldi îl reperase din avion se întindea la cincizeci de metri sud de intrarea subterană: o frumoasă întindere de apă în formă de semilună, situată în mijlocul unei vegetaţii luxuriante, presărată cu palmieri imenşi. Ascunse sub copaci, se aflau o duzină de bungalouri gen colibă, exact cum se pot găsi în anumite sate ale insulelor din sud. În spatele bungalourilor, se vedea o clădire lungă, dreptunghiulară, foarte joasă, sprijinită de un turn înalt plin de antene radio, şi aflată pe o platformă acoperită. Era un turn de pază, pur şi simplu, de genul celor întâlnite în incinta unor închisori. Doi tipi erau cocoţaţi acolo, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Hunter remarcă şi nişte girofaruri.

— Nu e rău deloc, murmură Hunter-Frankie, oprindu-se un moment ca să-şi aprindă o ţigară.

Ghidul său reluă în grabă:

— Ar fi trebuit să vezi situl înainte să fie aruncat în aer malul de sud. De-a dreptul superb! Era un lac cu apă dulce alimentat de un izvor, complet închis, care nu comunica cu mlaştinile. Însă ei au fost forţaţi să-l deschidă. Mereu aceeaşi problemă de control a apei, înţelegi?

Nu, Hunter nu înţelegea absolut deloc, dar nu prea putea încă să pună întrebări. Vedea clar că peisajul fusese modelat aşa încât să transforme un lac cu apă dulce într-un ghiol care comunică cu mlaştina înconjurătoare. Pentru asta, fusese complet nivelat malul sudic al lacului, astfel încât cele două întinderi de apă să comunice între ele.

— Ei da, controlul apei, repetă Hunter ca un ecou.

— I-a înnebunit chestia asta, reluă Papriello. Există cel puţin douăsprezece râuri subterane în zonă. Imediat ce îndiguiesc unul, apare altul. Cred că tocmai asta s-a întâmplat mai adineauri. Tipul a vorbit de o ruptură.

Lui Hunter i-ar fi plăcut să întrebe mai multe despre munca gigantică din peştera lui Ali Baba. În mod sigur, nu era vorba numai de unirea acestei insuliţe cu insula lui Santelli. Se gândea cu uimire şi la enormele sasuri etanşe care dădeau în acea construcţie de beton neverosimilă.

— Pompează apa ca să o arunce în ghiol, nu-i aşa? întrebă el.

— În sfârşit, ei spun că o canalizează. Pot să o devieze în patru sau cinci direcţii diferite. Uneori, am văzut mase gigantice de apă care se revărsau cu brutalitate în ghiol... Cu adevărat impresionant! Ca nişte torente extrem de furioase. Acolo, dedesubt, există apă dulce.

— Mă întreb de unde vine, mormăi Hunter ca şi cum întrebarea nu îl interesa decât pe jumătate.

Pistolarul ridică din umeri, înainte să răspundă:

— Nu am întrebat niciodată. Tot ce ştiu este că situaţia e şi mai rea în sezonul ploilor.

Un tip destul de solid, care avea în jur de cincizeci de ani, tocmai ieşea dintr-o colibă şi înainta spre ei. Purta o haină de pânză şi pantaloni asortaţi, iar pe cap avea o şapcă.

Imediat ce îl văzu, Papriello zise:

— Uite, vorbim de lup... Iată tipul pe care trebuie să-l întrebi. E inginerul-şef. El primeşte ordine direct de la „centru”, dacă înţelegi ce vreau să spun. În general, nu avem prea multe contacte cu el. Este licenţiat în nu ştiu ce, un fel de inginer, presupun. Se numeşte Anderson, însă toţi îl strigă Doc.

— Da, ştiu, minţi Hunter.

Hunter ar fi dat mult ca să ştie cu adevărat ceva. Dar, în lipsa certitudinilor, avea presentimente. Şi nu erau deloc roze!

Când tipul ajunse la o distanţă de aproximativ douăzeci de paşi de ei, Papriello zise:

— Hei, Doc, ce ghinion! încă o nenorocită de ruptură.

Anderson nu ridică ochii, mulţumindu-se să arunce o privire spre tipul necunoscut care îl însoţea pe Carlo.

— Nu, nu, zise el ca şi cum şi-ar fi vorbit singur, scuteşte-ne de turişti, ai milă!

Papriello se încruntă şi bombăni:

— Ascultă, Doc, el este...

Dar Hunter îl întrerupse, fără să-i lase timp pentru prezentări:

— Cred, într-adevăr, că momentul pentru vizitarea, instalaţiei este prost ales, observă el calm. Nu te vom mai deranja, Anderson. Voi reveni altă dată.

Tipul îi aruncă o privire ca şi cum ar fi spus: „Du-te la dracu'!" Apoi se uită spre Papriello.

— Trebuie să faci ceva cu nemernicii tăi de „bulăgii", Bijuterie. Am pierdut doi muncitori de azi de dimineaţă. Li s-a făcut capul ţăndări. Şi crede-mă că asta nu avea nici o legătură cu accidentul de şantier. Ţine-ţi sub control „gorilele". Nu glumesc deloc.

Bulăgiii, Hunter ştia asta, erau în general paznicii de puşcărie în jargonul Mafiei.

— Mă voi ocupa de ei, promise Papriello inginerului-şef, nu fără să-i arunce lui Hunter o privire jenată. Voiam să te întreb, reluă el, nu am văzut pe nimeni la lucru pe şantier. Unde sunt?

— La popotă. Cu catastrofa de azi de dimineaţă, este imposibil să mai lucreze. Astăzi au zi de pauză. Şi cu atât mai bine pentru ei. Un muncitor mort nu mai valorează nimic. Apropo, în legătură cu mâncarea...

— Da, da, îl întrerupse repede Papriello. Avem de gând să modificăm o mulţime de lucruri...

Apoi, după ce aruncă o nouă privire neliniştită spre Hunter, continuă:

— Astăzi, sunt în măsură să-ţi garantez acest lucru.

Inginerul-şef nu făcu nici un comentariu şi îşi continuă drumul, îndreptându-se spre scara ce ducea în subteran.

— Nu te nelinişti, nici el nu ştie ce-l aşteptă, mormăi Papriello, ascunzându-şi mânia.

— Fiecare lucru la timpul lui, Bijuterie, răspunse Hunter cu

răceală.

— Am observat că nu vrei să te prezint. Sper că asta înseamnă ceea ce cred şi eu.

— După cum am mai spus, fiecare lucru la timpul lui, răspunse Hunter fără să se preocupe să precizeze ceea ce voia tipul să audă.

Papriello strânse din dinţi înainte de a răspunde:

— La un moment dat, le va veni şi lor timpul. Ne tratează ca pe nişte nimicuri.

— Ţi-am promis că lucrurile se vor schimba, reluă în mod paşnic Hunter.

— Este adevărat, aşa ai spus. Şi nu e deloc prea devreme, dacă vrei părerea mea. Dacă-mi dai voie, lasă-mă să-ţi spun ceva: eşti un tip adevărat, Frankie.

Tipul adevărat observa turnul de control... Adevărat, poate, dar şi puţin nervos.

Tot acel şantier – extraordinara peşteră subterană cu sasurile ei etanşe, tunelul care lega cele două insule, lacul de apă dulce transformat în ghiol, muncitorii sleiţi de puteri şi „gorile” – era un mic paradis pierdut în mările din sud, cu un foişor de observaţie şi paznici înarmaţi... Da, toată treaba asta avea de ce să te enerveze.

Dar acum era imposibil să se oprească, imposibil să se retragă, trebuia să continue. Noul şef al nu ştiu cărui proiect, pentru Dumnezeu ştie cine, îl strânse pe şeful trupelor de braţ şi îl pofti înainte.

— Lucrurile se vor schimba, Bijuterie, zise el calm, iar tu nu vei fi primul uluit.

CAPITOLUL XI

Oricât de uluitor părea, canibalii îşi amenajaseră aici mica lor Guyană personală. Clădirea lungă, dreptunghiulară, situată în spatele bungalourilor, se numea „Reşedinţa” şi servea, de fapt, drept popotă, cantină, bucătărie, punct sanitar, pe scurt, tot confortul pe care un prizonier de” război este îndreptăţit să-l aibă.

„Reşedinţa” nu adăpostea mai puţin de o sută de oameni. Ei dormeau pe nişte paturi nenorocite, pe care le îngrămădeau lângă pereţi când nu le foloseau. Atunci când Hunter intră, o întreagă parte a barăcii era folosită drept dormitor, plin cu inşi tolăniţi pe nişte aşternuturi jegoase, în timp ce cealaltă parte servea drept „salon”, cu paturile aliniate cu grijă de-a lungul peretelui. Nişte bărbaţi, fără îndoială echipa de corvoadă, stăteau aşezaţi pe jos în mici grupuri, cu ochii pierduţi în gol, complet amorfi.

Alt lucru stupefiant: tipii purtau la picioare lanţuri grele de fier, care nu le erau desfăcute nici măcar atunci când dormeau.

Aici nu era nici un fel de mobilă, nici pereţi despărţitori, nici paturi de lemn rabatabile. Nici măcar toaletele şi bucătăria nu erau izolate. În privinţa prizonierilor, ei formau o hoardă demnă de milă. Toţi purtau ceea ce aduseseră cu ei în ziua sosirii lor aici sau, mai exact, ceea ce le mai rămăsese. Cei mai norocoşi erau cei care aveau blugi. Ceilalţi trebuiau să se mulţumească cu nişte zdrenţe. Toate culorile pielii erau reprezentate. Privirea lor era şi ea demnă de milă. Câţiva dintre ei păreau disperaţi, alţii buimaci, iar alţii încă stupefiaţi. Un tip părea nebun de legat.

Cu atât mai bine pentru tine, prietene. Rămâi nebun, dar dur.

Hunter înţelesese imediat cât de mult se înşelase atunci când îşi imaginase soarta micilor amatori din acest bârlog machiavelic. Această „Forţă a Diavolului” îşi merita numele... iar nemernicii, recrutând nişte mici borfaşi, nu se gândeau numai la contrabandă. Aveau nevoie şi de sclavi.

Hunter simţi cum o furie puternică îi strângea inima, pe când contempla acea hoardă lamentabilă. Cu toate acestea, neuitând de personajul pe care îl juca, spuse cu o voce glacială:

— Muncitorii ăştia par scorbutici.

Îngerul păzitor de serviciu era un tânăr bine făcut, cu o privire crudă şi o buză inferioară feroce.

— Mda, răspunse el încruntat, nu-ţi trebuie mult timp ca să-i îmblânzeşti aici.

Şi, pentru a întări cele spuse, individul scoase „unealta de dresaj”, o bucată de ţeavă de plumb cu diametrul de trei centimetri şi lungă aproape cât braţul său. Îşi dădu o lovitură uşoară în cap, ca să arate cum procedează.

— Am zis că par *scorbutici,* mormăi Hunter cu o privire dură la adresa lui Papriello. Tu ştii ce-i aia scorbut? Ce le daţi să mănânce tipilor ăstora?

— Fasole uscată şi orez, răspunse Buză-Feroce. Cât vor, de două ori pe zi.

— Şi cu *ce* mănâncă? întrebă cu brutalitate Hunter.

— Cu mâinile, Dumnezeule!

— Şefu’, îi hrănim corect, interveni rapid Papriello. Vreau să spun că, dacă muncesc bine, mănâncă bine. Au o masă înainte şi după fiecare schimb.

— Vorbeşte-mi puţin despre schimburile astea.

— Ce anume?

— Care e ritmul de lucru?

— Opt-opt, zise liniştit Papriello.

— Opt ce? se răsti Hunter.

— Opt ore, şefu’.

— Vrei să spui, douăzeci şi patru de ore pe zi şi şapte zile pe săptămână, nu?

— Exact.

— Şi nu mănâncă decât fasole uscată şi orez?

Buză-Feroce îşi încrucişă mâinile pe piept şi se retrase din conversaţie. Dar brusc, vizibil afectat, el luă cuvântul:

— Există mai multe proteine în fasole decât în carne, după câte ştiu.

Hunter îl privi pe Papriello.

— O, splendid! Iată dădaca care ţine socoteala precisă a caloriilor lor zilnice.

Hunter se întoarse cu brutalitate spre paznicul de ocnaşi şi zise:

— Ai face mai bine să le numeri vitaminele, prostule! Am spus că tipii ăştia au *scorbut*! Descurcă-te şi fă-le rost de fructe proaspete. Asta n-ar trebui să fie prea complicat aici, în Florida, nu? Fă rost de nişte lăzi cu portocale şi cu grepfrut. Din oră în oră, dă-le zece minute de pauză ca să-şi ia vitamina C! Ai înţeles ce ţi-am spus?

Papriello veni imediat în ajutorul subalternului său:

— Nu-l certa, şefu', e vina mea. Eu sunt cel vinovat. În sfârşit, să zicem că aceşti ticăloşi, oricum, sunt destinaţi să moară aici.

— Şi tu la fel, bombăni Hunter la adresa lui Bijuterie, mai ales că nenorocita asta de insulă se bălăceşte în scorbut! Ar trebui să mai gândeşti şi tu din când în când!

— Dumnezeule, crezi că e o boală contagioasă?

— Bineînţeles!

Era fals, bineînţeles, şi de altfel prizonierii nu erau de mult timp la regim cu fasole uscată şi orez, ca să aibă lipsuri serioase de vitamine. Dar Hunter trebuia să facă un gest pentru aceşti prăpădiţi... şi, pentru moment, era mai bine decât nimic.

— Dumnezeule, dar nici nu mi-am dat seama!

— Acest lucru face parte din schimbările de care vorbeam mai devreme, decretă Hunter pe un ton dur.

Venise timpul să se arate mai ferm.

— Pe viitor, aş vrea să mai şi gândeşti! continuă el.

— Înţeleg, înţeleg. Sincer, crede-mă, îmi pare rău pentru asta. În sfârşit, vreau să spun, până la urmă...

Hunter întinse mâna spre paznicul de prizonieri şi ordonă:

— Dă-mi mie asta!

— Cum, domnule?

— Bastonul! Dă-mi-l!

Tipul întinse bucata de ţeavă de plumb, în timp ce privirea sa trecea repede de la Papriello la Hunter.

— N-ai nevoie de aşa ceva, zise Hunter.

— Da', domnule, iertaţi-mă, dar am nevoie de el.

— Un om aşa de puternic ca tine? Pentru ce?

Papriello luă cuvântul:

— Nu vreau ca oamenii mei să aibă arme atunci când sunt cu prizonierii. Rebuturile astea sunt nişte oameni morţi, Frankie. Ştiu absolut toţi că nu vor mai pleca de aici în viaţă. Aşa că nu trebuie să riscăm. Este prea periculos. Sunt nişte oameni morţi, iar ei ştiu acest lucru.

— Oameni morţi care muncesc ca nişte animale de povară, nu-i aşa? observă calm Hunter.

Apoi, punând bucata de ţeavă sub braţ, spuse pe un ton imperativ:

— Acum să trecem la lucruri serioase!

Îi duse pe cei doi în afara clădirii.

— Primul lucru, eliminaţi prostiile alea de lanţuri pe care le au la picioare. Vreau să spun *definitiv.* Aţi înţeles? Apoi, îi hrăniţi în condiţii de igienă şi mai ales îi trataţi corect. Atâta timp cât mai

sunt încă vii, trataţi-i ca pe nişte oameni, Dumnezeule! Poate că atunci vor lucra ca nişte oameni. Vreau să-ţi spun un lucru, Bijuterie, acolo, sus, anumite persoane nu sunt foarte satisfăcute de modul în care se petrec aici lucrurile. De ce crezi tu că m-au *trimis* pe mine? Ca să fac pe Moş Crăciun pe lângă *trupele tale*? Ascultă-mă puţin şi încearcă să mă înţelegi: m-au trimis aici ca să redresez puţin situaţia şi pentru ca Organizaţia să poată, în sfârşit, să stea liniştită. Sincer, voi, ceilalţi, sunteţi nişte tălâmbi, dacă se uită omul la voi mai de aproape!

Papriello răspunse cu prudenţă:

— Eu am încercat să-l iau la zor pe Guido, Frankie. Dar a refuzat întotdeauna să se intereseze de ceea ce se petrece aici. Cu toate acestea, eu am încercat...

— Nu mă interesează, răspunse cu duritate Hunter. Guido va primi ceea ce va merita. Asta e o afacere clasată. Nu vreau să mai aud de trecut. Îţi ordon să redresezi situaţia, şi cât mai repede. Ai înţeles?

Papriello se întoarse către tânărul paznic de ocnaşi şi strigă:

— Du-te şi desfă-le lanţurile! Tuturor, fără nici o excepţie. Spune-le prizonierilor că vor beneficia de un nou regim şi că hrana zilnică se va îmbunătăţi.

— Dă-le şi puţină speranţă, sugeră Hunter.

— Să le aducem la cunoştinţă de vizita muierilor lor? întrebă Buză-Feroce.

Hunter ridică ţeava de plumb şi atinse uşor cu ea gura paznicului, zicând:

— Mai fă mult pe şmecherul şi ai să vezi cum o să sugi împreună cu ceilalţi fasole uscată şi orez, pentru că nu vei mai avea dinţi.

Paznicul păli la faţă, mormăi ceva ce nu putu fi înţeles şi se îndreptă repede spre interiorul clădirii.

Papriello, care nu se simţea deloc în largul lui, zise:

— E foarte greu să găseşti paznici aşa solizi, Frankie. Presupun că ai înţeles ce vreau să spun. În urmă cu cinci ani, n-aş fi luat unul ca el nici măcar să-mi facă ghetele.

— Iar acuma îi încredinţezi „regatul”, mormăi Hunter.

— N-am de ales, nu-i aşa?

— Nu e vorba despre asta. Îţi cer numai să fii foarte atent.

— Aşa este, ai dreptate. Perfectă dreptate.

— Hai, du-te şi vezi dacă face ceea ce i-am zis.

— Ce? O, bineînţeles...

— Foarte bine, zise Hunter pe un ton mai domol. Pot să mă

descurc singur un moment. Îmi voi continua astfel mica mea plimbare.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă chemi. Strigă şi te voi auzi.

— Chiar eşti sigur de asta? zise Hunter, zâmbind.

Papriello îi zâmbi şi el, întrebându-se dacă era de bine sau de rău. Dar se abţinu să întrebe. Intră la rândul lui în „Reşedinţă” şi Hunter plecă singur.

Bungalourile erau amenajate în apartamente foarte confortabile şi bine echipate. În primele patru, Hunter găsi oameni dormind. Erau probabil ingineri sau tehnicieni. Echipa gânditoare a şantierului. Bungaloul din care ieşise mai devreme Anderson era amenajat ca birou. El conţinea o mică masă de desenat şi tot echipamentul obişnuit al unui birou, inclusiv o maşină de fotocopiat şi, bineînţeles, inevitabilul terminal de computer, plus anumite sisteme de comunicaţie ultrasofisticate.

Hunter avea în minte antenele care acopereau turnul de pază. Nu, ţinând cont de izolarea terenului, era puţin probabil ca acele antene să comande comunicaţiile la sol, chiar dacă anumite cabluri ar fi putut să fie trecute prin tunelul care lega cele două insule.

I-a trebuit mai puţin de un minut ca să saboteze sistemul radio: un fir dezgolit bine plasat sub două relee în generatorul de electricitate. Imediat ce curentul va fi pornit, asta va provoca un scurtcircuit general.

Nu era rău, dar deloc suficient.

Hunter făcu o descoperire mult mai preţioasă într-unul dintre sertarele mesei de desenat: un set de hărţi în relief, imprimate în patru culori, cu un plan care arăta secretul insulei.

Un secret de care s-ar fi înfiorat şi diavolul!

Hunter rulă cu grijă totul într-un tub de carton pe care îl puse sub braţ, înainte de a ieşi.

Într-adevăr, Joia Dreptăţii! Nici nu se luminase bine de ziuă, că deja Exterminatorul, în subconştientul său, înţelesese. Iar acum, dacă putea să părăsească insula în mare viteză, poate că acea zi a dreptăţii se va termina cu un crepuscul plin de speranţă. Dacă... numai dacă... O, da!

Carlo, zis Bijuterie, îl aştepta în faţa „Reşedinţei”.

— Ca să-ţi spun adevărul, zise el cu o voce ezitantă, poate n-ar fi trebuit să te necăjesc cu asta... Dar, mă întreb, totuşi, dacă nu e mai bine să-ţi vorbesc.

— Despre ce-i vorba? întrebă Hunter, foarte detaşat.

— E un tip, acolo, un prizonier. Vrea să vorbească cu tine. Pretinde că e ceva foarte important.

Papriello oftă înainte de a adăuga:

— Spune că ştie cine eşti. Cel puţin...

— Cu atât mai bine pentru el! Trimite-l afară, răspunse Hunter-Frankie, zâmbind. Poate că mă va ajuta să-mi rezolv marea mea problemă de identitate.

Dar, în sinea lui, Bob Hunter nu râdea deloc. Dumnezeule, nu! O adevărată problemă a identităţii nu va întârzia să se pună în termeni cruciali.

CAPITOLUL XII

Era un bărbat cu o înfăţişare distinsă, cam de vârsta lui Hunter. Avea o privire foarte inteligentă, chiar sensibilă, în ciuda bărbii sale zbârlite. Pielea lui era foarte bronzată, obişnuită de mult timp cu soarele tropical din Florida. Nu avea încălţări şi era gol până la brâu. Blugii uzaţi, şifonaţi, găuriţi, aveau fermoarul rupt. Privirea sa inteligentă era disperată, dar bietul om lupta ca să-şi recupereze puţină demnitate.

— El este, îi zise Papriello lui Hunter.

— Cum îl cheamă?

— Care e numele tău?

Prizonierul răspunse cu o voce răguşită, puţin ezitantă, adresându-se lui Hunter:

— William O. Kessler. Am ceva important să-ţi spun.

— Fii atent la nemernicul ăsta, Frankie, interveni Papriello. A încercat să ne păcălească prin toate mijloacele.

— Lasă-ne singuri, ordonă Hunter.

Papriello ezită câteva secunde, apoi, întorcând spatele, intră în clădire. Hunter puse o mână pe umărul prizonierului şi îl ghidă spre ghiol.

— Voiai să-mi vorbeşti, haide, s-auzim! spuse el cu asprime.

După toate aparenţele, tipul nu ştia prea bine cu ce să înceapă. Nu mai era sigur pe el şi ar fi avut nevoie de un cuvânt de încurajare. După un lung moment de tăcere, întrebă:

— Numele meu nu-ţi spune nimic? Kessler, Bill Kessler.

— Absolut nimic, răspunse indiferent Hunter.

— Atunci, îţi voi spune alte nume. Dacă ele îţi spun ceva... înseamnă că eşti sigur cine cred eu. Şi poate că atunci vei înţelege cine sunt eu.

— Mai încearcă, zise Hunter, foarte detaşat.

Kessler începu să enumere nişte nume, scrutând cu nelinişte ochii lui Hunter:

— Bob Wilson... Jack Tetro... Tim Braddock... Genghis Conn...

— Ajunge, mormăi Hunter. Iar tu eşti Bill Kessler.

Acum mâinile tipului începură să tremure puţin.

— Aşadar, ştii cine sunt!

— Nu, răspunse Hunter, întinzându-i o ţigară pe care i-o aprinse, înainte de a aprinde una şi pentru el. Încercam numai să completez lista fără să mă înşel. De ce aceste nume mi-ar spune

ceva?

Totuşi, Exterminatorul cunoştea pe de rost toate aceste nume. Fiecare dintre ele însemna o poveste lungă şi frumoasă. Erau nume de poliţişti care, într-un moment sau altul, participaseră la epopeea lui Bob Hunter.

— Speram ca aceste nume să-ţi fie mai mult sau mai puţin familiare, murmură Kessler, molfăind capătul ţigării.

În cel mai natural mod din lume, Hunter îl întrebă:

— De cât timp eşti aici?

— O lună şi jumătate, cred. Aici pierdem repede noţiunea timpului.

— Cunoşti cumva o fată cu numele de Jean Russel?

O licărire de speranţă îi străluci în ochii disperaţi.

— Bineînţeles! Vrei să ţi-o descriu?

— Îi cunoşti numele „civil”? întrebă Hunter.

Kessler, care îşi pierduse obişnuinţa de a fuma, se descurca greu cu ţigara. Dintr-odată, ochii lui se umplură de lacrimi şi începu să tuşească. Stăteau în picioare, la malul apei, în faţa ghiolului. Papriello şi Buză-Feroce îi urmăreau din pridvorul „Reşedinţei”. Brusc, Hunter ordonă:

— Sari, repede!

Şi în acelaşi timp îi puse piedică.

Kessler căzu la pământ, continuând să tuşească, şi se încovoie ca şi cum ar fi fost victima unui spasm brutal.

De acolo de unde era, Hunter nu putea auzi ce spuneau ceilalţi doi. În schimb, distingea foarte clar zâmbetul lui Buză-Feroce. Atunci, întorcându-se spre bărbatul care se răsucea pe sol, ordonă cu o voce înăbuşită:

— Să nu te ridici! Cunoşti acest nume?

— Kirkpatrick, răspunse Kessler, gâfâind.

— Nu e prea rău, zise oftând Hunter.

Trăgând un fum lung din ţigară, îl întrebă din nou:

— Cum de ai ajuns într-un asemenea loc?

— Efectuam o misiune sub acoperire. Am fost prins în cursul unui atac-surpriză, lângă Big Cypress.

— Te numeşti, într-adevăr, Kessler?

— William O., da. Dar ei nu ştiu că sunt poliţist. Dacă ar fi ştiut, acum aş fi fost pe lumea cealaltă.

— Mai ştiu şi alţi prizonieri acest lucru?

— Nu.

— Ai prieteni printre prizonieri?

— Nu mulţi. Cinci, în total. Împreună, am pus la cale, mai mult

sau mai puţin, un plan de evadare.

— Sunt siguri, prietenii tăi?

— Cred că da.

— Care sunt şansele voastre de a evada?

— Foarte mici: există zece oameni înarmaţi care patrulează fără oprire pe toată insula. Iar turnul de pază cred că l-ai văzut. Ne-ar trebui o ambarcaţiune. Ne-am gândit că...

— Să nu riscaţi, sugeră Hunter. Ai reperat spioni în lotul tău?

— Nu, şi suntem convinşi că nu există. Nemernicii ăştia sunt mult prea siguri pe ei ca să-şi complice viaţa cu spioni.

— Înţeleg, spuse Hunter, oftând. În orice caz, acţiunea voastră n-ar simplifica lucrurile.

— Să ştii că suntem gata să încercăm absolut orice. Crezi că poţi să faci ceva?

— Îmi ceri ceva dificil, bătrâne. Eu acţionez după fler, înţelegi? Dar probabil că eu sunt unica ta şansă pe care o vei avea vreodată. Şi, ca să încerci ceva, o poţi face numai astăzi sau niciodată. Inginerul-şef v-a dat pauză astăzi. Asta înseamnă că nu va fi nimeni pe şantierul subteran cel puţin până mâine dimineaţă. Ăsta este, deci, singurul moment în care noi putem da drumul la apă. Nu va trebui să fie nimeni în această gaură când...

— Orice ai hotărî, eu sunt de partea ta, îl asigură Kessler cu o bruscă tresărire de entuziasm.

— OK, orice am face, totul se va întâmpla noaptea. Adună-ţi prietenii şi spune-le foarte discret despre ce e vorba.

— E bine în timpul nopţii.

— Va trebui s-o ştergeţi foarte repede. Fără agitaţie, fără zgomot şi, mai ales, fără să faceţi pe eroii. Ieşiţi şi fugiţi. Cât mai departe cu putinţă. Nu uitaţi că voi sunteţi primii care veţi muri, în cazul în care ei vor avea timp să reacţioneze. Ai înţeles, nu?

— Am vorbit de multe ori despre asta, dar pe aici nu există nici un loc în care să te poţi ascunde.

— Eu nu zic să fugiţi foarte departe. Găsiţi o grotă, o groapă adâncă, orice, şi staţi ascunşi până la sfârşitul tărăboiului.

— Acest lucru cred că se poate. Mai ales acum, când ne-au scos porcăriile alea de lanţuri.

— Dar să staţi departe de şantierul subteran!

— OK. Dar... ce ai de gând, mai exact?

— Deocamdată, bătrâne, nimic precis. Dar fiţi pregătiţi de fugă, dacă din întâmplare începe spectacolul.

— Vrei să spui *când* el va începe, zise Kessler aproape fericit.

— Nu, am zis bine *dacă.* În stadiul acesta, nu sunt nici măcar

sigur că voi mai auzi bătăile inimii mele în jumătatea de oră care urmează.

Kessler zâmbi.

— Nu te nelinişti, o să ne rugăm toţi pentru tine.

— Să nu uitaţi. Şi ascultă, Kessler... Nu le spune celorlalţi *pentru ce* pot spera. Să nu faci vreo glumă şi să spui numele meu cuiva. Când oamenii îşi pierd întreaga speranţă, nu poţi să mai ai încredere totală în ei.

— Dar în mine ai încredere, nu?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse calm Hunter. Acum, întoarce-te la prietenii tăi. Şi să nu te uiţi la mine. Du-te, fără să te întorci.

Kessler îi ascultă sfatul. Câteva momente mai târziu, Hunter ajunse la Papriello.

— Mda, e un mare şmecher, zise el, zâmbind.

— Ce voia până la urmă?

— Să treacă în cealaltă tabără, ca întotdeauna, răspunse Hunter.

Papriello chicoti şi Buză-Feroce zise:

— Încă din prima zi de când a venit, a încercat să ne păcălească.

— Ce i-ai răspuns, Frankie?

— Să cadă în genunchi şi să se roage, mormăi Hunter.

— Da, am văzut cum i-ai dat ordine din vârful pantofilor, zise Buză-Feroce.

— Am făcut asta pentru că a încercat să mă păcălească, explică Hunter. Nemernicul nu m-a văzut niciodată în viaţa lui. Nu suport ca cineva să-şi bată joc de mine.

Buză-Feroce, jenat, lăsă privirea în jos şi spuse:

— Domnule Cavaretta, vă rog să mă iertaţi pentru ce am spus mai devreme. Domnul Papriello mi-a explicat totul şi vă jur că nu ştiam cu cine vorbeam. Iertaţi-mă.

— Du-te şi spune-le prizonierilor să facă o baie!

— Cum, domnule? Ei au un...

— Nu vorbesc de duş: o singură cameră murdară pentru o sută de nespălaţi! Dumnezeule, aveţi milioane şi milioane de metri cubi de apă dulce care se deversează în lac! Folosiţi-le! Spuneţi-le să înoate, după care să se usuce la soare.

— Oh, bineînţeles, de ce nu, acum că nu mai sunt legaţi, răspunse Buză-Feroce.

Papriello supralicită:

— Bineînţeles, ce e rău în asta? De acum înainte, se vor scălda

în fiecare zi. Şi sunt sigur că de acum înainte vor munci mai bine.

— Evident, explică Hunter, veţi avea motive să-i faceţi să-şi dea osteneala: muncă proastă, adio regim de favoare!

— Aşa este, într-adevăr! exclamă Bijuterie.

— E normal să-i tratăm ca pe nişte oameni, zise Buză-Feroce.

— Voi face să înceteze zvonurile cum că toţi vor crăpa aici, reluă Papriello. Le vom da puţină speranţă şi, aşa, vor munci cu mai mult spor. Nu-ţi face griji, Frankie, am totul sub control acum.

— Nu-mi fac nici cea mai mică grijă în acest moment, răspunse Hunter.

Chiar aşa, nici cea mai mică grijă...

Avea secretul insulei bine ascuns sub braţ şi destinul celor o sută de vieţi umane în propriile mâini.

CAPITOLUL XIII

Bob Hunter nu obişnuia să ezite mult timp înainte de a lua o decizie. După ce analiza cu grijă diferitele alternative oferite de situaţia dată, nu mai prelungea punerea în practică a deciziei. Odată bine clarificate toate variabilele, el se angaja în general pe calea cea mai directă şi cea mai realistă, ţinând cont de obiectivul pe care şi-l fixase.

În împrejurarea de faţă, Hunter tocmai alesese calea dezangajării şi căuta mijlocul cel mai rapid de a se îndepărta de Scara lui Lucifer. Mascarada durase destul: această metodă de penetrare în teritoriul inamic putea să reuşească pentru un timp, dacă jucătorul îşi cunoştea bine rolul, însă nu trebuia ca lucrurile să se prelungească, deoarece nu puteai controla mult timp nişte aliaţi posibili: un telefon de la cineva bine plasat, de exemplu, sau o mie de alte eventualităţi perfect imparabile.

Hunter se pregătea, deci, să părăsească acel bârlog afurisit. Nu avea nimic de câştigat rămânând în continuare aici, acum când cunoştea secretul Labirintului Satanei. În privinţa lui Bill Kessler şi a tovarăşilor lui ghinionişti, nu era mare grabă să-i scoată din insulă. În orice caz, nu imediat.

Aceştia puteau aştepta să organizeze o operaţiune de salvare aproape coerentă.

Hunter, însoţit de Papriello, porni pe palierul etajului întâi şi aruncă o privire spre bărbaţii care se agitau în cabina de sticlă. La nivelul inferior, alţi indivizi cu căşti pe cap fixau nişte tabele de oţel, în timp ce compresorul îşi continua în mod neobosit tărăboiul. Papriello ridică privirea spre cer, ca şi cum s-ar fi scuzat pentru vacarmul infernal, şi-l invită pe Hunter să se instaleze în micul vehicul de pe şine.

— Treci la comenzi! strigă el, ca să se facă auzit. Este foarte simplu. Nu există decât o singură manetă. O pui în poziţia „jos” şi o menţii aşa. Este un simplu du-te-vino. Hai, împinge-o. Aşa, menţine-o în poziţia „jos”. Când ajungem la celălalt capăt, e suficient să-i dai drumul şi ea revine singură la poziţia „punctul mort”. Astfel, putem chema vehiculul din două extremităţi ale tunelului. Ca un ascensor. Numai că acest sistem de întoarcere automată a manetei ne împiedică să uităm inversarea poziţiei la sosire.

Hunter mormăi ceva, fără îndoială că înţelesese ce era de

făcut, şi porni vehiculul în direcţia insulei lui Santelli. Ştia că Papriello îşi punea întrebări cu privire la tubul de carton pe care îl luase din biroul lui Anderson. Dar şeful trupelor nu ar fi întrebat nici în ruptul capului. Tradiţiile Mafiei interziceau acest tip de curiozitate. În ceea ce îl privea pe Hunter, el nu avea nici o intenţie să-i spună lui Bijuterie, dar nici nu voia ca acesta să facă o obsesie. Cu atât mai mult cu cât setul de planuri reprezenta, nici mai mult, nici mai puţin, decât biletul său de ieşire din acel bârlog.

Urcând scările din subteran, Hunter atinse uşor umărul lui Bijuterie cu tubul de carton şi zise:

— Te întrebi ce-i cu asta, nu-i aşa?

Bijuterie zâmbi şi răspunse:

— Mai mult sau mai puţin.

— Trebuie s-o duc la Miami. Vor să arunce o privire.

— Da, înţeleg.

Dar era clar că Bijuterie nu pricepea nimic.

— Voi încerca să vi-l returnez cât mai repede, pentru ca Doc să nu întâmpine dificultăţi în treaba sa. Şi, până la urmă, dacă acestea îi vor lipsi, nu va fi nici o problemă. În mod sigur, are nişte dubluri. Ei vor să vadă acest plan, iar dacă asta nu-i pe placul lui Doc, treaba lui.

Bijuterie înţelesese acum.

— Frumos spus! Şi, ca să fiu sincer, nu mi-a plăcut niciodată că s-a adresat direct lor. Putea chiar să le îndruge orice. Iar eu, cum aş fi ştiut? Nu ştii niciodată ce poate inventa un asemenea civil. De altfel, Guido n-a ştiut niciodată nimic sigur. Pot să-ţi garantez.

— Acum e prea târziu pentru el, observă Hunter, ridicând o sprânceană ca să se facă mai bine înţeles.

— O, înţeleg ce vrei să spui! Săracul Guido! Oricum, a căutat-o cu lumânarea. Am încercat să-l fac să înţeleagă...

Ajunseră la trapa care se deschidea în parchetul gheretei. Hunter, punând o mână pe braţul lui Papriello zise:

— Ia spune-mi, Bijuterie, înainte să ieşim afară...

— Da?

— Aş fi putut să-ţi spun încă de la venirea mea aici, dar am preferat să aştept. Înţelegi de ce, nu?

— Ce să-mi spui, Frankie?

— N-am venit aici ca să încalţ papucii lui Guido.

— Nu?

— Nu. Trebuie să ştii de ce am venit. Hai, spune-mi că ai

înţeles. Şi mai spune-mi şi că înţelegi de ce am aşteptat atâta înainte de a-ţi spune vestea.

Un zâmbet larg apăru încet pe faţa lui Papriello. De cât timp aştepta clipa asta!

— Vrei să spui că...

— Trebuia să văd ce zace-n tine, Bijuterie. Normal, nu?

— Dumnezeule, Frankie! Sunt OK! Poţi să vezi ce zace în mine de câte ori îţi place. Şi, mai ales, nu te jena să revii!

— Acum, tu eşti şeful.

— Dumnezeule! M-ai luat piuitul!

Hunter răspunse:

— Se poate spune că ai aşteptat asta de multă vreme. Eşti de acord, nu? Şi, sincer, meriţi.

— Îţi jur că nu te voi dezamăgi, Frankie. Voi continua să merit! Dumnezeule... Spune-le, spune-le celor de acolo că le sunt foarte recunoscător. Cu mine, pot fi siguri de câştig.

— Încearcă să le pasezi surplus, zise Hunter, zâmbind.

Tipul era, pur şi simplu, înmărmurit. Acesta era ultimul lucru la care se aştepta. Nu mai putea nici să-şi controleze gura care tremura:

— Bineînţeles, bineînţeles. Ştii foarte bine că se poate conta pe mine.

— Intri în funcţie în seara asta, la miezul nopţii.

— Cum?

— Da, la noapte se întoarce foaia. Până atunci, fără valuri.

Din nou, Papriello nu mai înţelegea foarte bine.

— Cum adică fără valuri, Frankie?

— Haide, Carlo, gândeşte-te puţin. Socotelile, repartiţia şi toate mişcările, trebuie totuşi să te obişnuieşti cu treburile astea financiare.

Faţa lui Papriello strălucea acum. În mod vizibil, se obişnuia repede. Iar Frankie îl spusese Carlo în loc de Bijuterie! Acest semn de respect nu îi scăpase.

Hunter nu simţea nici simpatie, nici antipatie faţă de gangster. De ce să nu-i lase câteva ore de glorie imaginară? Oricum, îndată ce se va aşterne noaptea, totul va fi lichidat, dacă Hunter reuşea să pună în practică planul final. Şi, de altfel, nu era vorba numai de a-l ridiculiza pe Papriello. Hunter nu făcea niciodată nimic gratuit...

— Cred că ar trebui să sărbătorim evenimentul, zise el, în timp ce pătrunseră în camera de la intrarea în subteran. Merită să sărbătorim.

Papriello îi adresă un zâmbet radios lui Vesperanza, portarul, care îi zâmbise şi el la rândul lui, fără să ştie cu adevărat de ce.

— Hei, Bijuterie, fetiţele vor veni în curând, nu-i aşa?

— Nu te nelinişti, Rocky, răspunse fericit Papriello, nu vom avea aici numai fetiţe.

Făcându-i cu ochiul lui Hunter, îl întrebă:

— Crezi că pot să-i spun?

— De ce nu? Mi se pare destul de normal ca el să fie primul informat.

— Câte fetiţe vor veni? întrebă „gorila”, care cu greu îşi ascundea curiozitatea lui avidă.

— Fetiţe, mereu fetiţe, numai asta are în cap, Frankie! exclamă Papriello, dezgustat. Sincer, nici nu merită să-i spun. Prefer să găsesc pe cineva care va şti să aprecieze.

— Hei, Bijuterie, opreşte-te puţin!

Hunter se întoarse spre Vesperanza şi zise:

— Va trebui să te obişnuieşti să-i spui „domnule”. În locul tău, aş începe chiar de acum.

— De ce?

— Încearcă să ghiceşti.

Însă Vesperanza deja pricepuse. Mutra sa mare se încordă şi tipul se încruntă. Nu pentru mult timp, este adevărat, dar Hunter avu timp să observe.

— Nu puteai să alegi un tip mai grozav, spuse gardianul cu amărăciune. Îmi imaginez că eu sunt prea bătrân. Îmi pare bine pentru dumneavoastră, domnule Papriello. Dumnezeule, scuză-mă, dar e foarte comic acest „domnule Papriello”. Acum, ce se va întâmpla? Mă refer la mine, bineînţeles. Cum se va face?

— Guido iese, Carlo intră, asta este tot ce se schimbă, zise laconic Hunter. Acum, ascultă bine ce-ţi voi spune şi să-ţi intre bine în cap: nimeni nu intră aici fără acordul lui Carlo. Nimeni, ai înţeles? Tunelul de intrare e închis.

— Închis, OK. De ce?

— Nu-i nevoie să întrebi, zise Papriello, fără să-i lase lui Hunter timp să răspundă.

— Şi nimeni nu trece nici prin cealaltă ieşire, continuă Hunter.

— OK, cele două ieşiri sunt închise. Şi nu pun nici un fel de întrebare.

— Exact, zise Papriello.

— Rămâne pe seara asta? întrebă Vesperanza, neliniştit.

Papriello izbucni în râs. Hunter se mulţumi să zâmbească, înainte să spună:

— Poţi fi sigur, Rocky. Seara asta *este* noaptea cea mare. De câte ai nevoie?

— Patru sau cinci mi-ar ajunge, răspunse tipul, zâmbind. Cel puţin, pentru început.

— Bine, zise Hunter, veţi aranja asta între voi.

Apoi, pipăindu-şi buzunarele, exclamă:

— La dracu', mi-am lăsat bricheta pe undeva! Cred că mi-a căzut acolo jos. Da, pun pariu că am lăsat-o în tunelul dragostei. Sigur a alunecat sub scaunul vehiculului.

— Rocky se va duce jos s-o caute, Frankie.

— Nu, nu, mă voi duce chiar eu. Ţin la bricheta asta ca la ochii din cap. Închipuie-ţi că mi-a făcut-o cadou bătrânul Castiglione în persoană. E mai bine să...

Mormăind câteva cuvinte, Hunter deschise trapa şi începu să coboare scările.

Nu ar fi coborât niciodată din nou în acea prăpastie, nici pentru toate brichetele din lume. Însă avea ceva de făcut acolo. Ridică uşor capota vehiculului şi, cu ajutorul fasciculului de lumină de la bricheta-stilou, examină circuitul de transmisie. Era un sistem foarte simplu. Debranşă, pur şi simplu, cablul de intrare şi lăsă cu grijă capota jos. Astfel, vehiculul nu mai putea fi chemat de la cealaltă extremitate.

— Uite, am găsit-o, zise el, scoţând bricheta în faţa celor doi mafioţi, imediat ce termină de urcat treptele. Mi-ar fi părut i îi adevărat rău dacă aş fi pierdut-o.

— Grozav! exclamă Papriello. Ascultă, Frankie, tocmai am luat o decizie. Îl numesc pe Rocky şeful trupelor. Sper că eşti de acord.

— N-ai fi găsit altul mai bun, admise Hunter. Dar, pentru astăzi, nu schimbăm nimic, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Nu, Papriello nu înţelegea foarte bine. Totuşi, spuse, zâmbind:

— Exact asta aveam şi eu în minte. Rocky, avem amândoi încredere în tine în păstrarea intrării închise. Aşteaptă ordinele mele.

— Da, închisă, repetă Vesperanza. Şi trimite-mi câteva fetiţe ca să mă ajute să păzesc.

Cei doi „şefi" ieşiră din încăpere, râzând.

— Nu puteam face în alt fel, explică Papriello foarte serios, după ce se îndepărtară. Rocky e aici de mult timp! Iar apoi, chiar merită.

— Să faci exact ceea ce trebuie făcut, îl asigură Hunter.

— La naiba, Frankie, ce zi minunată! Nu-mi vine să cred ce

demoralizat eram azi de dimineaţă. Iar acum, sincer, mă simt întinerit cu douăzeci de ani. Dumnezeule, parcă visez! Ciupeşte-mă, ca să mă conving că nu-i doar un vis frumos!

Hunter nu avea nici un chef să-l ciupească. În orice caz, nu acum. Toate la timpul lor. Soarele era la zenit. Era ora prânzului, în această zi, Joia Dreptăţii. Totuşi, lucrurile abia începeau să se mişte.

— Aş vrea să te duci să vezi dacă s-a întors avionul, îi zise Hunter visătorului trezit. Eu mă întorc la baracă ca să-mi recuperez lucrurile. Spune-i lui Grimaldi că vreau să decolez în douăzeci de minute. Dumnezeule, e perfect! Mă gândeam că voi sta aici toată ziua. Sau chiar mai mult. Mi-am adus ţoale pentru o săptămână. Ascultă-mă puţin, Carlo, vreau să-ţi mai spun ceva: să ştii că, într-adevăr, ai totul sub control aici. Ştiu că am strigat puţin cam tare în timpul micii melc vizite şi că n-am fost chiar atât de discret. Însă nu puteam face altfel.

Sper că înţelegi. Acum, mă întorc la Miami şi am să le spun celor de acolo că insula lui Santelli se află în mâini bune. Vreau să ştie asta, Carlo. Cât priveşte celălalt lucru – înţelegi ce vreau să spun, problema cu prizonierii – rămâne între noi doi. De ce să le spun şi de asta?

— Dumnezeule, nu e nevoie, Frankie! Sincer, nu ştiu cum să-ţi spun că... Eşti, într-adevăr, tare. Îmi pare rău că pleci atât de repede. E adevărat, nu-mi face plăcere să te văd plecând. Dar înţeleg. Întotdeauna trebuie să înţeleg.

De fapt, ticălosul era în al nouălea cer văzându-l pe Hunter plecând.

— Prietena mea se va ocupa cu... să zicem, distrarea oamenilor tăi, reluă Hunter. Imediat ce vom ajunge la Miami, ea va rezolva problema. Poţi să ai încredere în ea, căci vă va oferi marfa de prima calitate. Jeanie cunoaşte bine muzica. Şi să ştii că vorbeam serios când îţi propuneam să dai o petrecere. O meriţi cu vârf şi îndesat.

— De ce trebuie închis tunelul?

Hunter bătu pe umărul lui Carlo cu tubul de carton şi zise:

— După părerea ta, de ce crezi că iau chestia asta cu mine la Miami?

— Nici măcar nu ştiu ce iei cu tine la Miami, Frankie.

— Carlo, tot ceea ce trebuie să ştii este că tunelul trebuie să fie închis până ce noi vom avea timp să studiem problema asta îndeaproape.

— Oh, vrei să spui... Nu vrei ca tipii...

— Vreau ca ei să nu se clintească, OK?

— Nu se vor clinti, contează pe mine.

— Asta şi fac. Acum du-te şi ocupă-te de avion. Trebuie să plec.

— Bine, mă duc. A fost minunat să te avem aici, Frankie. Acum ştiu cum să procedez cu oamenii de pe şantier. Echipa trebuie schimbată la ora cinci.

Nu şi astăzi, Carlo.

— Înţeleg, e bine. Şi, cum ţi-am mai spus, a fost într-adevăr minunat!

Însă toată plăcerea era, bineînţeles, de partea lui Hunter. Şi fu mai mult decât fericit să o împartă cu Jean Kirkpatrick-Russell.

— Treaba s-a terminat, îi spuse el. Pregăteşte-te, ne întoarcem la matcă.

— Ai uitat o promisiune pe care mi-ai făcut-o, mi se pare, zise ea, privindu-l perplexă. Cel puţin, dacă n-ai făcut-o deliberat.

— Poate că nu, răspunse el. Nu, dacă te afli aici în căutarea lui Bill Kessler.

Bineînţeles că ea se afla acolo pentru asta. Pentru ce altceva ar fi putut veni?

Însă ea se va întoarce acum fără Bill. În acest timp, prezenţa sa aici oferise mai multă credibilitate unei mascarade teribil de îndrăzneţe. Astfel, în ochii lui Hunter, tânăra femeie dobândise o valoare inestimabilă. Exterminatorul îi era dator şi avea de gând să plătească această datorie însutit.

CAPITOLUL XIV

Brognola îşi deplasase forţa de susţinere în plin Everglades, la mai puţin de doisprezece kilometri de insula lui Santelli. Această forţă era formată, în afară de câteva maşini mari de transport, din două mici elicoptere şi mai multe bărci cu motor trase pe remorci, un convoi care nu trecea neobservat, dar era ascuns, camuflat sub culorile unei operaţiuni oficiale – „salvarea naturii” – cu sigla ieşită în evidenţă pe toate vehiculele.

Şeful federal trimisese să-i caute cu elicopterul pe arheologul Louis Cardinez şi pe un geolog pe nume Washbum. Cardinez avusese grijă să aducă cu el nişte planuri de care se folosise cu câţiva ani în urmă, când lucra la săpăturile de la Labirintul Satanei. Părea încântat să revină pe situl unde lucrase în tinereţe, în cadrul unei operaţiuni conduse de poliţie.

Washbum, din contră, părea puţin nervos şi se întreba ce se aştepta de la el. Cu toate acestea, cei doi bărbaţi erau dispuşi să le ofere ajutor pentru ca ancheta să înainteze.

Cardinez scoase un crochiu reprezentând o structură grosolană, asemănătoare unei clepsidre, cu cele două volume puternic disproporţionate. Partea superioară avea aproape forma unui bol puţin curbat (din afară înăuntru), ai cărui pereţi laterali plecau spre partea de jos, îngustându-se uşor şi formând o „gâtuire” foarte strâmtă la bază. Partea inferioară semăna mai mult cu un clopot, fiind mult mai lungă în comparaţie cu bolul superior şi având o bază mult mai largă decât partea superioară a bolului.

— Ceea ce vedeţi aici, explică arheologul, este o descoperire excepţională a unui fenomen foarte curent în această regiune. Volumul inferior reprezintă o cavitate plină cu apă dulce, alimentată de un izvor, nimic mai mult. Această regiune abundă în resurse naturale de apă dulce, a căror prezenţă le-o datorăm acestei multitudini de lacuri care a făcut Florida celebră, într-o anumită perioadă. Lacul Labirintului Satanei este, deci, alimentat prin această gigantică cavernă verticală, situată exact deasupra cuvetei de la suprafaţă. Însă nu lacul este cel care a provocat cavitatea. Dimpotrivă, această cavitate, sau mai exact volumul de apă care circulă prin ea, explică apariţia lacului.

Brognola puse un deget pe partea îngustă a clepsidrei, înainte de a întreba:

— În acest loc se afla suprafaţa lacului la origine?

— Aşa este şi acum, interveni Washbum, geologul. S-au produs nişte formaţiuni sedimentare, bineînţeles, dar această mică strungă a apărut relativ recent. Să zicem, acum câteva sute de ani.

— O strungă, ai zis?

— Da, o strungă provocată de prăbuşire. E un proces destul de curent în teren carstic. Astfel, de exemplu, toată câmpia Ocala este constituită din carsturi. Ei...

Brognola îl întrerupse:

— Aşteaptă o clipă, devii prea tehnic. Ce înseamnă *carst?*

— Este doar un termen utilizat pentru descrierea anumitor procese de infiltrare cu evoluţie lentă în teren calcaros, care duce la formarea grotelor şi a canalelor subterane. În general, într-o topografie tipic carstică, apele de suprafaţă se infiltrează în nişte reţele subterane, în loc să formeze râurile şi torentele pe care noi le cunoaştem. Dar, în Florida, procesul este unic. Trebuie spus că stratul calcaros creşte, pur şi simplu, la suprafaţa solului, exact la nivelul mării. Apele de la suprafaţă, provenind din munţii mai mult sau mai puţin îndepărtaţi, se infiltrează în roca calcaroasă poroasă, săpând astfel reţele de canale subterane, care uneori sunt extrem de întinse. Altfel spus, este vorba de cursurile de apă subterană.

— Se ştie unde se varsă această apă?

— Bineînţeles, în mare. În general, în locurile unde stratul de calcar întâlneşte un strat mineral neporos. Însă aceste ape subterane pot ţâşni practic oriunde, la suprafaţa stratului calcaros.

Arătând cu degetul crochiul lui Cardinez, geologul reluă:

— Exact ca aici. Această formaţiune specială se numeşte cenot, din cauza acestei porţiuni înguste, ca un gât de sticlă. Pe Labirintul Satanei, stratul de calcar apare direct pe sol. Acest lucru explică existenţa acestei cavităţi verticale gigantice, care a continuat să se întindă în înălţime, sub presiunea apei exercitată în timp.

— Dar această cavitate este plină cu apă, nu-i aşa? întrebă Brognola, neliniştit.

— Bineînţeles, pentru că tocmai procesul de eroziune a apei în mişcare explică formarea cavităţii. Dacă, pentru un motiv oarecare, nivelul apei ar fi scăzut – să zicem, acum cinci sute de ani, de exemplu – cavitatea nu s-ar fi extins niciodată şi, în consecinţă, nu ar fi spart niciodată suprafaţa solului, deşi, astăzi,

am ignora probabil prezenţa acestei întinderi de apă. Cu excepţia cazului în care cineva ar întreprinde lucrări de terasare sau ceva de acest gen. Astfel, au fost descoperite în această regiune o mulţime de grote subterane.

Brognola îşi trecu mâna peste frunte şi spuse:

— Dacă înţeleg bine, există probabil o mulţime de reţele subterane ca aceasta, a căror prezenţă nu o bănuieşte nimeni?

— Exact.

— Hm! făcu zâmbitor şeful federal. Acum, domnilor, îmi puteţi spune ce *interes* prezintă un fenomen ca acesta?

Washbum se mulţumi să zâmbească, dar Cardinez, după un moment de gândire, răspunse:

— Această este dovada evidentă că trăim pe o planetă dinamică, domnule Brognola.

— Nu, m-ai înţeles greşit, răspunse Brognola. Mă refeream la un interes pur material. Financiar, dacă preferi. Ce poate aduce acest lucru?

Washbum luă cuvântul:

— Dacă aş fi proprietarul Labirintului Satanei, aş pune ambarcaţiuni cu fundul de sticlă pe lac pentru turişti şi le-aş închiria un batiscaf pentru scufundări. Este o adevărată minune, acolo jos. Apa are o transparenţă cristalină.

— Şi dacă ai fi un *rechin*, un afacerist veros, un escroc, ce ai face? insistă Brognola.

— Vrei să spui ce profit ilegal se poate scoate de acolo? întrebă Cardinez.

— Exact. Şi vorbesc de profituri substanţiale, nu de mărunţiş.

— Dacă te gândeşti la o anumită comoară îngropată sau la altă absurditate, răspunse arheologul, te înşeli. Vei găsi acolo minuni ale naturii, este adevărat, dar nimic mai mult. În Satanei timp, eu sunt de acord cu Washbum, din Labirintul Diavolului se poate face un centru important de distracţii pentru turişti. Dar, pentru asta, ar trebui să investeşti o avere. La urma urmelor, cred că, pe termen lung, va fi rentabil. Cel puţin, în proporţii cinstite.

— Vorbesc de profituri necinstite, mormăi Brognola.

— Faci aluzie la chestia aia cu crima organizată? întrebă Washbum?

— Exact.

— Este adevărat – şi e de notorietate publică – că, de câţiva ani, anumite elemente de crimă organizată s-au implantat în acest stat. Am auzit chiar că se lansau uneori în afaceri perfect

legale. Atunci, de ce să nu investească câştiguri ilegale în dezvoltarea Labirintului Satanei?

— De ce nu, mormăi Brognola, dar se opri brusc.

Tocmai îi fusese anunţată întoarcerea fiului risipitor. Un ofiţer federal băgă capul în maşină şi, văzând privirea lui Brognola, articulă un cuvânt: „Buldozerul”.

Şeful federal se scuză şi ieşi.

Un Ford Mustang tocmai intrase în parcarea maşinilor oficiale şi oprise exact lângă fabuloasa rulotă de război a lui Hunter: o maşină de camping GMC pe care Exterminatorul o transformase într-un adevărat arsenal mobil.

Jack Grimaldi, aflat la volanul Mustangului, discuta cu un ofiţer federal rezemat în coate pe geamul deschis al portierei.

Brognola se opri un moment în faţa pilotului şi întrebă:

— E bine?

— Cine? Prietenul nostru? Dumnezeule, e mai bine ca mine! Cu toate astea, n-am făcut nimic altceva decât să-l aştept.

Brognola strânse mâna pilotului şi urcă la bordul rulotei de război. Ar fi trebuit să bată înainte să intre. Buldozerul şi fata frumoasă subordonată lui Brognola se strângeau în braţe, exact în dreptul uşii. Şeful federal fluieră uşor, ca să-şi ascundă jena, şi se fofilă prin spatele cuplului spre sala de şedinţe.

— Când aveţi un minut liber, turturelelor... zise el cu jumătate de voce după câteva clipe.

Rose d’Avril se eliberă din strânsoare. Avea ochii uzi şi faţa îi era îmbujorată. Buldozerul avu timp să-şi revină. Îşi aprinse o ţigară, apoi, luând-o pe tânăra femeie de mână, o duse spre un scaun. După aceea, zâmbi şi îi strânse mâna lui Brognola.

În mod indiscutabil, existase atunci un mic moment de tensiune. Şi era destul de normal, ţinând cont de ciudata relaţie care îi lega pe cei doi bărbaţi. Erau prieteni până la moarte încă de la început... dar uniţi de o prietenie în permanenţă încordată. Când două fiinţe urmează căi atât de diferite, teritoriul determină gradul de tensiune.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă el pe Hunter pe un ton detaşat.

— Bine, răspunse Buldozerul pe un ton caracteristic de minimalizare a faptelor sale. L-ai prins pe Riappi?

Brognola dădu din cap.

— Urla în gura mare că îi violăm drepturile constituţionale. Dar l-am dus într-un loc sigur.

Buldozerul zâmbi.

— Vrea să-i găsim capete de acuzare?

— Exact.

— Atunci, pentru început, acuză-l de răpire şi de deţinere ilegală.

— Exact de aceste lucruri vrea el să mă acuze, mormăi Brognola, râzând. Pe cine a luat?

— Un anume William O. Kessler şi o sută de tipi amărâţi. Echipa de ucigaşi a lui Riappi făcea prizonieri peste tot pe unde trecea, ca să-i pună la o muncă de sclavi. Acest Kessler de care îţi vorbesc se întâmplă să fie poliţist. El poate, deci, să faciliteze procedura de închidere a lui Riappi. Dar stai liniştit, căci nu suntem decât la început.

— Şi ce se pune la cale acolo, Buldozerule? întrebă Brognola care devenise între timp serios. Ce ascunde povestea asta cu Labirintul Satanei?

Hunter zâmbi şi luă de pe etajera din spatele lui Brognola o sticlă de votcă „Eristoff”. Rose d’Avril se duse să caute trei pahare şi o găletuşă cu gheaţă.

Hunter luă o primă înghiţitură înainte să scoată la iveală tubul cel gros de carton. Extrase din el un rulou de planuri pe care îl întinse pe jos, la picioarele şefului federal. Pe prima schiţă, recunoscu imediat clepsidra desenată de Cardinez, dar acest desen era mult mai bine făcut, cu mare atenţie şi cu toate indicaţiile de nivel.

— La dracu’! zise Brognola. Dar ce mama naibii fac acolo?

Hunter scoase al doilea plan pe care îl aşeză deasupra primului şi zise:

— Uită-te puţin aici, după care vei putea să-mi pui întrebări.

Dar Brognola rămase fără voce, incapabil să creadă ceea ce vedea. Goli dintr-o înghiţitură paharul cu votcă şi mai ceru unul.

— Ce ai înţeles? îl întrebă el, privind uimitoarea dovadă incontestabilă.

— Pentru asta, trebuie să consultăm pe cineva mai competent decât mine, răspunse cu prudenţă Hunter. Eu nu sunt decât un soldat. Am impresia că putem numi asta „reţea de legături internaţionale”.

Asta era şi părerea lui Brognola. Dar, ca şi Hunter, el prefera să cunoască părerea unor specialişti.

— Vreau să te întâlneşti cu cineva, murmură el. Pune-ţi o pereche de ochelari de soare, sau ce vrei. Mergem cu astea undeva, sus.

— Va trebui să fac o călătorie fulger, îl preveni Hunter. Am de

întreprins ceva ce nu poate aştepta.

Ba da, acest ceva va aştepta, dacă trebuia.

Dacă dovada incontestabilă însemna ceea ce se putea crede, tot restul putea să aştepte... Da, tot restul.

CAPITOLUL XV

După documentele aduse de Hunter, inginerii de la Labirintul Satanei lucrau la o reţea de galerii subterane care se întindeau spre sud, dincolo de continentul nord-american, pe distanţe greu de crezut.

Trei „mari căi” fuseseră trasate cu minuţiozitate pe o hartă cu fundurile oceanice ale regiunii. Cea mai scurtă, orientată direct spre est, trecea pe sub Golful Biscaya, la sud de Miami, şi mergea până la insula Andros, în Marele Banc din Bahamas.

A doua, orientată spre sud, trecea pe sub Parcul Naţional din Everglades şi Golful Floridei, se prelungea sub recifurile din Islamorada şi mergea, traversând Cuba, până la insula Jamaica, în Caraibe.

A treia era legată de calea ce ducea spre Jamaica, puţin la nord de Havana, şi se îndrepta spre vest, sub coastele Cubei, până la Peninsula Yucatan, în Mexic.

Poate că, din glumă, aceste trei „mari căi” fuseseră botezate „Bulevardul Bahamas”, „Promenada Jamaica” şi „Aleea Yucatan”.

— Tot ceea ce dumneavoastră vedeţi trasat aici nu este chiar atât de neobişnuit pe cât pare, observă geologul. Într-adevăr, stratul calcaros care serveşte drept suport pentru Florida de azi se întinde în sud până la Marile Antile, şi putem să credem că este vorba de o placă întreruptă, prin care natura, printr-un proces de sedimentare, a permis formarea Peninsulei Florida, a tuturor insulelor situate aici şi a Venezuelei.

— Ce înţelegeţi prin placă? întrebă Brognola, uşor nervos, în ceea ce mă priveşte, eu nu am făcut niciodată geologie, dar întotdeauna am crezut că înţeleg faptul că oceanele şi continentele sunt două lucruri total diferite.

Washbum zâmbi cu indulgenţă înainte de a răspunde:

— Eu însă mi-am consacrat întreaga viaţă studiului geologiei, domnule Brognola, şi nu încetez să mă minunez în fiecare zi. Bineînţeles, este imposibil să rezumi această ştiinţă atât de complexă în câteva fraze, dar voi încerca, totuşi, să v-o expun în câteva linii mari, ca să clarific problema care ne preocupă momentan. Fenomenul la care asistăm, şi pe care ni-l arată foarte clar aceste documente, este însoţit întotdeauna de formarea unui strat sedimentar de natură calcaroasă. Aceste straturi calcaroase sunt minerale, vorbind în sensul geologic al

termenului. Ele s-au format prin interacţiuni complexe între nişte organisme biologice şi nisip. Peninsula Florida, atât cât o cunoaştem astăzi, era într-o epocă geologică nu foarte îndepărtată o mare puţin adâncă, care separa Golful Mexic de Oceanul Atlantic. Procesul de sedimentare a resturilor biologice pe nisip, acoperind fundul acestei mări puţin adânci, a permis formarea stratului calcaros. Nu vă dau detalii, căci ar dura prea mult timp şi ar fi prea complicat. Ceea ce putem spune este că, în timp, sedimentarea a creat mai întâi un fel de osatură a stratului mineral, pe care s-au aşezat, mai târziu, particule şi resturi aluvionare care au venit din Munţii Apalaşi. Rezultatul este Florida pe care o vedem astăzi. La urma urmelor, curenţii oceanici au jucat un rol important în acest proces de formare. După cum v-am mai spus, substratul calcaros se întinde pe sute de kilometri, dincolo de trecătoarea din Florida. Însă, în anumite locuri, curenţii oceanici au împiedicat procesul de sedimentare. Acest lucru explică formarea acestor lanţuri de insule, la vest de strâmtoarea Florida, şi pe care noi le numim Antile. Aş mai adăuga încă un lucru. Într-o anumită epocă, Peninsula Florida se prezenta ea însăşi ca un lanţ de mici insule. Iată de ce vă spuneam mai devreme că putem considera această regiune a globului ca plasată pe o singură şi aceeaşi placă.

În timpul discursului lui Washbum, Hunter observase harta cu fundurile oceanelor pe care fuseseră trasate căile. Acum avea să-l întrebe ceva pe geolog:

— Vorbiţi de scoarţă continentală.

— În această regiune specială, da, mai mult sau mai puţin, în tot cazul.

Trecând un deget pe hartă, geologul reluă:

— Observaţi că această scoarţă este, practic, neîntreruptă între America de Nord şi America de Sud. Din punct de vedere geografic, avem poate două continente, dar, din punct de vedere geologic, ele nu formează decât unul singur. Este, de altfel, aproape sigur că, la o anumită epocă, coasta de nord din Venezuela era mai mult sau mai puţin legată de America de Nord şi acoperea în întregime ceea ce astăzi numim Golful Mexic. Însă elementul cel mai important pentru problema care ne interesează astăzi este această mare constelaţie de insule pe care o numim Antile şi care constituie limita estică a Mării Caraibelor. Ele sunt ultimele vestigii de scoarţă orientală a super-continentului America.

— Dacă înţeleg bine, zise Hunter, după cum aţi spus, legătura

cu Yucatan trasată aici nu este de neconceput.

Dar Washbum răspunse imediat:

— Să ne înţelegem bine, domnule. Eu nu sunt aici ca să certific autenticitatea acestor planuri. Vreau numai să arăt că, vorbind din punct de vedere ştiinţific şi în stadiul actual al cunoştinţelor noastre, traseele marcate pe acest plan pot exista. Până la urmă, nu sunt un oceanograf şi, de altfel, nu am urmărit decât de departe toate cercetările care au fost efectuate în această regiune a ţării. Cu toate acestea, dacă priviţi harta fundurilor oceanice, veţi remarca faptul că acest canal Yucatan se prezintă ca un sector geologic destul de haotic. Aici se găsesc prăpăstii submarine şi funduri foarte adânci. În privinţa apelor de lângă Yucatan, ele sunt în acest sector foarte puţin adânci. Nu aş fi, deci, foarte uimit ca substratul mineral calcaros să se găsească şi sub strâmtoarea Yucatan.

— Dumnezeule! explodă Brognola. Toată chestia asta este de necrezut! Ai de ce să sfidezi orice individ întreg la minte! Vă daţi seama că tocmai vorbim de sute şi sute de kilometri de... de...

— Pe calea aerului, suntem la aproximativ şapte sute de kilometri de Jamaica, observă liniştit Washbum.

— Este incredibil! Şapte sute de kilometri de culoare subterane! Niciodată... este chiar...

Cardinez îşi mângâia gânditor bărbia, înainte să remarce:

— Minunile înfăptuite de mâna omenească sunt departe de a le egala pe cele care ni le oferă natura. Ne încăpăţânăm să vorbim despre Pământ ca despre un solid static, căruia îi aplicăm nişte principii mecanice stupide. Însă adevărul adevărat este că noi ocupăm o planetă fenomenală şi dinamică, pe care fiinţa umană, în ciuda întregii sale ingeniozităţi, nu va putea niciodată s-o stăpânească. Mă gândeam numai că...

Aruncă o privire spre geolog şi întrebă:

— Îţi duci aminte de tipul ăla, Georges? A venit să lucreze la noi acum câţiva ani. Explorase grota New River din Virginia.

— Te referi la acel speolog, răspunse Washbum. Era specialist în hidrologie subterană.

— Da, aşa este. Îmi scapă numele lui. El concepuse nişte teorii greu de crezut despre posibilitatea de legare a continentelor prin dinamica apelor.

În timp ce vorbea, arheologul se uita gânditor la Brognola.

— Lui ar trebui să vă adresaţi, zise el. Are cunoştinţe foarte bune. A petrecut mai multe luni în departamentul nostru, ca să facă cercetări avansate asupra curenţilor de apă subterană din

Peninsula Florida.

Şi, întorcându-se din nou spre geolog, zise:

— Se numea William, Williamson poate?

— Cam aşa ceva, da, îmi amintesc. Se interesa mult de Labirintul Satanei.

— O, da! A urmărit chiar îndeaproape săpăturile noastre subterane. E un tip grozav. O minte foarte curioasă, dar puţin bizară, pe plan social complet...

— Un tip de aproximativ cincizeci de ani, nu? îl întrerupse Hunter. Bine făcut, puternic, cu o faţă puţin roşiatică?

— Da, aşa...

— Se numeşte Anderson, zise Hunter, oftând.

— Exact! Paul Anderson. L-ai văzut?

— N-am putut să vorbesc cu el suficient de mult, răspunse Hunter.

Aplecându-se spre Brognola, îi şopti la ureche:

— Anderson este chiar omul nostru. El este cel care conduce operaţiunea. Depinde direct de cartierul general al lui Santelli.

— Atunci, toate aceste planuri nu sunt elucubraţiile unei minţi demente, răspunse Brognola, dintr-odată neliniştit. Spune-mi, Buldozerule, ai vreo idee despre finalitatea operaţiunii? Unde speră să ajungă?

— Să vedem mai întâi ce cred specialiştii, sugeră Hunter.

Puse din nou pe masă planul grotelor subterane ale Labirintului Satanei. Documentul avea o schiţă în secţiune, foarte elaborată, cu nişte culoare pentru a se distinge sălile pline cu apă de cele fără apă.

— Totul este destul de remarcabil, observă Cardinez, după ce studie cu atenţie documentul. Ştiţi, cunosc bine locul şi ştiam că se află nişte cavităţi orizontale la baza cenotului. Eram, practic, sigur că existau şi alte săli mult mai mari... Dar niciodată nu am crezut că...

Documentul arăta cele două săli principale una lângă alta. Cea din nord era o grotă fără apă: acolo se afla şantierul. Cea din sud era cavitatea plină cu apă, aflată sub lac. Se vedeau nişte conducte orizontale de secţiuni variabile, care traversau cavitatea în diferite nivele. Cea mai groasă traversa şi sala fără apă.

— Priviţi ce au făcut aici, zise Washbum, indicând mai multe puncte de pe plan. Iniţial, cele două săli erau pline cu apă. Au creat un sistem de drenaj, astfel încât să pompeze apa din sala de nord, ca să o elibereze. De fapt, ce vedem aici este un

adevărat baraj de derivare spre un râu subteran. Iar acesta pare, de altfel, perfect operaţional.

— Ce înţelegeţi prin *baraj de derivare*? întrebă Brognola.

— Ei bine, explică Washbum, în mare, au deviat cursul apei, au creat o reţinere de apă cu un sistem mai mult sau mai puţin identic cu cel al ecluzelor şi barajelor, astfel încât să poţi regla cursul râului subteran.

— Nu aşa repede! exclamă şeful federal, care începuse să se înfurie. Credeam că vorbim de cavităţi. Iar acum faceţi referinţă la nişte râuri.

— Îmi pare rău, răspunse calm Washbum, credeam că aţi înţeles. Era vorba încă de la început de mase de apă în mişcare şi nu de întinderi statice. De altfel, acest lucru se poate vedea şi pe harta fundurilor oceanice.

Hunter se gândea la tunelul echipat cu un mecanism care lega cele două insule, dar nu voia să vorbească despre el acum.

— Dacă aceşti tipi au găsit un sistem ca să pompeze întreaga apă, ei pot să şi construiască o autostradă cu patru benzi, acolo, nu? întrebă el.

Washbum scutură din cap: nu era de acord.

— Sincer să fiu, acest lucru mi se pare puţin probabil. Dacă însăşi cartografia acestor documente este exactă, liniile pe care le vedeţi aici sugerează prezenţa unor mari falii longitudinale sub scoarţa fundului oceanic. Fără îndoială că prin aceste falii se scurg toate apele ce provin din continentul nord-american până ce găsesc o ieşire la extremitatea plăcii sedimentare, departe, în sud. Ceea ce înseamnă, dacă indicaţiile de pe planşă sunt adevărate, că aceste conducte active care urmează linia faliilor sunt extrem de importante şi transportă, fără nici o îndoială, enorme cantităţi de apă.

Gândindu-se brusc la o remarcă a lui Bijuterie, Hunter întrebă:

— Volumul de apă este subiectul unor variaţii sezoniere?

— Până la un anumit punct, da. Şi, într-o anumită măsură, ei pot controla şi regla debitul de apă, graţie acestei superbe instalaţii pe care sunt pe cale s-o pună în funcţiune... Dar să construiască o autostradă pe sub Caraibe, sincer, mă îndoiesc.

Hunter se gândi un moment înainte să întrebe:

— Profesore Washbum, personal am coborât în sala fără apă. Vedeţi aceste uşi...

În timp ce vorbea, indica anumite puncte precise pe plan.

— În realitate, sunt nişte sasuri ale unei secţiuni, mai importante decât ale unui camion semiremorcă. La prima

vedere, aş zice că au un diametru de cel puţin cinci metri, poate chiar mai mult. Admiţând că există sub Labirintul Satanei o reţea de apă atât de importantă – cred că numeşti asta o conductă activă – şi dacă plecăm de la ipoteza că această conductă transportă volumul de apă maxim pe care îl autorizează capacitatea sa, ar fi nevoie de un baraj imens care să primească şi să stăvilească toată această apă, astfel încât să se golească conducta. Nu crezi?

Washbum zâmbi şi zise:

— Aşa este, răspunse el. Dar ceea ce putem crede, onorabile coleg, aici prezent, este că mâna omului, oricât de slabă şi maleabilă este ea, a făcut totuşi lucruri ce pot stăpâni anumite minuni ale naturii. Să controlezi şi să stăvileşti mase de apă identice cu cea care ne interesează este un lucru posibil. Avem, de altfel, şi exemple.

— Sincer, acest lucru pare de domeniul ştiinţifico-fantasticului, interveni Brognola.

Geologul îl privi zâmbind.

— La fel credeam şi noi despre barajul de la Hoover, de la Assuan, sau altele, înainte ca ele să fie construite.

— Poate, poate, mormăi Brognola... Dar un râu subteran, oricum... Oricum, cum descoperă ei locul în care apa va ieşi la suprafaţă? Şi, dacă conducta măsoară un diametru de cinci metri la nivelul Labirintului Satanei, asta nu înseamnă că secţiunea rămâne constantă pe tot parcursul?

— Este adevărat, răspunse Washbum, dar, dacă priviţi bine harta fundurilor oceanice, „căile” trasate au o secţiune aproape constantă, mai puţin pe anumite plaje, unde devin mult mai vaste.

— Cum pot fi ei siguri de asta? întrebă Brognola.

— Poate că au explorat conductele.

Cardinez izbucni în râs.

— N-ar fi trebuit să contaţi pe mine pentru acest gen de expediţie, zise el.

— Poate că s-au adresat unui pasionat al acestor fenomene? sugeră Hunter.

— Da, un tip ca Paul Anderson, de exemplu, zise calm Washbum.

— Exact, spuse Hunter.

— Dar pot fi reperate cursurile râurilor şi prin alte mijloace decât prin expediţii speologice, reluă geologul. Există procedee de marcaj, fie cu substanţe colorate, fie cu clemente radioactive.

— Presupun că aceste metode de explorare nu sunt foarte precise în ceea ce priveşte topografia acestor conducte subterane? întrebă Hunter.

— Într-adevăr, aşa este. Din acest motiv, în cazul de faţă, mă gândesc la o explorare speologică. Cu atât mai mult cu cât conductele active ale carstului din Florida prezintă gradienţi, în general, destul de slabi. Prin gradient, înţeleg gradul de înclinare a pantei. Admiţând că aceste canale subterane nu se termină într-o fundătură la extremitatea plăcii continentale, la două mii de metri sub nivelul mării, o explorare speologică de acest tip e probabil o aventură extrem de interesantă.

— Mai ales dacă aceste conducte ies la suprafaţa pământului, sau într-un cadru natural similar cu cel al Labirintului Satanei, reluă Hunter. Altfel spus, acest lucru oferă un pasaj secret pe sub mare.

— Exact. Şi, după mine, exact acest lucru l-a descoperit şi Anderson aici, zise Washbum.

— Spuneaţi că a lucrat în departamentul vostru, reluă Hunter. Acum cât timp?

Washbum se consultă cu Cardinez din privire înainte de a răspunde:

— Cu mulţi ani în urmă.

Arheologul clătină din cap, apoi preciză:

— Cel puţin doi ani, poate chiar trei. Aş putea să verific, dacă doriţi.

— Doi sau trei ani, zise Hunter, nu are prea mare importanţă. Să zicem că tipul a avut suficient timp să studieze problema.

Ridicându-se în picioare, atinse umărul lui Brognola, ca să-l tragă puţin deoparte.

— Toate astea pe mine nu mă privesc, Hal. E problema ta. A mea este acolo jos şi a rămas nerezolvată. Acolo sunt aproape o sută de oameni care...

— Dumnezeule, poţi să mai aştepţi un minut! zise Brognola, nervos. Nu putem separa lucrurile. Există o singură problema Povestea asta conţine germenii unei catastrofe la scară planetară! Tu vorbeşti de o ameninţare pentru siguranţa statului! Trebuie să anunţ pe cine ştii.

— În acest timp, replică Hunter, clica va descoperi că a fost dusă cu preşul de un impostor, ceea ce cu siguranţă că va face pe toată lumea foarte nervoasă, iar prima lor reacţie va fi, fără îndoială, să ucidă pe toţi martorii acestei mascarade, adică vreo sută de oameni nevinovaţi, care vor muri prematur şi în nişte

condiţii pe care nu vreau să mi le imaginez. Îmi pare rău, Hal, dar nu pot să te aştept.

Şeful federal începu să se enerveze, Totuşi, ştia că Hunter spunea adevărul. Reflectă câteva clipe înainte să-i spună:

— OK, până la urmă, e „jocul” tău. Îl vom juca după regulile tale. Alege priorităţile şi noi vom strânge resturile. Ai să-mi dai vreun ordin?

— Trebuie să te ocupi imediat de Muscatei. Dar, în – linişte, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu vreau consecinţe pe insula lui Santelli înainte de sosirea mea acolo. Apoi...

— Ai vorbit de mai multe ori de Muscatei, dar nu ştiu despre ce-i vorba.

— Este vorba de clica lui Santelli. În realitate, sunt supravieţuitorii familiei Castiglione. *Muscatei* este un club privat de pe Coasta de Aur. Acolo se ducea Riappi când l-ai văzut trecând.

— OK. Nu-ţi face griji, ne vom ocupa de asta. Dar tu? Vei elimina singur întreaga insulă?

— De ce nu? zise Hunter, zâmbind.

Brognola îl privi îndelung pe prietenul său. Încă o dată, tăcerea dintre cei doi era încordată. Apoi, o voce care abia se auzea, murmură:

— Până la urmă, de ce nu?

Da, Exterminatorul era capabil de acest lucru, dar de data asta nu va fi complet singur.

CAPITOLUL XVI

Hunter se simţea bine la bordul rulotei de război. Cu atât mai mult cu cât o avea alături de el pe Rose d'Avril. O privi cu tandreţe şi o întrebă încet:

— Ţi-ai înghiţit limba?

Ea zâmbi şi îi răspunse:

— În orice caz, cunosc o metodă bună de a o regăsi. Parchează acest arsenal rulant, soldatule, şi vom sta de vorbă, în sfârşit, dacă se poate spune aşa. Avem timp să ajungem.

— Ştrengăriţo! zise el. Eşti îndrăzneaţă!

— Iar tu nu eşti decât un *macho* fricos, răspunse ea prompt.

— Mi-ai lipsit, Rose.

— Imposibil! oftă ea. Să nu mă mai laşi *niciodată* aşa, ai înţeles?

— Am fost nevoit, murmură el.

— Ştiu. Ce ai hotărât până la urmă?

El dădu din umeri.

— Se pare că deciziile au fost luate de alţii, replică el cu jumătate de voce.

— Lasă, zise ea, că nimeni nu decide niciodată pentru noi, şi ştii asta foarte bine.

— Totuşi, nu eu am decis să fiu bărbat. Ştiai asta, Rose? Nici tu nu ai decis să fii femeie. Cu toate astea, aşa ne-am născut. Atunci, bineînţeles, în interiorul acestui cadru definit, eu sunt cel care am decis să port pantaloni, şi tot eu am decis să port uniformă şi să mă duc la război. Dar alegerile au fost mereu foarte limitate, nu crezi? Şi încă mai sunt.

— Poate, zise ea, nu foarte convinsă.

— Cu cât decizia este mai importantă, cu atât alternativele sunt mai puţine.

— Din acest punct de vedere, ai fără îndoială dreptate.

— Hotărârile esenţiale le luăm când suntem încă copii, aşa cred. Ele determină procesul general şi reglează mecanismul. Tot ceea ce vine mai târziu nu este decât un reflex condiţionat. Suntem oneşti sau necinstiţi, curajoşi sau fricoşi. Dar marile alegeri le-am făcut cu mult timp în urmă. Când eram încă copii.

— Dumnezeule! exclamă ea. Dacă ceea ce zici este adevărat, nu trebuie să ne mai mirăm că lumea este atât de haotică.

— Totuşi, ăsta este adevărul, Rose, zise el, sau cel puţin asta e

convingerea mea.

Ea rămase tăcută un moment, apoi zise:

— Aici, poate că ai dreptate, soldatule. Dacă înţeleg bine, micul Bob Hunter a decis, într-o dimineaţă, că într-o zi se va întoarce la Washington ca să dea o mână de ajutor preşedintelui nostru.

Hunter chicoti şi zise:

— Da, dacă vrei.

— Ei bine, sunt foarte încântată. Totuşi, nu prea ştiu de ce. Personal, cred că forţezi puţin, soldatule. Aproape ai terminat afurisitul ăsta de război sângeros, aproape l-ai câştigat şi, fără să-ţi lase timp să respiri, fără să-ţi lase timp să te bucuri de victorie, îţi pun altul în cârcă. Dar eu sunt fericită. Şi asta pentru că îl cred pe generalul Mac Arthur când spunea că bătrânii soldaţi nu mor niciodată. Nu-mi doresc să te văd dispărând din memoria timpului. Vreau să stai acolo, în faţă, într-un pat cald. Te rog, Bob, te implor chiar, opreşte afurisita asta de rulotă şi hai să facem dragoste!

— Linişteşte-te, linişteşte-te, mormăi el.

Rose avea ochii plini de lacrimi.

— Glumeam, bineînţeles, doar nu credeai! zise ea cu amărăciune. Mă dor braţele, atât de mult vor să te strângă, şi întregul meu corp te doreşte... Dar stai liniştit, singurul lucru care mă interesează este să te văd ajungând acolo şi să ucizi, să ucizi, să ucizi... Vreau să te văd purificând în sânge această lume coruptă. Tu singur, singur împotriva tuturor, singurul individ din lume investit cu o misiune adevărată! Şi să ai încredere în mine că voi pune flori pe mormântul tău, tinere soldat, şi voi verifica dacă epitaful este corect gravat: „Aici odihneşte micul Bob Hunter care, la vârsta de şapte ani, a hotărât să moară în luptă.”

— Dumnezeule, Rose, revino-ţi! Ce se întâmplă cu tine?

— Îmi pare rău, bâigui ea, ştergându-şi lacrimile cu un gest nervos. Dar tu ai zis că nu eu am ales să fiu femeie. Nenorocirea a vrut să mă nasc femeie.

— Asta nu mi se pare o nenorocire înspăimântătoare, observă el, aruncându-i o privire plină de tandreţe.

Apoi, punând un sărut în palmă, i-l întinse.

— Ţine, păstrează-l pentru după bătălie. Şi numără cu grijă toate bătăile inimii tale. Vei avea dreptul la tot atâtea mângâieri. Când îţi voi plăti datoria, vom putea, în sfârşit, să analizăm în linişte circumstanţele nefericite ale naşterii tale.

În ciuda lacrimilor, ea nu se putu abţine să nu râdă şi,

strângându-i mâna mare într-a sa, o duse spre buze ca să o sărute.

— Gata, mi-am revenit, zise ea, oftând.

— Încearcă să nu te molipseşti, zise el.

— Ai încredere în mine, răspunse ea.

— Am nevoie de două Rose: una dură şi alta tandră. Mai întâi, cea dură. Şi, pentru început, ai face bine să-l contactezi pe Grimaldi prin staţia radio.

Da, timpul trecea cu repeziciune. În curând, venea noaptea, dar totul fusese cu minuţiozitate pregătit şi toate posibilităţile cu grijă analizate... Podul de acces în insula lui Santelli semăna cu un braţ întins...

Da, un braţ întins.

Grimaldi plecase acolo ca cercetaş, la bordul unuia dintre elicopterele lui Brognola.

— Spune-i sergentului că tipii sunt pe picior de război, îi explică el lui Rose d'Avril. Se folosesc de barje. Am observat nişte vase de escortă peste tot. Mai spune-i că o maşină mare se îndreaptă acum spre podul de acces. Spune-i că e periculos. Repet, periculos.

Fără să-i lase lui Rose d'Avril timp să răspundă, Hunter luă microfonul şi zise:

— Bună treabă, Zmeule. Dar e prea târziu ca să dau înapoi. Rămâi în apropiere, în caz de nevoie. Să nu intervii decât atunci când îţi cer eu. Acţionează în linişte.

— N-o să găseşti nimic la locul lui acolo, bătrâne. Pregăteşte-te pentru un şoc.

Până la urmă, de ce nu? Încă mai era joi. Joia Dreptăţii, şi toate celelalte posibilităţi fuseseră epuizate. Nu, Rose, acest afurisit de război încă nu era câştigat!

Hunter îndreptă consola de comandă spre Rose d'Avril şi îi ordonă:

— Scoate turela de lansare şi blochează în poziţia „foc".

— Care e ţinta? întrebă ea, încordată.

— Drept în faţa noastră, răspunse el, în barajul care păzeşte intrarea podului. Va trebui să forţăm trecerea pe acest pod.

— Am înţeles, zise ea. Am scos turela... Am blocat poziţia... Sunt gata să trag.

Într-adevăr, timpul trecea... şi nu mai rămâneau alte posibilităţi.

Nu, nu mai rămânea decât să deschidă focul.

CAPITOLUL XVII

Limuzina neagră se afla de-a latul străzii, blocând podul care nu era, de fapt, decât o un drum îngust, bătătorit, pe o limbă de pământ în mijlocul unor mlaştini. Nişte siluete se agitau cu febrilitate în spatele vehiculului şi primul zoom al sistemului optic se îndreptă spre un ucigaş bine făcut, sprijinit în coate pe capota maşinii pe care îşi pusese pistolul-mitralieră, ca să nu se obosească.

Lumina zilei se topea în noapte, dar sistemul optic era suficient de puternic ca să permită distingerea feţei ucigaşului: era tocmai Johnny Paoli, omul de încredere, marele scrupulos al datoriei duse la bun sfârşit.

Hunter aproape că putea să-l audă enumerând pe degete ordinele pe care le primise. Să blocheze podul: OK. Nimeni nu trece pe acolo: OK. Să arunce în aer maşina cu care vine Frankie, dacă cumva vine: OK.

Acest lucru făcea să fie prea mulţi de OK pentru o situaţie delicată. Iar uneori, prea mult e prea mult. În privinţa lui Bob Hunter, perspectiva de a omorî un asemenea nebun nu îi oferea nici o satisfacţie.

Rulota de război se apropia cu o viteză constantă de şaptezeci de kilometri la oră. La două sute de metri de intrarea pe pod, Hunter oftă profund.

— Foc! ordonă el cu o voce care, chiar şi în propria sa ureche, răsună ca un dangăt de clopot.

Rose d’Avril dădu o lovitură violentă cu genunchiul şi răspunse imediat:

— OK, a plecat.

Pasărea de foc ţâşni din turela de lansare şi se năpusti ca un bolid demonic spre ţintă. Pe ecranul sistemului optic, puntea de comandă, alias capota limuzinei, apăru brusc aureolată de un halo roşiatic.

Mafiotul se ridică deasupra pistolului-mitralieră şi rămase suspendat acolo, înţepenit, încercând să-şi dea seama de factorii imprevizibili ai unei situaţii la care creierul său ramolit nu se gândise.

Apoi, brusc, se declanşă infernul, un infern de flăcări şi de dezintegrare, aruncând resturi de fier incandescente şi bucăţi de carne umană pe terenul din jur. Un adevărat ciclon ţâşni din

infern!

— Bingo, zise Rose d’Avril.

Rulota de război, care nu redusese viteza, trecu prin mijlocul resturilor fumegânde ale măcelului. De o parte şi de alta a podului, zăceau corpuri dezmembrate.

— În partea mea sunt trei, zise cu calm Rose d’Avril. Nici unul nu mişcă.

Astfel, cinci bărbaţi pieriseră aici, însă totul se petrecuse atât de repede, încât probabil că nici nu-şi dăduseră seama.

Iar ăsta nu era decât începutul.

Hunter scoase rulota de pe stradă şi intră într-un câmp cu trestie de zahăr. Încetini, descrise un cerc larg, reveni pe şosea şi se opri:

— Misiune solitară, nu-i aşa? zise cu tristeţe Rose d’Avril.

Ce altceva putea fi? Hunter începu să-şi pună arsenalul de luptă şi-i spuse tinerei femei:

— Du-te şi ascunde-te de partea cealaltă a podului, puţin mai în jos. Am văzut un pâlc frumos de copaci la treizeci de metri spre est de stradă. Rămâi acolo ascunsă şi aşteaptă. Menţine contactul radio cu Grimaldi. Să nu aprinzi farurile şi să nu dai semnale luminoase. Acţionează canalul EVA, dar să nu mă chemi. Eu sunt cel care o voi face, mai puţin în cazul unei catastrofe. Dacă am nevoie de muniţie suplimentară, voi trimite după ea.

— OK, răspunse ea resemnată. Să nu-ţi faci griji pentru mine. Ocupă-te numai de tine.

— Stai liniştită. Nu mă pierd niciodată din vedere! zise el, zâmbind.

Hunter o sărută uşor pe buze. Apoi ieşi din maşină şi se afundă în noapte, aliatul lui dintotdeauna.

*

* *

Tabăra de tristă amintire se afla la aproximativ un kilometru şi jumătate de cealaltă parte a câmpului cu trestie de zahăr. Artileria de luptă a lui Hunter cântărea în jur de treizeci şi cinci de kilograme, dar transporta şi cincisprezece kilograme de muniţie suplimentară...

Noaptea se aşternuse de-a binelea, iar cei o sută de deţinuţi aşteptau, probabil în întuneric, semnalul unei noi ere.

Cel puţin, asta spera Hunter, da... Ce altceva putea spera?

*

* *

Carlo Papriello era foarte nervos. Nemernicul ăla va plăti pentru tot ceea ce a făcut! Bijuterie o să-i facă boaşele friptură, şi încă una mare. Şi, în timp ce ele se vor frige pe grătar ca nişte nuci putrede şi urât mirositoare, Bijuterie le va face să danseze samba cu o rachetă de ping-pong! Da, ca nişte mingi de ping-pong, în timp ce nemernicul va urla, va geme, implorând iertare.

„Mi-o va plăti! Carlo-Bijuterie îl va face să-şi verse maţele până la ultima borâtură."

— Ai împrăştiat oamenii aşa cum ţi-am ordonat? urlă el la adresa noului său şef de trupe.

— Da, domnule, exact cum mi-aţi ordonat. Toţi băieţii sunt pe picior de război.

— Ei bine, ai grijă să se folosească de propriile picioare! Şi de ochi! Te sfătuiesc să nu-i pierzi din vedere. Altfel, ai putea regreta.

Ceva străluci în noapte, în depărtare, ceva vag, ciudat, ca un fulger îndepărtat într-o seară de vară. Rocky Vesperanza ieşi în poartă şi privi cu ochii înspăimântaţi.

— Ai auzit? strigă el.

— Hei, prostule, sunt lângă tine, nu e nevoie să urli! strigă tot atât de tare Papriello. Bineînţeles că am auzit. Nu sunt surd.

— Se pare că vine dinspre nord, reluă Rocky nervos, pe un ton mai moale. Tocmai i-am trimis pe Johnny şi oamenii lui să ocupe podul. Mă întreb...

— Nu te mai întreba nimic şi ia legătura prin radio! Descurcă-te!

Vesperanza avansă câţiva paşi în afară şi, punându-şi mâinile la gură precum o portavoce, răcni:

— Harley, încearcă să iei legătura prin radio! Întreabă-l pe Johnny ce-a fost asta.

Apoi se întoarse spre Papriello şi zise:

— Suntem siguri de chestia asta? Într-adevăr, siguri, vreau să spun?

Întrebarea îl făcu pe Bijuterie să-şi iasă din fire.

— Ce înseamnă asta, suntem siguri, prostule? Nemernicul ăla a venit aici şi şi-a bătut joc de noi cum a vrut el... Şi tu întrebi dacă suntem siguri? Ia du-te şi întreabă-l pe domnul Santelli dacă a trimis el pe cineva aici, tâmpitule! Du-te şi întreabă-l!

— Nu asta voiam să spun, Bijuterie, bâigui Vesperanza. În sfârşit, mă înţelegi, vreau să spun că mi s-a părut destul de simpatic!

— Taci din gură, prostule! Simpatică pentru tine a fost târfa

aia care era cu el!

— Nu, Bijuterie! Vreau să spun că poate fusese trimis de altcineva, înţelegi. Poate că domnul Santelli nu ştia de asta. Ce tâmpiţi am fi dacă Johnny, acolo, pe pod, a mitraliat un camion cu fetiţe!

— Dumnezeul! izbucni Papriello plin de ură. Doar asta te interesează pe tine? Un vagon plin de fetiţe, pentru ca tu să poţi să-ţi uşurezi boaşele! Îţi jur, Rocky, n-am mai văzut niciodată un om atât de torturat de sculă. Ştii ce va primi acolo Johnny? Sincer, ai vreo idee? Sau eşti atât de obsedat de nişte pulpe crăcănate, încât nu te poţi gândi la altceva?

— Dacă Frankie e într-adevăr poliţist, Bijuterie, atunci nu seamănă cu nici un poliţist care...

— Dumnezeule, e incredibil! răcni Papriello. Ascultaţi bine, băieţi, ascultaţi! Tipul pe care eu l-am ales ca şef al trupelor nu-i nimic altceva decât o enormă pereche de testicule, cu un creier cât un bob de mazăre! El crede că încântătorul nostru prieten, Frankie, e poliţist! Un nemernic de poliţist! Nu-mi vine să cred!

— Nu asta am vrut să spun, Carlo...

— Încă n-ai priceput, asta este incredibil! L-ai luat pe Bob Hunter drept un poliţist!

Vesperanza făcu un pas în spate şi zise:

— Pe cine?

O voce din spatele unui boschet strigă:

— Nu reuşesc să-l prind pe Johnny prin radio, Rocky!

— Atunci, e cazul să faci o rugăciune, Papriello. Prietenul nostru Frankie s-a întors! Iar pe voi, băieţi, vă sfătuiesc să vă pregătiţi pentru o mică petrecere, fără fetiţe, credeţi-mă, pentru că exact asta ne va aştepta.

Da, exact asta. Însă, sincer vorbind, şi Carlo-Bijuterie îl găsea pe tip destul de simpatic.

CAPITOLUL XVIII

Bob Hunter înainta încet pe câmpurile cu trestie de zahăr. Armamentul pe care îl transporta în spate era atât de greu, încât picioarele i se înfundau în solul moale, aproape mlăştinos. Când ajunse în zona taberei bine luminate, se făcuse întuneric de-a binelea: într-o oră, luna urma să se ridice pe cer. Până atunci, Exterminatorul avusese un avantaj indiscutabil faţă de forţele inamice: echipamentul său de culoare neagră îl ajutase să se „topească” în întregime în întuneric.

Prima încăierare avu loc când Hunter era încă pe câmpul cu trestie de zahăr, la aproape patruzeci de metri de tabără. Cineva înainta prin trestia de zahăr, uşor, cu prudenţă, oprindu-se din cinci în cinci paşi, cu urechile ciulite, înainte de a-şi continua drumul. Hunter ascultă cu mare atenţie, ca să determine direcţia în care se deplasa, astfel încât să-l poată întâlni. Avea obiceiul să neutralizeze cât mai mulţi inamici când aceştia se aflau pe drumul său de retragere. Nu-i plăcea să lase animale sălbatice în spatele lui şi nu evita s-o facă de fiecare dată când putea. Acesta nu mai avea nici o şansă: Bob Hunter lucra cu prudenţă ca să-l prindă.

Brusc, ajunseră foarte aproape unul de celălalt, despărţiţi numai de un rând de trestie. Hunter pe jumătate aplecat, în timp ce inamicul stătea drept, absolut nemişcat, şi era destul de uşor de reperat, pentru că purta haine de culoare deschisă şi avea o respiraţie gâfâită. Apoi el îşi reluă patrularea şi Hunter trecu la acţiune, aruncându-se în spatele lui cu un garou de nailon pe care i-l trecu în jurul gâtului, simţindu-l cum pătrunde încet în carnea moale, pe măsură ce îl strângea.

Tipul nu era bine făcut şi deloc greu: avea în jur de cincizeci de kilograme. Hunter fu surprins când simţi corpul moale picând peste el într-o ciudată postură de învins. O şapcă căzu pe jos, eliberând o masă de păr auriu.

Nu era un bărbat!

Iute ca un fulger, Hunter desfăcu garoul şi întinse uşor corpul pe jos. Apoi masă gâtul, sperând că nu era prea târziu.

Nu, nu era un bărbat, ci Jean Kirkpatrick-Russel, care deschise nişte ochii înspăimântaţi şi mari ca nişte farfurioare, gâfâind tare, ca să-şi recapete răsuflarea. Hunter continua să-i facă respiraţie artificială, până ce ea îşi mai reveni. După toate aparenţele,

tânăra femeie nu îşi pierduse cunoştinţa nici un moment şi părea să înţeleagă perfect situaţia: în orice caz, ea se străduia să facă foarte puţin zgomot.

Hunter se apropie de urechea ei şi murmură:

— Acum te simţi bine?

Ea îşi ţinea gâtul cu ambele mâini şi clătină din cap.

— E vina mea, şopti ea cu o voce aproape răguşită. Numai vina mea. Nu te scuza.

— Credeam că hotărâsem ceva.

— Nu puteam... nu puteam să rămân cu mâinile-n sân.

Vocea îşi mai revenise puţin.

— Am zis că poate... OK, sunt o imbecilă, Bob, dar, înţelege-mă, acest bărbat este ceea ce am eu mai de preţ pe lume. Trebuia să... Apoi, am auzit explozia şi...

Bineînţeles, înţelegea. Apoi întrebă:

— Cum ai venit până aici?

— Cu barca, murmură ea. Am legat-o în stufăriş, în apă, apoi am înaintat prin mlaştini. Mafioţii patrulează peste tot în jurul insulei.

— Da, ştiu.

— Ce s-a întâmplat?

— Exact ce ţi-am promis, răspunse el. Dar încă tot nu pot să-ţi garantez rezultatele. Iar prezenţa ta aici riscă să strice totul. Crezi că eşti în stare să te deplasezi acum?

— Bineînţeles.

Hunter o ajută să se ridice în picioare şi, luând-o frumos de umeri, îi zise:

— Ăsta este drumul de întoarcere. Mergi în direcţia asta, fără zgomot şi în viteză. El te va duce la aproximativ o sută de metri de pod. Acolo, traversează podul şi aşteaptă un semnal. Te simţi în stare?

Ea clătină din cap, înainte să întrebe:

— Ce fel de semnal?

Hunter puse în funcţiune radioul de buzunar şi, plasându-şi microfonul integrat în dreptul gurii, murmură:

— Baza.

Vocea lui Rose d’Avril se auzi imediat, înăbuşită, dar promptă:

— Go.

— Îţi trimit o tânără femeie, ocupă-te de ea. Dă-i un semnal.

— *Wilco.*

Puse la loc aparatul şi-i zise lui Jean Kirkpatrick:

— Îndată ce vei fi pe pod, ea te va vedea. Să te uiţi cu mare

atenţie la treizeci de grade spre est. Te va ghida. Jean, nu strica totul. Fugi şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, te rog!

— Promit, nu te nelinişti! Mi-am terminat treaba în seara asta.

Ea îi mângâie faţa lui Hunter şi se îndepărtă rapid şi fără zgomot.

Hunter se lăsă pe vine câteva minute, ascultându-şi cu atenţie aliata, noaptea, şi reflectând la următoarea sa manevră strategică. Avea în spate treizeci de kilograme de exploziv şi un fel de detonatoare şi de mecanisme de întârziere. Problema imediată era să parcurgă ultimii patru metri de trestie de zahăr, să facă o breşă în gardul împrejmuitor de sârmă ghimpată, ca să intre în tabăra foarte bine luminată, pentru a putea să plaseze încărcăturile explozibile fără să atragă atenţia. Situaţia nu era chiar nouă pentru Bob Hunter. Dar, de data asta, şi el ştia foarte bine, nu se putea bizui pe efectul surpriză. La ora asta, Carlo-Bijuterie aştepta fără îndoială a doua vizită a lui Frankie-Hunter. Tipul nu era un imbecil, chiar dacă Hunter l-a făcut să pară aşa. Nu, nu era prost. Era, dimpotrivă, un supravieţuitor competent, rupt din capcanele junglei celei mai necruţătoare. Da, Carlo-Bijuterie era fără îndoială pregătit să arunce capul lui Bob Hunter într-un sac, care, în mod cert, era pregătit special pentru asta.

*

* *

— Acum, ascultă-mă bine, Rocky. Vei lua cei mai buni doi oameni şi le vei pune un radio la gât. Vreau să facă rondul în permanenţă. M-ai înţeles, în permanenţă! Peste tot, în tot perimetrul. Vreau să supravegheze toţi oamenii din trupă, toţi. Trebuie ca să-i contacteze pe fiecare în parte la fiecare cinci minute şi să facă în aşa fel încât să se vadă şi ei unul pe altul tot la fiecare cinci minute. Dacă crezi că doi oameni nu sunt suficienţi, ia câţi crezi că trebuie, dar grăbeşte-te.

— OK, Carlo. Asta e valabil şi pentru insuliţă?

— Nu, prostule! Enzio şi oamenii săi păzesc insuliţa cu flota. Oricum, nemernicul n-are nici o treabă cu insuliţa şi până la urmă este prea mică pentru el. Aici vrea să facă el tămbălău. Şi cu noi vrea să-l facă, Rocky. Cel puţin, pentru început. Ştii cum procedează, nu-i aşa? Vine pe ascuns, ca o umbră abia mişcătoare, şi pac! Îţi sare în cap fără să pricepi ce se întâmplă. Atunci noi...

— Exact aşa a făcut şi la New Jersey?

— Da. Şi îţi jur că n-am putut niciodată să-l uit. Ascultă-mă puţin, că veni vorba, poate putem încerca ceva. În lovitura de la

New Jersey, el i-a făcut o favoare bătrânului Marinello. Bineînţeles, după ce l-a tăiat în două. Dar i-a lăsat pe băieţi să-l scoată de acolo pe bătrân. Nemernicul ăsta, sunt sigur că are nişte puncte slabe, undeva în creierul lui putred. Totul e să le găsim. Cred că ne vom putea spori şansele dacă îi aducem aici pe doctorul Anderson şi pe oamenii lui. Înţelegi ce vreau să spun?

— Vrei să ne servim de ei ca de nişte ostatici?

— Nu, nu chiar. Hunter trebuie să creadă că e în aceeaşi oală ca şi noi. Dar... o clipă, Rocky, cred că tocmai ai pronunţat un cuvânt magic. E clar că şi-a dat multă osteneală – şi poate că nu era numai vrăjeală. Îţi aminteşti tot ce ţi-am povestit, toate prostiile alea despre prizonieri, chestia cu scorbutul, fir-ar să fie! Aschimodia aia de student, pe care l-am pus să se ocupe de ambarcaţiuni, mi-a spus că scorbutul nu-i nimic altceva decât o lipsă de vitamine... Înţelegi unde vreau să ajung? Nemernicul, credeam că şi-a bătut joc de mine, dar... poate că mai era şi altceva. E posibil să fi fost impresionat de amărâţii ăia cu lanţuri. Bun, ia legătura cu Enzio prin radio şi spune-i să mai aştepte puţin, să nu-i omoare încă. Grăbeşte-te, pentru că probabil îi încarcă în barje ca să-i arunce în baltă la crocodili.

— Să trimit întăriri şi spre pod?

— Nu, ţi-am zis, e prea târziu. Pun pariu că, în acest moment, nemernicul se uită la noi, chiar aici, în tabără.

Vesperanza întoarse capul ca să scruteze întunericul de dincolo de zona luminată. Îşi reţinu cu greu un fior şi murmură:

— Nu vorbi aşa, şefu'.

Apoi plecă să execute ordinele.

Papriello înhăţă un alt locotenent care trecea pe acolo şi îl întrebă:

— Şi mecanismul de transport?

— Jimmy Wheels lucrează şi acum la el. Zice că sistemul de comandă e deconectat, dar n-a aflat încă la ce nivel.

— Se pricepe mai bine la maşinile de tuns iarbă, mormăi Papriello, plin de dispreţ. Unde te grăbeşti aşa?

— Coboram până la chei ca să vorbesc ceva cu Rudy.

— Rudy n-are nevoie de tine. Rămâi cu mine. Dacă se întâmplă ceva, voi avea nevoie de un tip cu picioare bune, iar pe otrepele lui Rocky nu pot conta la nevoie, în cazul unui atac. De altfel, chiar şi Rocky şi-a pierdut vocea. E destul de ciudat cum nemernicul ăsta de Hunter te poate aduce într-o astfel de stare, nu-i aşa?

— Asta pentru că toată lumea l-a văzut pe tip în dimineaţa asta. Se plimba pe aici ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi asta este totuşi ceva uimitor, nu? Mie, în orice caz, nu mi-ar displăcea să-l revăd, zise el, mângâindu-şi pistolul-mitralieră.

Carlo nu putu să-şi înăbuşe un fior.

Locotenentul râse nervos şi zise:

— E răcoare în seara asta.

— Da, mormăi Bijuterie.

Brusc, cele două proiectoare care luminau zona se stinseră.

— Atenţie! exclamă Papriello.

— Poate e de la siguranţă, observă locotenentul.

— Sau poate nu. Du-te şi vezi, şi descurcă-te ca să le repari.

— OK.

Locotenentul se îndepărtă în grabă. Papriello îşi încrucişă braţele pe piept şi, sprijinindu-se pe balustrada pridvorului, încercă să sondeze întunericul, acolo unde se stinseseră lămpile.

Ceva aflat în unghiul întunecat al barăcii tremură. Poate că erau ochii lui Bijuterie care tremuraseră. Simţi o sudoare rece prelingându-se de-a lungul coloanei vertebrale, în timp ce se străduia să străpungă întunericul.

Da, nemernicului îi plăcea să te ţină în tensiune!

Papriello îşi luă arma şi se îndreptă cât de natural putu spre zona întunecată de lângă baracă. Începea să se simtă puţin ridicol, cu temerile sale nechibzuite.

Nu era nimic suspect acolo, ci doar imaginaţia lui supraîncălzită. Exact în acel moment, un paznic venea alergând şi se opri în faţa lui Papriello, complet speriat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Bijuterie.

— Există o gaură în gardul împrejmuitor. Iar Jerry „Muzicuţă” este prăbuşit în câmpul cu trestie de zahăr cu un şnur foarte strâns în jurul gâtului, care i-a intrat în carne.

— Ce? Unde?

Tipul indică zona de întuneric:

— Acolo. Vă jur, domnule Papriello, că am trecut pe acolo acum mai puţin de două minute şi totul era în ordine. De altfel, Jerry este cald încă.

Exact în aceeaşi clipă, reapăru locotenentul, speriat şi el:

— Siguranţele sunt OK, zise el, dar cineva a tăiat cablul. Lipsesc cel puţin zece metri din el.

Papriello simţi cum îi încremeneşte, brusc, şira spinării. Era ceva pe jos, lângă piciorul lui. Ceva nepotrivit, care nu avea nici un motiv să fie acolo. Îngenunche ca să-l ia şi-l examină la

lumina lanternei.

— Ce ai găsit? întrebă locotenentul.

— Cine a trecut prin câmpurile cu trestie de zahăr? strigă Bijuterie.

— Eu am fost la lizieră, domnule, zise tipul, dar nu am fost prin câmp. Nu eu am adus asta.

Bineînţeles că nu, şi de altfel Papriello nu-şi imaginase nici măcar un moment că ceea ce tocmai ridicase de jos fusese adus de vreunul dintre oamenii lui.

Deci, nemernicul era aici, ascuns în zona întunecată, cu toţi oamenii înarmaţi în jurul lui. Se afla acolo, bastardul, şi se uita liniştit din întuneric la Carlo-Bijuterie.

— Mă voi întoarce, zise Bijuterie, cu o voce detaşată. Repară cât mai repede cablul şi fă să meargă proiectoarele în cel mai scurt timp! Trebuie să sun la Miami.

Da, altă soluţie nu mai avea acum. Chiar dacă era nemulţumit, trebuia să-i contacteze pe cei de la Miami. Chiar şi cu Guido dispărut şi licheaua de Frankie în preajmă. Bijuterie sperase până în ultimul minut că va putea scoate castanele din foc cu mâna altuia, înainte să-şi facă raportul la Miami.

Totuşi, i-ar fi părut foarte bine să le ofere capul lui Hunter împachetat cu grijă într-o plasă. Frankie era de o mie de ori mai vicios decât îşi putuse imagina Bijuterie.

Dar, Dumnezeule, nici telefonul nu mai funcţiona!

Tipul era încă acolo, plutind peste tot, ca o gigantică pasăre a nenorocirii.

Nu, nimic nu se va schimba niciodată, nu-i aşa?

Papriello stinse toate lămpile, trase piedica armei şi se aşeză în fotoliul lui Guido. OK, nu avea decât să îl aştepte pe nemernic. Până la urmă, fiecare pentru sine.

Să-l aştepte, deci, pe bastard!

CAPITOLUL XIX

Până în acel moment, totul mersese ca pe roate. Găsise punctele slabe care îi trebuiau, creând altele acolo unde era necesar, şi înţesase pur şi simplu toată tabăra cu încărcături explozibile, legate la un detonator prevăzut pentru zece minute de aşteptare. Hunter abandonă sacul gol din spate la ghereta de la intrarea în subteran şi coborî încet treptele, ca să ajungă la „tunelul dragostei”.

Un tip îmbrăcat în blugi şi într-un maiou murdar de ulei era aşezat în mijlocul de transport subteran, fumând şi examinând cu atenţie tabloul de comandă.

El ridică uşor capul şi, văzând impresionanta siluetă neagră, înălţă imediat mâinile în sus, zicând:

— OK, OK, nu sunt înarmat.

— Ieşi mai repede din vehicul! mormăi Hunter.

Tipul făcu o mină de supunere şi, lăsând în jos o mână ca să se sprijine, o ridică imediat, înarmată. Abia avu timp să-şi ridice arma. Beretta cu amortizor trase o singură dată. Glonţul îl nimeri în faţă, trimiţându-i la plimbare capul, din care curgea sânge deasupra balustradei, în cavitatea plină cu apă.

Hunter trecu peste cadavrul decapitat şi se instală în vehicul. Rebranşă cu uşurinţă sistemul de comandă pe care el însuşi îl stricase şi se îndreptă spre Labirintul Satanei. Din acel moment, Hunter nu mai avea nici o strategie prestabilită. Va juca după fler, pregătit, cel puţin aşa spera, să contreze sau i exploateze la maximum ce va întâlni acolo.

În galeria fără apă, activitatea căpătase în aparenţă un ritm normal, mai calm, în orice caz. Compresorul se oprise şi zgomotul care urca de la nivelul inferior era relativ suportabil.

Doi tipi echipaţi cu arme automate se aflau pe palier şi observau ce se întâmpla pe fundul prăpastiei. Unul dintre ei aruncă o privire alături şi reacţionă imediat ce îl văzu pe Hunter ieşind din vehicul. Însă deja Beretta răspândise moartea, în linişte, de două ori. Unul dintre gloanţe smulse o bucată de obraz, în loc să facă să explodeze cutia craniană, cum ar fi trebuit. Mafiotul supravieţuitor îşi aruncă pistolul-mitralieră şi-şi duse ambele mâini la faţa pe jumătate smulsă. Un al treilea glonţ corectă eroarea dinainte, în timp ce pistolul-mitralieră cădea în fundul prăpastiei, pe o suprafaţă solidă, cu un zgomot înăbuşit.

Hunter se aplecă: toţi cei care lucrau la nivelul inferior ridicaseră privirea. Printre ei, cinci indivizi cu căşti în cap, grupaţi în jurul unui ciudat aparat suspendat de un ham de cablul unei macarale. Semăna cu un submarin, un tanc al armatei şi totodată cu una dintre acele nave ultra-sofisticate pe care le vedem uneori în filmele ştiinţifico-fantastice. Însă Hunter nu avea deloc timp să observe în detaliu aceste curioase vehicule. Unul dintre cei care purtau căşti tocmai scoase pistolul de la centură şi îl îndreptă spre el.

Exterminatorul se trase înapoi ca să evite glonţul, apoi se deplasă în viteză de-a lungul palierului, până la cabina de control. Aici îl găsi pe profesorul Anderson, total absorbit de munca sa.

Hunter îl apucă pe inginer de umăr şi îl întoarse. Acesta deschise gura şi Hunter îi băgă ţeava pistolului Beretta.

— În termenii clari pentru majoritatea muritorilor, ordonă el cu o voce plină de răceală, spune-mi ce înseamnă acest şantier demenţial?

Tipul nu era deloc prost. Nu avea nevoie de explicaţii suplimentare. Ameninţarea era reală. Buzele sale se mişcară o dată sau de două ori, fără să iasă vreun sunet. Hunter scoase Beretta şi inginerul putu, în sfârşit, să articuleze un răspuns inteligibil:

— Ceea ce vezi aici, tinere, este pur şi simplu cea mai mare minune naturală a lumii.

— Atunci, de ce ai vândut-o unor ticăloşi a căror viaţă este o ofensă adusă naturii? întrebă cu răceală Hunter.

Inginerul răspunse plin de amărăciune:

— Am încercat mai întâi şi la alţii. Le-am oferit această şansă tuturor. Tuturor organismelor de stat, fundaţiilor ştiinţifice şi departamentelor de cercetare ale tuturor universităţilor. Însă toate, fără nici o excepţie, mi-au râs în nas. Mi-au râs în nas şi mi-au închis uşile. Aşa că, într-o zi, am găsit pe cineva care nu a mai râs. Cineva care a dispus de mijloace financiare mai importante decât toate prostiile alea de fundaţii la un loc.

— Dar tu nu le-ai vândut numai o galerie subterană, Doc, ci şi sufletul tău.

— Este exact acelaşi lucru, zise Anderson, ridicând din umeri. Acum, oricum, nu mai are nici o importanţă. Hai, împuşcă-mă. Voi muri fericit, este deja ceva. Am dovedit legitimitatea teoriei mele, Dumnezeule, am dovedit! Ai demonstraţia sub ochii tăi.

— Fericit sau nu, nu intenţionez să te împuşc, răspunse

Hunter.

Şi, avansând spre tabloul de comandă, îl observă cu atenţie.

— Ce faci?

— Voi distruge dovada legitimităţii teoriei tale, prietene.

— Asta, niciodată!

Anderson se năpusti asupra lui Hunter ca un nebun, hotărât să-l omoare cu propriile sale mâini.

Hunter îi aplică o lovitură între ochi cu mânerul Berettei, ca să-l calmeze câteva momente. Apoi, apucându-l de gâtul cămăşii, îl trase până pe palier şi se întoarse în cabină, pe care o închise cu cheia. În timpul ieşirii sale rapide, avu răgazul necesar să remarce că tipii de jos îşi continuau munca. La fel ca şi Hunter. Tabloul de comandă era destul de simplu de înţeles: erau nişte întrerupătoare cu dublă poziţie „intrare-ieşire”, nişte regulatoare de presiune pentru aer şi pentru apă, ca şi nişte semnale de control ale nivelului. Dar, pentru moment, singurele lucruri care îi reţinuseră atenţia lui Hunter erau întrerupătoarele care reglau intrarea şi ieşirea apei. După un minut de ezitare, Hunter le puse pe toate în poziţia „intrare”, verificând cu atenţie ca semnalele diferitelor vane să fie în poziţie „deschis”, apoi, după o secundă de gândire, apăsă şi pe un buton care indica: „vărsare ghiol”. În sfârşit, deschise uşa cabinei şi aruncă o grenadă în fundul prăpastiei.

El era deja lângă doctorul Anderson, când grenada explodă. Mai mult o simţi decât o auzi. Căci, brusc, duduitul de jos fu atât de puternic, încât te puteai întreba dacă nu cumva pământul îşi vărsa măruntaiele!

Imense mase de apă năvăliră în cavitate printr-o uriaşă uşă de oţel care tocmai culisa. Apa, eliberată brusc, se izbea de pereţii de stâncă şi cădea cu jerbe de spumă în timp ce nivelul ei creştea rapid. Ciudatul mecanism SF plutea în mod ciudat în vâltoarea apei, şi Hunter observă doi tipi care purtau caschete, agăţaţi de bine de rău de bordul lui, încercând cu disperare să se salveze în timp ce cataracta se revărsa peste ei. Ceilalţi trei colegi ai lor dispăruseră pur şi simplu.

Hunter mormăi vag la adresa lor câteva condoleanţe şi începu să urce treptele care duceau la insuliţă, lăsându-l pe Anderson agăţat de balustrada palierului, exact ca un căpitan al unui vas pe cale să se scufunde, fixând dezastrul cu ochii săi deja morţi.

Când Hunter ieşi în aer liber, luna apăruse pe linia de orizont şi apa din ghiol părea tulburată de nişte ciudate învolburări. Mai multe barje fură antrenate de eruperea brutală a unui curent

submarin, a cărui violenţă risca să le scufunde.

Cei o sută de prizonieri erau acolo, în rânduri, doi câte doi, la malul râului. Dar păreau străbătuţi de un curent ciudat: probabil „semnul” de pe apele ghiolului. Cu toate acestea, erau încadraţi de paznici echipaţi cu nişte arme ameninţătoare, care încercau să-i calmeze. Doi dintre aceşti paznici, probabil mai nervoşi decât ceilalţi, priveau îngrijoraţi apele ciudat de învolburate ale ghiolului.

Ei bine, pentru că Hunter le promisese un semn... însă acesta nu fusese prevăzut: era dictat de fler. Exterminatorul scoase arma cea mare M-16, îi inseră două încărcături de explozibil şi o îndreptă spre turnul de control. Apoi, imediat după aceea, trase spre ghiol.

Doi tipi cocoţaţi în vârful turnului în flăcări se aruncară în gol, urletele lor de panică pierzându-se în tunetul celei de-a doua explozii, în mijlocul barjelor intrate în debandadă în apele înfuriate.

Cei o sută de prizonieri se împrăştiară imediat, unii chiar aruncându-se în apele învolburate ale ghiolului.

Doi paznici, într-o uniformă elegantă de culoare albă, ţâşniră din spatele copacilor şi începură să ciuruie sectorul în care se afla Hunter cu rafalele sacadate al armelor lor automate. Însă Exterminatorul avea o perspectivă mult mai bună decât ei. El răspunse cu un foc prelungit al armei M-16, care îi mătură pe cei doi şi îi aruncă cu o putere ireală pe ramurile joase ale arborilor din jur. Foştii prizonieri scoteau acum strigăte de bucurie. Exact în acel moment, se declanşă detonatorul legat la încărcăturile de explozibil de pe insula lui Santelli. Întreaga tabără sări în aer ca o enormă ciupercă situată pe nişte coloane de flăcări, aruncând în văzduh resturi incandescente, ale căror urme roşiatice evocau buchetul unui loc tic artificii infernal. Undeva, în spatele lui Hunter, o voce terorizată urla ceva neinteligibil. Şi Hunter înţelese atunci că acel strigăt indica faptul că Satana din acel infam labirint era pentru totdeauna învinsă.

Apa începu să se întoarcă spre intrarea în subteran şi se scurgea cu viteza unui torent de-a lungul malurilor înclinate ale ghiolului. Două barje erau complet răsturnate, în timp ce celelalte încercau să navigheze la întâmplare ca să ajungă în ape mai calme.

Câţiva dintre prizonieri, însufleţiţi brusc de speranţa libertăţii în care nu mai credeau, trecuseră la acţiune. Cea mai mare parte a bungalourilor era în flăcări şi, judecând după câteva detunături,

te puteai gândi că foştii ocnaşi erau pe cale să ia armele abandonate de paznicii lor. Ipoteza se dovedi exactă câteva clipe mai târziu, când nişte flăcări imense ţâşniră din „Reşedinţă”, luminând turnul de control, unde se distingea acum un paznic complet disperat, încercând să se urce pe faţadă în timp ce doi prizonieri plini de ardoare se agăţaseră de picioarele lui.

Atunci Bill Kessler se apropie de Hunter şi îi strânse mâna cu căldură.

— Felicitări, zise Hunter. Aţi reuşit.

— Ce să spun! răspunse poliţistul. Se pregăteau să ne dea la crocodili. Ştim noi cine a reuşit!

— În orice caz, cuiva, sunt sigur de asta, i-ar plăcea să cunoască scorul.

Şi, apăsând pe buzunarul de la piept, Hunter găsi butonul şi anunţă:

— Baza... Spune-i tinerei persoane că omul ei este viu şi nevătămat.

Vocea lui Rose d’Avril se auzi imediat, puţin îngrijorată:

— Tânăra persoană nu a apărut. Ce se vede pe cer sunt focurile tale de artificii?

— Da, răspunse Hunter, dar aproape am terminat. Spune-i lui Alice să trimită barjele şi roagă-l pe Zmeu să intre pe frecvenţa mea.

— *Rogers, Wilco.* Întoarce-te repede.

— Cât se poate de repede, zise Hunter, privindu-l pe Kessler, neliniştit.

— Pe cine ai contactat? îl întrebă imediat poliţistul.

— N-are importanţă, îi răspunse Hunter. Dar veştile sunt proaste. Jean Russel e pe undeva pe aici, dând târcoale singură. Am sărit la ea, pe insula lui Santelli, şi am trimis-o înapoi. Dar nu a ajuns.

Kessler mormăi ceva vag, când un bip se auzi pe umărul stâng al lui Hunter.

— Zmeul către Buldozer. Dumnezeule, ai lăsat urme pe cer!

— Care e poziţia ta?

— Exact deasupra voastră, nu mai mult de etajul doi. Cinci sau şase ambarcaţiuni se îndreaptă spre sud. Cum este vizibilitatea acolo, sus?

— Cu luna care urcă, din ce în ce mai bună. De ce? Ai pierdut ceva?

— Da, o oaie rătăcită. Fără îndoială că e la bordul unei bărci. Nu vezi nimic?

După un moment de linişte, se auzi:

— Zăresc ceva care seamănă cu o barcă minusculă şi care încearcă zadarnic să se îndrepte spre ghiol. Oh, aşteaptă puţin să-mi iau binoclul!

Apoi zise:

— Oaia ta rătăcită nu-i cumva blondă?

— Bingo! exclamă Hunter. Mulţumesc, Jack.

Se întoarse spre Kessler, dar poliţistul coborâse deja spre râu, aruncându-se în apă.

Undeva, acolo sub clar de lună, întâlnirea va fi tandră şi fericită.

Şi Hunter nu avea nimic de criticat. Ceva aproape asemănător îl aştepta şi pe el, cel puţin aşa spera.

Zâmbi şi întrebă prin staţia radio:

— Vino să mă iei, Jack, sunt foarte obosit.

Joia Dreptăţii se terminase, în sfârşit.

EPILOG

Cineva bătea la uşă cu o insistenţă îndârjită. Rose d'Avril murmură:

— O, nu, pentru Dumnezeu, Bob! Spune-le să ne lase în pace.

El îşi puse repede un prosop în jurul taliei, îşi aprinse o ţigară şi se duse la uşă.

Brognola era acolo, pe platforma semiremorcii care trebuia să transporte rulota de război. Îşi ţinea pălăria în mână şi pe faţa lui obosită se citea un zâmbet de scuze.

— Intră, Hal, zise oftând Hunter.

— Nu, nu, răspunse federalul, nu voiam să te deranjez absolut deloc. Văd că eşti gata de culcare. Nu vom întârzia să ne punem în mişcare. Aproape toate vehiculele sunt încărcate acum. Dar mă gândeam că ai dormi mai bine dacă ai cunoaşte rezultatul.

— Mai bine stau jos ca să aud chestii de genul ăsta, răspunse Hunter. Haide, Hal, intră. Mi-a mai rămas puţină votcă „Eristoff".

— Nu, nu am venit decât pentru o secundă. Au reuşit până la urmă să blocheze ieşirea apei.

— Foarte bine. Cred că am fost prea dur...

— O, nu-i nimic. De fapt, regiunea Everglades, începuse să fie cam „uscată". Acest mic potop nu-i poate face decât bine. Dar voiam să-ţi spun că... Pe scurt, Ministerul de Interne a blocat Labirintul Satanei. Vor să trimită acolo experţi ca să afle cu exactitate despre ce este vorba. Aşadar, cine ştie... dacă se adevereşte, va fi vorba de a opta minune a lumii, sau poate problema de securitate cea mai defectuoasă pe care am avut-o în ultimii ani. Oricum, va lua ceva timp până se va şti cu exactitate. Până atunci, prietenul tău Kessler a făcut treabă bună. Ne-a ajutat să ne lămurim multe puncte nesigure. E un poliţist excelent. A reuşit să-şi ţină ochii şi urechile deschise pe tot timpul detenţiei. De altfel, ai văzut şi tu destul de bine. Canibalii se pregăteau să dreneze întreaga piaţă americană a narcoticelor. I-am spus deja câteva vorbe lui Lions despre acest subiect şi mi-a transmis nişte lucruri foarte interesante. Dar despre asta vom vorbi mâine. În orice caz, narcoticele erau numai un aperitiv. Dumnezeu ştie ce ar mai fi putut urma. Trestia de zahăr reprezenta o investiţie foarte rentabilă. Nu trebuie, oricum, să uităm că industria la ora actuală reprezintă cinci miliarde de dolari pe an. Nu-i deloc o mică afacere

artizanală!

— Nu, deloc. Dar, hai, intră, Hal.

— Nu, am terminat. Odihneşte-te, meriţi asta. Şi... voiam să-ţi mai spun... Scafandrii au găsit opt cadavre pe fundul prăpastiei. Doi erau morţi prin împuşcare, iar ceilalţi se înecaseră. Au identificat şi corpul lui Anderson.

— Hm, hm.

— Da, credeam că te interesează.

— OK, mulţumesc.

— A, încă un lucru! Grimaldi a trecut de partea noastră, în mod oficial, vreau să spun. S-a gândit că e mai bine aşa. Această operaţiune l-ar fi compromis prea tare.

— Da, mă bucur. Jack îţi va fi foarte util. Şi eu începusem să-mi fac griji pentru el.

— Am reuşit să-l convingem că lucrurile deveneau prea riscante. Încă nu ştim câţi nemernici au reuşit să scape de pe insulă şi bineînţeles...

— Câte cadavre au fost găsite?

— Douăzeci şi opt, până acum. Deocamdată, abia au reuşit să identifice vreo douăsprezece.

— Şi Papriello?

— Nu ştim încă. Mai multe cadavre erau ascunse sub resturile marii barăci. Chiar în acest moment încă se mai recuperează bucăţile... Cel puţin, aşa mi-au zis. În sfârşit, stai liniştit, vom încerca să stabilim o listă completă pentru... dosarele tale personale.

Hunter oftă:

— OK, mulţumesc. Acum, ori intri, ori ne spunem bună seara, Hal.

— Plec, plec. Rose d’Avril nu ţi-a spus? Santelli şi clica sa au fost eliberaţi la o jumătate de oră după ce i-am arestat. Sunt în libertate supravegheată şi chiar în acest moment se urcă în avionul de Washington.

— Ne vom ocupa de asta mâine, zise Hunter. Noapte bună, Hal.

— Noapte bună. Auzi... De ce crezi că stau aici ca un imbecil? Nu crezi că şi eu aştept ceva? N-ai nimic să-mi spui, care să mă facă să dorm mai bine?

Hunter zâmbi:

— Ce anume?

— Ce se va întâmpla când vom fi în ziua de duminică, Dumnezeule!

— Rose d’Avril nu ţi-a spus? Este o decizie pe care am luat-o când aveam şapte ani.

— Care?

— Scuză-mă, nu poţi să înţelegi. Stai liniştit. Duminică voi fi în Ţara Minunilor.

Brognola oftă adânc uşurat.

— Formidabil, OK! Poţi să te duci la culcare! Odihneşte-te bine. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Şeful federal întoarse spatele şi se îndepărtă. Hunter închise uşa, puse prosopul pe tabloul de comandă şi se îndreptă spre Rose.

Joia Dreptăţii se terminase, dar incendiul încă mai fumega.

— Unde suntem acum? murmură Rose d’Avril, ghemuindu-se lângă Hunter.

Oriunde şi nicăieri, acolo erau. Cum să visezi la un loc mai bun într-un astfel de moment?

Mâine va fi o altă zi.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....14
CAPITOLUL IV.....19
CAPITOLUL V.....25
CAPITOLUL VI.....30
CAPITOLUL VII.....37
CAPITOLUL VIII.....45
CAPITOLUL IX.....48
CAPITOLUL X.....53
CAPITOLUL XI.....58
CAPITOLUL XII.....64
CAPITOLUL XIII.....69
CAPITOLUL XIV.....76
CAPITOLUL XV.....82
CAPITOLUL XVI.....90
CAPITOLUL XVII.....93
CAPITOLUL XVIII.....97
CAPITOLUL XIX.....103

EPILOG.....109

CUPRINS.....112

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 001105

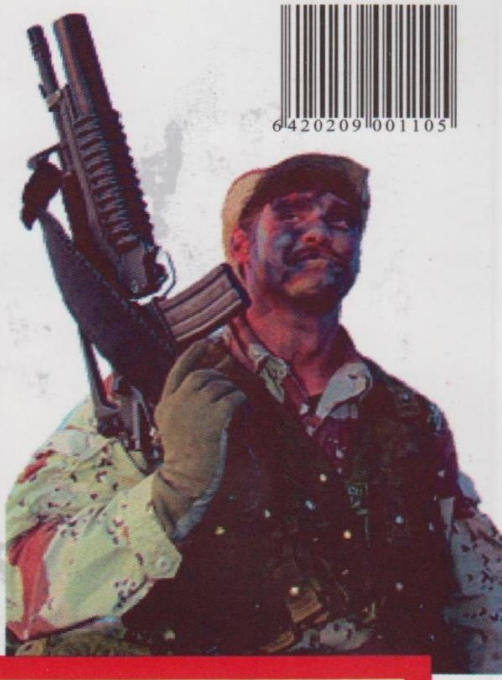

MERCENAR MERCENAR

Bob Hunter înainta încet pe câmpurile cu trestie de zahăr. Armamentul pe care îl transporta în spate era atât de greu încât picioarele i se înfundau în solul moale, aproape mlăştinos. Când ajunse în zona bine luminată a taberei, se făcuse întuneric de-a binelea: într-o oră, luna urma să se ridice pe cer. Până atunci, Exterminatorul avea un avantaj indiscutabil faţă de forţele inamice: echipamentul său de culoare neagră îl ajuta să se „topească" în întregime în întuneric.

Până în acel moment, totul mersese ca pe roate. Găsise punctele slabe care îi trebuiau, creând altele acolo unde era necesar şi înţesase pur şi simplu toată tabăra cu încărcături explozibile, legate la un detonator prevăzut pentru zece minute de aşteptare. Hunter abandonă sacul gol din spate la ghereta de la intrarea în subteran şi coborî încet treptele ca să ajungă la „tunelul dragostei".

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-87-9

Lei 22.000